

Vak 71

95

DRIE EN DERTIG DAGEN

in het H. Hart van Jesus,

OF

OVERWEGINGEN

OVER

'S HEILANDS LEVENSJAREN.

Naar het Fransch

DOOR

A. M. D. G.

G. MOSMANS,
Markt A 14 's HERTOGENBOSCH, Uitgever.

1878

IMPRIMATUR.

ULTRAJECT,
15 April 1878.

J. H. WENSING,
Emer. Prof. Lib. Censor.

In
ken
Geli
bemi
heeft
gelev
Zijn
heeft
der
Loo
mak
wij
en
de
dat
lijde
wij
zijn

VOORREDE.

In welke handen zal dit mijn boeksen komen? Ik weet het niet. — Geliefde zielen, ik ken u niet; nogtans bemin ik u in Hem, die ons bemind heeft, die zich voor ons heeft overgeleverd, die ons in deze laatste tijden Zijn Hart als een onderpand Zijner liefde heeft geschonken. Eens zullen wij elkander kennen, gelijk God ons nu kent. Looft inmiddels met mij den Heer, maken wij groot Zijne liefde; beminnen wij Hem, laten wij Hem bekend maken en bemind doen zijn; wekken wij door de kennis van het Hart van Jesus, dat geheel liefde is, overal liefde op; lijden en bidden wij gezamenlijk; zijn wij allen één hart, dan zal het grooter zijn en welgevalliger aan het Hart van

Jesus wezen. Bidden wij voor onze gezinnen en aanverwanten, voor ons Vaderland, voor onze Moeder de H Kerk; bidden wij voor de rechtvaardigen, opdat zij in rechtvaardigheid nog meer mogen toenemen; voor de verdwaalde schapen, de arme zondaars, opdat zij mogen terugkeeren tot den waren Herder hunner zielen; bidden wij voor de andere zoo talrijke schapen, die nog niet tot den schaapstal behooren of zich daarvan hebben afgescheiden, opdat de Heer ze roepe met Zijne machtige stem, en er, volgens de begeerte van Zijn heilig Hart, slechts ééne kudde en één herder zij.

Laat al onze verlangens naar de komst van het Rijk Gods tot één smelten, en herhalen in de eensgezindheid onzer harten duizendmaal daags dit gebed van onzen geliefden Meester: *Adveniat regnum tuum . . .* En God zal luisteren naar ons geroep, dat wij, vereenigd met dat van Zijn Goddelijken Zoon aan het kruis, tot Hem sturen.

va
vo
pe
H
ge
ve
lo
te
m
ei
tie
D
zi
cu
bi
de

INLEIDING.

Openbaring en Instelling der Devotie van het Hart van Jesus.

Daar onze Heer Jesus Christus even volmaakt mensch als volmaakt God is, *perfectus Deus, perfectus homo*, zoo heeft Hij een hart, en dit hart is sedert de geboorte der Kerk het voorwerp der vereering en aanbidding van alle geloovigen geweest. Het is dus, om juist te spreken, niet zoozeer Zijn Hart, maar deszelfs gemoedsbewegingen en oneindige liefde, wat ons in de zeventiende eeuw geopenbaard is geworden. — De Zaligmaker, die er behagen in schept zich met de eenvoudigen te onderhouden, *cum simplicibus sermocinatio ejus*, en die bij voorkeur het zwakste uitkiest om de wijzen dezer wereld te beschamen,

liet het oog vallen op de eerbiedwaardige Margaretha Maria Alacoque, eene eenvoudige religieuze van de Orde van Onze-Lieve-Vrouwe-Visitatie te Paray-le-Monial (bisdom van Auture) om aan deze de oneindige barmhartigheden van Zijn Hart te openbaren.

„Eens toen zij zich voor het H. Sacrament bevond, toonde Jesus haar zijn Hart, dat met doornen gekroond was, boven op stond een kruis en vlammen omgaven het, en Hij sprak tot haar: Ziedaar, dat hart, dat de menschen zoo zeer bemind heeft, dat het niets heeft gespaard tot uitputtens toe, om hun deszelfs liefde te bewijzen; en van het meerendeel van hen ontvang ik slechts ondank door de oneerbiedigheid en lauwheid, waarmede zij mij in het Sacrament mijner liefde bejegenen, en het heiligschennend gebruik, dat zij er van maken. Maar het meest grieft het mij, dat het mij toegewijde harten zijn, die aldus handelen. Het is daarom, dat ik van u verlang, dat de eerste Vrijdag na het octaaf van het H. Sacrament worde toegeheiligd aan een bijzonder feest ter vereering van mijn hart, door het door eene eer-

boete herstelling van eer te geven, en dien dag te communiceeren, om de ver-smading en verachting, welke het gedurende den tijd der uitstelling op de altaren ondergaan heeft, goed te maken. Ik beloof u, dat mijn hart zich zal ontsluiten om de inwerking van des-zelfs Goddelijke liefde aan allen, die het deze eer zullen bewijzen en die het dezelve zullen verschaffen, in over-vloed uit te storten. Tevergeefs stelde Margaretha Maria den Heiland voor, dat hare nietigheid en onwaardigheid de vervulling der Goddelijke plannen zouden beletten. Deze ootmoed was het, die het oog des Verlossers op haar deed vestigen doch tevens liet Hij Zijne dienaress ook zien, hoeveel er geleden moest worden om de eer te verdienen om tot Zijne glorie mede te werken. Zij zag hare oversten, hare biechtvaders, hare medezusters, ja de gansche wereld tegen haar en de nieuwe devotie, welk zij in last had bekend te maken, in verzet komen. Van den eenen kant drong Christus bij haar aan om in Zijnen naam te spreken; van den anderen kant, werd zij voor eene zienster gehouden. Na langdurige en pijnlijke beproevingen

zond God haar eindelijk den eerwaardigen pater de la Colombière, die, na zich zekerheid verschaft te hebben omtrent den geest, die haar bestuurdde, hare oversten te haren opzichte volkomen geruststelde. Hij zelf wilde de eerste aanbiddder van het Hart van Jesus zijn, en hij wijdde zich den eersten Vrijdag na het octaaf van het H. Sacrament, 21 Juni 1675, geheel aan deszelfs vereering toe.

Het klooster van de Orde van O. L. V. Visitatie van Moulins was het eerste dat, ten jare 1678, insgelijks het Hart van Jesus begon te vereeren. Eerst in 1685, dus zeven jaar later, bewees men te Paray het Hart van Jesus eene openbare hulde; en de schoonste dagen van het leven van zuster Margaretha Maria waren die, toen hare novicen het feest harer meesteres vierden, door zich aan het Hart van Jesus toe te wijden. Sedert heeft de gansche Kerk deze devotie aangenomen. Frankrijk nogtans was de bakermat en de hoofdschouwplaats van de instelling van het nieuwe feest; wel een gelukkig voortteeken van de ontfermingsplannen der Goddelijke barmhertigheid omtrent dat land. In 1688 voerde

Charles de Brienne, aartsbisschop van Besançon, dit feest in zijn bisdom in; 1718 deed dit François de Villeroy, aartsbisschop van Lyon, in zijn diocees. Het is van algemeene bekendheid, onder welke omstandigheden Henri de Belzunce in 1720 het te Marseille instelde, en hoe door het ophouden der pest zijn vertrouwen gerechtvaardigd werd. Aix, Arles, Avignon, Toulon en Carpentras volgden dit voorbeeld.

De H. Stoel toefde lang zijne goedkeuring aan de instelling van dit nieuwe feest te schenken; eerst onder Clemens XIII (Rezzonico) werd dezelve verkregen. — In 1765 vaardigde hij dat gedenkwaardig decreet uit, waarbij aan de vereering van het Heilig Hart de apostolische bekrachtiging werd geschonken, terwijl hij aldus op *symbolische wijze de herinnering wilde vernieuwen aan die Goddelijke liefde, welke den Zoon Gods de menschelijke natuur heeft doen aannemen; en die, zich gehoorzaam gemaakt hebbende tot den dood, gezegd heeft, dat Hij den menschen het voorbeeld gaf van zachtmoedig en nederig van harte te zijn.*

Toen het decreet in Frankrijk aankwam, vervulde het de harten der ge-

loovigen met vreugde. De godvruchtige koningin Maria Leczinska gaf aan de te Parys vergaderde bisschoppen haar verlangen te kennen, om het feest in die bisdommen, waar het nog niet was ingevoerd, in te voeren. De uitslag der beraadslaging van 17 Juli 1765 strookte met hare wenschen, en het geheele episcopaat werd bij een rondgaand schrijven uitgenoodigd deze heilzame devotie geheel Frankrijk door in te stellen.

Het was aan het Hart van Jesus, dat de koningmartelaar stervende Frankrijk, dat aan hetzelfde was toegewijd, toevertrouwde; en zoo het hem al niet gegeven is geworden deze plechtige openbare toewijding, waartoe hij besloten had, zelf te verrichten, werd zij toch door de bisschoppen van Frankrijk, die in zulk een groot getal hunne diocessen aan het Hart van Jesus hebben toegewijld, gedeeltelijk ten uitvoer gebracht.

Het Fransch episcopaat liet het hier niet bij, maar bewerkte ook, dat Z. H. Pius IX in 1857 het feest van het Heilig Hart, dat feitelijk bij nagenoeg de gansche christenheid, nogtans altijd slechts facultatief, in zwang was, voortaan een wezenlijk en noodzakelijk deel

der katholieke liturgie deed zijn. Het is een voldongen feit, en de Kerk zal het aan alle geslachten herhalen, dat men dezen uitslag aan Frankrijks optreden verschuldigd is.

Rome heeft gesproken, de zaak is eene katholieke zaak geworden. Dat dan alle christelijke harten hunne hulde voegen bij die der Kerk, en van ijver-
vuur ontvlammen om de oneindige barmhartigheden van het Hart van Jesus te doen kennen aan degenen, die ze niet kennen.

**Uitnoodiging ter viering van de Maand van
het Heilig Hart van Jesus.**

DILEXI—DILIGES.

Ik heb bemind, gij zult beminnen....
dat is het gebod, dat een God zich
gewaardigt aan Zijn schepsel op te
leggen... Daarin ligt het geheele ge-
heim van den godsdienst, van de gods-
vrucht tot het Hart van Jesus... Een
God, die bemint; een God, die liefde
gebiedt.... En de mensch, die ant-
woordt: Ik zal U, mijn Heer en mijn
God, beminnen; U mijne sterkte, mijne
toevlucht en mijn bevrijder.

En wat zou ik hier op deze aarde
doen, zoo het niet was U te beminnen?
Kan er rampzaliger toestand dan de
mijne zijn? De smarten bestormen mij
van mijne geboorte af, een stortvloed
van ongerechtigheden overmeestert mij,
de kwellingen der hel omgeven mij:
tot wien zal ik te midden van al die
rampen en onheilen vluchten tenzij tot U,

mijn God? Gij hebt mijne benauwdheid gezien: door medelijden bewogen, is Uwe liefde uit de glorie des hemels nedergedaald, Uw woord snelde toe op den kreet mijner ellende, *het is vleesch geworden en heeft onder ons gewoond*, en door Zijn kruis en Zijn dood heeft het mij gered uit den afgrond der groote wateren, die mij verzwolgen hadden. Na weder ten troon te zijn gestegen, heeft Hij mijne liefde en mijn hart met zich mede naar den hemel genomen; en zie, om de hardheid van mijn ballingschap te verzachten, daalt Hij zelf elken dag op onze altaren neder, Hij biedt mij Zijn lichaam, Zijne ziel, Zijne godheid aan; Hij schenkt mij Zijn hart. Deze zoo kwistige liefde, zoo bewonderenswaardig in hare vindingrijkheid, klaagt, niet bemind te worden; en in dezen tijd, waarin de liefde verkoelt, wijl de ongerechtigheid toeneemt, leert Hij zelf mij, wat ik moet doen om Zijn hart te troosten en onder Zijne dierbaarste vrienden eene plaats te verwerven, welke niemand mij zal kunnen ontrooven.

Komt dan, snelt naar het Hart van Jesus, ten minste gedurende deze maand,

gij allen, die Zijne stem gehoord hebt. Hebt vertrouwen: Hij roept ons allen, en als wij Hem gedurende eene maand gehoord hebben, ons hebben toegelegd om Hem te leeren kennen, wie is er dan, die zich van Hem zal kunnen willen losmaken?

*Akte van toewijding aan het Heilig Hart
van Jesus, om gedurende de Maand
van het H. Hart dagelijks
te bidden.*

O Jesus, ik wijd U mijn hart toe; plaats het in het Uwe. In Uw hart wil ik wonen en door Uw hart beminnen; in Uw hart is het, dat ik wil leven, onbekend bij de wereld en slechts van U alleen gekend; uit dat hart is het, dat ik het liefdevuur, dat het mijne moet louteren, nemen zal; daar is het, dat ik de sterkte, het licht, den moed, de ware vertroosting zal vinden. Als ik kwijnend ben, zal het mij verlevendigen; droevig, zal het mij opbeuren; in onrust en verwarring, zal het mij rust en kalmte schenken.

O Hart van Jesus, dat mijn hart het altaar Uwer liefde zij; dat mijne tong Uwe goedheid verkondige; dat

mijne oogen onophoudelijk op Uwe wonden gevestigd zijn; dat mijn geest Uwe aanbiddelijke volmaaktheden overwege, dat uit mijn geheugen nimmer de kostbare herinnering aan Uwe barmhartigheid worde uitgewischt; dat alles in mij mijne liefde tot Uw hart uitdrukke, o mijn Jesus! en mijn hart tot elke opoffering voor U bereid zij.

O Hart van Maria! na dat van Jesus het beminnelijkste, het mededoogendste van alle harten, stel aan het hart van uwen Zoon onze toewijding, onze liefde, onze besluiten voor. Hij zal verteederd worden door onze ellende en er ons van bevrijden; en na hier op aarde onze beschermster te zijn geweest, o Moeder van Jesus! zult gij in den hemel onze koningin wezen. Amen.

EERSTE DAG.

De akte van toewijding aan het H. Hart.

Wij wijden ons gedurende deze maand elken dag aan het Hart van Jesus, aan Zijne liefde toe. Indien deze handeling niet slechts voor den vorm wordt verricht, als wij er in slagen, dezelve werkelijk te doen zijn, dan hebben wij ons doel bereikt, namelijk: ons gegeven, en ons zonder voorbehoud toevertrouwd aan de liefde van Hem, die zich met een van liefde brandend hart onverdeeld aan ons heeft weggeschenken. Die de waarheid kent, komt tot het licht, heeft Christus gezegd. En degene, die er naar streeft om zich grootmoediglijk aan God toe te wijden, zal weldra genoegzaam verlicht, en genoegzaam ontvlamd worden, om den moed te bezitten tot het brengen van elk offer. Overwegen wij dan deze akte van toewijding, ten einde wij, na hetgeen zij bevat in ons hart te hebben opgenomen, ons gedrag daarnaar regelen.

O Jesus ik wijd U mijn hart toe. Mijn hart, dat is alles wat ik in eigendom bezit; het eenigste waarover ik beschikken kan en waarop Gij jaloersch zijt. Zal ik het geven aan die wufte schepselen, die er er geen aanspraak op hebben, wier liefde zoo lauw, zoo ontoereikend, zoo veranderlijk is. Neen, ik zal het geven aan Hem, die het voor zich gemaakt heeft en die alleen aan deszelfs opwelling kan beantwoorden. *O Jesus, ik wijd het U toe,* het zal voortaan zijn gelijk die heilige plaatsen, welker bestemming onveranderlijk is; gelijk die heilige tempels, die tot Uwe eer opgerichte bedehuizen. Herstel het weder in die zuiverheid en in die onschuld, welke het uit de wateren des doopsels heeft medegebracht... Ontsteek opnieuw eene driedubbele fakkel van geloof, hoop en liefde, en dat deszelfs Goddelijk licht steeds in mijn hart aangroeie.

Plaats mijn hart in het Uwe. Overal elders is het mij te eng, ben ik ellendig diep ongelukkig, vol kwelling en onrust. *In Uw hart is het, dat ik wil wonen.* Daar is mijne rustplaats voor tijd en eeuwigheid. *Door Uw hart is het, dat ik beminnen wil* alles wat het bemint

alles wat het mij gebiedt te bemiinnen:
 U, mijn Heer, in vereenig met den
 Vader en den Heiligen Geest; al Uwe
 bemindè schepselen in den hemel, in
 het vagevuur en op de aarde: opdat
 wij als opgelost mogen zijn in de een-
 heid, opdat wij één mogen zijn op de
 bewonderenswaardige wijze, waarvan
 de H. Drievuldigheid het aanbidde-
 waardig voorbeeld geeft.

*In Uw hart is het, dat ik wil leven, onbe-
 kend bij de wereld en gekend door U alleen.*

In Uw hart, in de bron des levens!
 steeds door U geschapen en herschapen,
 terwijl elke klopping van Uw Hart in
 het mijne het beginsel van deszelfs
 natuurlijk en bovennatuurlijk leven
 inprent! Welk een leven! Onbekend
 bij de wereld.... De wereld, o mijn
 dierbare Verlosser, heeft U niet gekend,
 zij heeft Uw Vader, haren schepper,
 niet gekend; de wereld is Uw vijand,
 Gij hebt niet voor de wereld gebeden,
 ik verwacht dus niets van haar. Laat
 ik bij de wereld in vergetelheid zijn,
 laat zij zelfs mijn aanzijn niet vermoeden,
 wat doet dat er toe! Maar, o mijn Heer!
 ik verlang gekend te zijn door U, gelijk
 Gij het zijt door Uwen Vader; gekend op

eene liefdevolle wijze, en die er mij toe brengt, U immer meer te willen leeren kennen en U den U verschuldigten dank van wederliefde te brengen. *Door U alleen gekend*; want indien geheel de wereld mij tot de wolken verhief, en Gij tot mij zeidet: Ik ken u niet, het ware mij beter nooit geboren te zijn geweest. Laat geheel de wereld onbewust van mijn bestaan zijn, als Gij maar, tot mijn hart sprekende, zegt: *Ik heb u van alle eeuwigheid gekend, ik heb u met eene eeuwige liefde bemind*, dan verlang ik niets meer van de schepselen.

Aan Uw hart is het, dat ik de liefdevlam zal ontsteken, die het mijne moet verteren. De liefde is het leven des harten, o mijn Heer, geef Gij zelf aan mijn hart deszelfs voedsel. Uw hart alleen, een Goddelijk hart, kan aan de behoeften van het mijne voldoen; en zie, Gij biedt het mij aan, om elk oogenblik aan de menigte verlangens, die Gij zelf in mij opwekt te beantwoorden, en om U de geheel Goddelijke liefde te bewijzen, welke Gij van Uwe schepselen verwacht.

Daar is het, dat ik de kracht, het

licht, den moed en de ware vertroosting zal vinden. Mijn hart in het Uwe, het Uwe in het mijne, en ik zal ook kunnen zeggen: Wanneer ik zwak ben, zal ik sterk wezen. Wanneer het nacht is in mijne ziel, zullen alle duisternissen bij Uw licht verdwijnen; wanneer ik kleinmoedig ben, put ik kracht en moed uit het nieuwe hart; wanneer ik in droefheid ben gedompeld, alsdan stroomt mijn gemoed van vertroosting over. Ja, ik weet het, niet Gij zijt het, die het Uwen vrienden in den nood aan hulp laat ontbreken.

Wanneer ik traag en lusteloos ben en niet meer met zulke vaste en rassche schreden den weg Uwer geboden bewandel als in de de dagen van mijn eersten ijver, zult Gij mijn hart voor de vreugde openen en mijne jeugd vernieuwen gelijk die van den adenlaar; Gij zult mij aanmoedigen en dragen, gelijk de adelaar zijne jongen aanmoedigt om zich hoog in de lucht te verheffen en hun daarbij zijne hulp verleent. Wanneer de droefheid al mijne vreugde vergalt, wanneer mijn hart barst bij het denken aan de ellenden van dit leven, de beproevingen Uwer H. Kerk, de zwakheid en verdeeld-

heid harer kinderen, de onrechtvaardigheid, wederrechtelijkheid en kwade trouw harer vijanden, dan zal ik aan Uwe smarten denken en mijn troost zal zijn met U te treuren.

Ongerust en ontsteld, het zal mij gerustheid schenken. Hoe dikwerf gebeurt het, dat wij onze rust en vrede aan wereldsche belangen ten offer brengen, ons door ongevallen des levens daarvan laten berooven. Hoe dwaas zijn wij! Heeft de Zaligmaker het niet gezegd? Zoekt eerst het Rijk der Hemelen en deszelfs gerechtigheid, en al het andere zal u worden toegeworpen... Voor allen, die God beminnen, nemen alle dingen een goeden keer. Zich verontrusten over zijne zaligheid, het vertrouwen of de liefde verliezen, of, ten minste, meenen er van verstoken te zijn, dit is eene vreeselijke beproeving, welke het meerendeel der vrienden van God ondergaan moeten. Wanneer ik zal wandelen te midden dier treurige duisternis, in de schaduw van den eeuwigen dood, welken ik mij verbeelden zal reeds gestorven te zijn, o Hart van Jezus, stel mij dan gerust, ik smEEK het U, ik verwacht deze barm-

hartigheid, ik reken er op, en mij zal geschieden naar mijn geloof.

Dat mijn hart het altaar Uwer liefde zij. O Hart van Jesus, Gij hebt toegestaan, dat de menschen U hier op aarde tempels en altaren oprichten, dat zij U in goud en zilver en enge tabernakels insluiten... maar het hart, het hart van den mensch, ziedaar het tabernakel, dat Gij verlangt. Zuiver dan het mijne, dat het Uw altaar zij; geen ongevoelig en onbezield, maar een levend door liefdevlammen omgeven altaar, een troon van liefde. Kom, o Heilig Hart, en hervorm door een straal Uwer liefde dat levend slijk, mijn hart; dat alles in mij verlevendigd worde en zelfs mijne beenderen Uwe glorie verkondigen.

Dat mijne tong, als een welluidend speeltuig, de gevoelens van mijn hart vertolke, Uwe liefde en goedheid prijze en verheffe, en mijne stem zich tot aan de eindpalen der aarde doe hooren. Dat mijne oogen, voor de ijdelheden dezer wereld gesloten, voor immer gevestigd blijven op die liefdewond, die mij den toegang tot Uw Hart verleent. Dat mijn geest Uwe aanbiddelijke volmaaktheden overwege. Den wijzen en

geleerden laat ik hunne hooge bespiegelingen, en kies tot mijn toevluchts-oord de wonden van Uw aanbiddelijk lichaam. Ik heb gezegd: aan den Koning draag ik mijne gedachten, mijne neigingen zoowel als mijne werken op. Zijn leven, Zijne smarten, de oneindige liefde Zijns Harten: ziedaar de onuitputtelijke bron mijner overwegingen. Hier op aarde vang ik het onderhoud aan, dat ik in de eeuwigheid in alle eeuwigheid zal voortzetten.

Dat alles in mij, o Hart van Jesus, mijne liefde tot U uitdrukke. Alles in mij komt van U, alles in mij wil gaan tot U, in wien niets verloren gaat. Wat is er voor mij in den hemel? Wat kan ik hier op aarde begeeren? tenzij U, en altijd U steeds beter gekend, vuriger bemind, in meer volheid bezeten. *En dat mijn hart tot elk offer voor U bereid zij.* Ik heb Uwe les gehoord: „Daaraan zal men erkennen kunnen, dat gij mij liefhebt, dat gij mijne geboden onderhoudt.” Om dezelve te onderhouden, moet men zich geweld aandoen; maar heeft Uwe genade geene onverschrokken belijders, getrouwe maagden, heldhaftige martelaars

gemaakt. Ik zal tot Uw Hart gaan, die fontein van genade, ik zal dengenen zien, dien ik doorboord heb — en alle opofferingen zullen mij zoet worden, daar ik Hem mijne liefde er door kan bewijzen.

O Hart van Maria, na dat van Jesus het beminnelijkste, het mededoogendste, het ontfermingsgezindste van alle harten, ook aan u vertrouw ik mij toe, ook aan u stel ik mijn eeuwig heil in handen. Bied aan het hart van uwen Zoon onze toewijding, onze liefde, onze besluiten aan, doch hervorm ze vooraf in uw hart. Alsdan zal het hart van Jesus, ze zijner waardig vinden. Hij zal verteederd worden door onze ellende en ons er van bevrijden; en gij, o Moeder van Jesus, mijne moeder, gij zult de aan uw hart dierbaarste vrucht hebben ingeogst, namelijk, de zaligheid en de volmaking der zielen; en degenen, die gij in de duisternissen, in den strijd van dit ballingsoord zult beschermd hebben, zullen in het hemelsch vaderland, in den eeuwigen luister uwe kroon uitmaken, o glorierijke en gezegende Koningin... Amen.

Om elken dag gedurende de Maand van het H. Hart te bidden.

Cor Jesu sacratissimum, miserere nobis.

Heilig Hart van Jesus, ontferm U onzer.

Cor Mariae immaculatum, ora pro nobis.

Onbevlekt Hart van Maria, bid voor ons.

Een Onze Vader voor de H. Kerk.

Voorbeeld. — Wij vereeren deze maand de liefde, welke gedurende de drie en dertig jaren van Jesus sterfelijk leven voor ons in Zijn Hart brandde; leeren wij van Hem, hoe wij eenigermate de verdiensten van dat aanbiddelijk leven zullen kunnen koopen en bezitten.

„Den derden Zondag van de Vasten gaf de H. Gertrudis, ten einde volgens hare lofwaardige gewoonte hare devotie in overeenstemming met het kerkelijk officie te doen zijn, aan den Zaligmaker den wensch te kennen, om van Hem te vernemen, waarmede zij zich gedurende die week bijzonder zou bezighouden; Christus antwoordde haar: Daar men in die dagen in het officie zingt, dat Joseph voor dertig zilverlingen is verkocht geworden, bid met het oog op dat voorbeeld drie en dertig Onze Vaders, en koop aldus de verdiensten van mijn heilig leven, dat drie en dertig jaar lang is geweest,

gedurende welke ik aan het heil der zielen heb gearbeid; deel de vrucht, die gij er uit trekt, mede aan de gansche Kerk, zoowel voor de zaligheid der menschen als voor mijne eer en glorie.

„Toen zij hetgeen de Heer haar gezegd had, verricht had, zag zij in den geest, dat de gansche Kerk op eene wonderbare wijze door de vrucht van het volmaakte leven aan Jesus Christus als eene bruid was opgesierd en opgetooid.”

Vereer dien dag de gevoelens van het Hart van Jesus gedurende het eerste jaar van Zijn leven, en draag dezelve aan Zijne hemelschen Vader op voor de bekeering der zondaars en de verheffing van de H. Kerk. (Onze Vader enz.)

Gebod.

O mijn Heer, Gij die elk oogenblik mijns levens gadeslaat, ik moest en wenschte U gade te slaan in elk oogenblik van het Uwe door een dankbaar en liefdevol herdenken van hetzelfde...

O Jesus, ik wil met niets wat U betreft onbekend zijn; met niets wat Gij op aarde geweest zijt en gedaan hebt: Uwe aanvallige kindsheid, Uwe

beminnelijke jongelingschap, Uw mannelijken leeftijd; met niets wat Gij gedurende Uw leven gedaan en gesproken hebt. In den Hemel zullen wij die wonderen alle aanschouwen... Maria alleen heeft U van de kribbe af tot aan Uwen dood aan het kruis, tot aan Uwe verrijzenis en glorieijke hemelvaart gezien. Hoe gretig moeten de eerste christenen niet geweest zijn om uit haren mond te vernemen alles wat betrof dien Goddelijken Meester, in wien zij geloofden, alhoewel zij Hem niet gezien hadden, dien zij beminden, alhoewel zij Hem niet gekend hadden. Wat al vragen zullen er gericht geweest zijn tot Maria over Uwe heilige menscheid en verborgen leven. O Jesus, leer mij in het gebed, wat ik aan niemand hier op de wereld kan vragen; want Uw Apostel verklaart, dat Gij vele dingen gedaan en gezegd hebt, die niet beschreven zijn.

O Maria, afgrond van vreugde en smarten, uw hart heeft al de bewegingen van het hart van Jesus gevoeld en als op derzelver spoor gevolgd. Ik wil mij gedurende deze maand bij u voegen, met u in mijn hart al de edel-

moedige bewegingen van het Hart van Jesus nagaan, en dezelve voortdurend voor de bekeering der zondaars en de verheffing van de H. Kerk, mijne moeder, aan de Goddelijke rechtvaardigheid opdragen.

TWEEDE DAG.

Over de godsvrucht tot het H. Hart.

De leerstellingen der Kerk zijn onveranderlijk als de waarheid. Nogtans ondergaat het inwendig leven der Kerk wijzingen gelijk haar uitwendig leven, en de godsvruchtuiting (devotie) in de Kerk wisselen naar gelang van hare behoeften. Wat is eene devotie? Het is eene toewijding, eene wegsleping des harten tot eenig voorwerp, dat door het Geloof wordt voorgesteld, tot een geheiligd voorwerp, een aanbeddelyk geheim, waaraan van het begin der Kerk geloofd is geworden en een voorwerp van eerbied en liefde is geweest, zooals daar zijn het Lijden, het H. Sacrament des altaars,

de H. Maagd, de Engelen en de Heiligen. De eerbewijzen aan die voorwerpen zijn alleen nieuw, en danken meestal gedeeltelijk derzelver bestaan aan eene bovennatuurlijke tusschenkomst. Zoo zijn wij den Rozenkrans verschuldigd aan den H. Dominicus, die deswegens eene openbaring van de H. Maagd heeft gehad; den H. Sacramentsdag, aan de gelukzalige Juliana; het Heilig Hart, aan de gelukzalige Margaretha Maria Alacoque, religieuze van O. L. V. Visitatie. Deze devoties onstonden in de Kerk, en verbreidden zich, met hare goedkeuring onder de geloovigen, op den tijd, dat de Voorzienigheid dezelve nuttig oordeelde om het geloof en de liefde onder de christenen te verlevendigen. Als devotie zijn zij niet verplichtend, nogtans moet men er eerbied voor hebben, daar zij een der kenteekenen zijn, waaraan een christen herkennen kan, of zijne gevoelens in overeenstemming met die der Kerk zijn.

De Devotie van het H. Hart van Jesus is dus geene nieuwigheid, maar eene vernieuwing in de liefde, de liefde zelve: het is een God, die bemint, het is een God, die bemind wordt;

het is de liefde, die deernis heeft met de ondankbaarheid en er vergoeding voor schenkt; het is de godsdienst van het hart; het is het hart van den mensch aan God teruggegeven; het is de leering van het groote voorschrift der oude wet in de nieuwe nog eens herhaald — *Gij zult beminnen.* — Dit gebod herhaalde de Heer aan Zijne Hem dierbare schepselen. — *Ik heb u met eene eeuwige liefde bemind.* — De Heer, bij het zien onzer ellende door medelijden bewogen, heeft tot zich zelve gezegd: Mijn volk vergat mij, het mij zoo dierbare volk had, bij tallooze gelegenheden de herinnering aan mijne liefde verloren, het begon met de liefde het ware leven te verliezen. Wat zal ik doen om het weder in hetzelve op te wekken? Ik zal de begoocheling wegnemen van alles, wat hetzelve in de wereld der zinnelijkheid deed leven; ik zal eene woestijn om hetzelve heen maken, het uitnoodigen in zich zelve te keeren; ik zal het deszelfs hart van steen ontnemen, ik zal het mijn eigen hart blootleggen, en wij kunnen eindelijk hart aan hart tot elkander spreken.

Men heeft begripsverwaring doen ontstaan, en het is het hart, dat door

de dwaling geleden heeft. Men heeft ons een strengen mededoogenloozen God gegeven; men heeft ons een verpletterenden last op de schouders gelegd en uit het juk de olie en geestelijke zalving die het verzachtten, weggenomen. De Heer had ons den bijnaam van kinderen der zalving gegeven — *filiï olei* — Hij had ons beloofd, dat ons juk door de olie zou verteren, en dat de blijdschap van ons hart ons zou veroorlooven om den weg Zijner geboden te bewandelen, alsof alles wat er bezwaarlijk en pijnlijk voor de natuur aan is, deszelfs hardheid had verloren. En ziedaar, men heeft integendeel ons het hart toegesnoerd; men heeft tot het gebied der overdrijving en van vroom verzinsel verwezen de oneindige liefde, waarmede de Heer al Zijne schepselen bemint, en de wederliefde die zij Hem er voor verschuldigd zijn; de grenslooze barmhartigheid van onzen God, en het onbepaalde vertrouwen, dat ons na elken zondeval er toe moet brengen, ons in Zijne armen te werpen. De rede heeft het geloof vervangen; de genietingen dezer wereld hebben de hoop op den hemel doen vergeten; de philantropie heeft de plaats der Christe-

lijke naastenliefde ingenomen ; en terwijl men ophield met aan de liefde van God te gelooven, met naar het voorbeeld onzer vaderen God in de eenvoudigheid des harten te beminnen, is onze rede, na van ongerijmdheid tot ongerijmdheid vervallen te zijn, in dwaasheid verkeerd ; onze belangstelling in tijdelijke zaken heeft ons tot stof gemaakt, onze philanthropie is in zelfzuchtigheid overgegaan. De harten zijn vol gram en vervuld met bitterheid, en nog veel kranker dan de verstandenen. Zij leven slechts van haat die harten, geschapen om van liefde te leven. O God, gij hebt de menschen geneesbaar geschapen, genees ze door hunne harten te genezen, genees ze door hun de liefde terug te schenken. Ja, dat men ons die hemelsche naastenliefde teruggeve, die ware liefde, den God onzer harten, en de wereld is vernieuwd.

Dat is het wonder, dat de godsvrucht tot het H. Hart van Jesus zal wrochten ; want de vereering van Jesus heilig Hart, is als de kern van het Christendom en bevat in zich geheel het wezen van den godsdienst. Het Christendom, een werk van liefde in deszelfs omvang,

voortgang en voleinding; het Christendom, welks geheele geschiedenis ligt in deze verheven woorden: *God heeft de wereld bemind*; het Christendom, dat geheel verzinnebeeldigd wordt door de woorden van den welbeminden leerling: *wij gelooven aan de liefde van God voor ons*, dat wil zeggen, dat wij gelooven, dat in het Christendom het hart alles gedaan heeft; eindelijk, het Christendom, welks geheele zedeleer besloten is in het enkele woord: *Diliges*, gij zult beminnen, dat is, gij zult mij liefde voor liefde schenken, gij zult mij uw hart geven in ruil voor alles wat het mijne voor u gedaan heeft; het Christendom, men ziet het, kan met geene andere devotie als die van het H. Hart zoo volkomen vereenzelvigd worden... Bedenkt men nu nog, dat de vereering van Jesus heilig Hart voor deze laatste tijden is weggelegd als een onderpand der Goddelijke liefde, die zich, naarmate de wereld haar einde nadert, in rijkdom van gave over haar wil uitstorten; als men bedenkt, dat deze devotie, het schild des geloofs, het voedsel der godsvrucht, een afdoend middel tegen den verpestenden invloed

van den doodenden adem der ketterij in de twee laatste eeuwen is geweest; als men bedenkt, dat alle vrome zielen niet hebben opgehouden aan de altaren, aan het H. Hart gewijd, neder te knielen en daar gedurende die rampspoedvolle dagen, die onvermijdelijk den volslagen ondergang van Frankrijk moesten na zich sleepen, om genade te smeeken en eerherstelling aan te bieden; als men bedenkt, welk eene groote behoefte onze maatschappij voortdurend heeft aan de overvloeiende barmhartigheid van dezen vuuroven van liefde... hoe kan men na dat alles in deze devotie en in de vorderingen, welke zij dagelijks maakt, niet het geruststellend voorteeken zien, dat er eene Voorzienigheid is, die ons nog wil beschermen en redden? Mgr. Pie, bisschop van Poitiers.

Cor Jesu, enz. bladz 25.

Vereer dien dag de gevoelens van het Hart van Jesus gedurende het tweede jaar van Zijn leven, Zijne heilige kindsheid en Zijn verblijf in Egypte, draag dezelve aan Zijn hemelschen Vader op voor de bekeering der zondaars en de verheffing van de H. Kerk (Onze Vader.)

Cor Jesu, bladz. 25.

DERDE DAG.

Het voorwerp der Devotie van het H. Hart.

De Devotie van het H. Hart is eene godsvruchtsuiting, welker *zinnelijk* voorwerp het aanbiddenswaardige Hart van Jesus is, en welker *geestelijk* voorwerp de liefde is, waarvan dat zelfde Hart voor de menschen blaakt.

Het zinnelijk voorwerp dezer devotie is dus het levende en bezielde Hart van Jesus Christus, dat met Zijn Goddelijken persoon vereenigd is en, door deze vereeniging, alle aanbidding en hulde waardig is: Jesus zelf heeft ons dan ook Zijn Hart aangeboden, als zijnde het geschikste voorwerp om ons aan Zijne liefde te herinneren.

Waarom heeft Hij Zijn Hart gekozen om de herinnering aan Zijne liefde in ons te vernieuwen? Omdat het hart de plaats en als het ware het zinswerktuig der liefde is. Immers bij alle volken en in alle talen is hart en liefde van gelijke beteekenis. Het is een onmisbaar deel des lichaams, gelijk de liefde dit is van de ziel. Ons stoffelijk hart is wel degelijk onder de

heerschappij onzer liefde. „De gemoedsbewegingen van ons hart staan in evenredigheid tot deszelfs voorwerp En indien een engel de hand op ons hart hield, zouden deszelfs lichamelijke kloppingen hem den geheelen toestand onzer ziel vertolken; zij zouden hem vertellen, of er liefde of geen liefde in aanwezig was; ook den aard der liefde en haar voorwerp zouden zij hem doen kennen, alsmede in welke verhouding zij stond tot de kennis, de vrijheid, belangloosheid, geestdrift of driftvervoering, warmte der ziel of warmte van het bloed, waaruit zij ontstaat. Het hart is derhalve degelijk wel het lichamenlijk werktuig der liefde. Wie weet het niet bij ondervinding, dat het gevoelt en onder den invloed is van al onze gemoedsbewegingen? Het wordt ruimer in de blijdschap, het opent zich in de hoop, het springt op bij de vreugde; het trekt te zamen en krimpt ineen bij vrees en treurigheid, het zwelt op bij droefheid; en wanneer deze gevoelens al te hevig zijn, zoodat het denzelven het hoofd niet kan bieden, veroorzaakt zulks den dood. Alle werkingen der genade hebben dan ook 's menschen hart tot

haar einddoel. Het hart is de plaats, waarin God al Zijne schatten verbergt. Als Hij Zijn schepsel bezoekt, dan huisvest Hij in het hart; als Hij zich met hetzelfde onderhoudt, dan spreekt Hij tot het hart; als Hij het troost, in het hart is het, dat Hij den verkwikkenden balsem Zijner geneugten stort; als Hij het heiligt, is het in het hart, dat Hij de stroomen Zijner genade laat vloeien; als Hij het verheerlijkt, is het het hart, dat Hij met een stortvloed van gelukzaligheid overstelpt. In het hart Zijns Vaders vat Christus het plan onzer zaligheid op, het begin van uitvoering heeft plaats in dat Zijner Moeder, Hij voltrekt het op den Calvarieberg, waar Zijn hart tot deszelfs laatsten droppel bloed plengt, die ons vrijkoopt; Hij vernieuwt het op het altaar, dat het hart der Kerk is, maar Hij laat het vruchten dragen in de harten Zijner heiligen. (Nouet)."

Toen Christus ons duidelijk wilde maken, wat Hij ons wilde leeren, namelijk Zijne liefde, kon Hij dus geen beter daarvoor geschikt voorwerp vinden dan Zijn aanbiddelijk Hart: die bron der onbegrijpelijke liefde, die Hem uit de

glorie des hemels op de aarde heeft doen nederdalen, die Hem geslachtefferd heeft aan den boom des kruises, en die Hem tot aan de voleindiging der eeuwen in het H. Sacrament des altaars bij ons doet blijven.

Ziehier het geestelijk voorwerp dezer devotie: de liefde van onzen Heer Jesus Christus. Het is niet alleen op het Lijden van onzen beminden Zaligmaker, maar op alle weldaden, die het uitvloeisel van de liefde van Zijn Hart zijn, dat het op het feest toepasselijk gebed ons onze aandacht doet vestigen: „Almachtige God,” zegt de H. Kerk, „maak dat, terwijl wij U in het Hart van Uwen welbeminden Zoon verheerlijken en wij de gedachtenis der voor naamste weldaden Zijner liefde vernieuwen, wij ons zoowel in de overmaat dezer liefde als in derzelve vruchten mogen verheugen. — *Komt, laten wij het door liefde gewonde Hart van Jesus aanbidden: Cor Jesu caritate vulneratum*, aldus luidt het invitorium, waarmede het officie van dien grooten dag aanvangt; en de breve, waarbij deze devotie wordt goedgekeurd, houdt in, dat zij tot voorwerp en doel heeft, de herinnering

aan de liefde van onzen Heer Jesus Christus te verlevendigen.

De liefde van den Heiland, wie zal ons die ontsluiëren? De God zelf, die door de wonderen Zijner liefde gedurende Zijn leven het bewijs er van gegeven heeft, en ons Zijne Hart toonende, zegt: *Ziedaar, dat hart, dat de menschen zoozeer bemind heeft, dat het niets heeft gespaard, tot uitputtens toe, om hun zijne liefde te toonen.* Is het niet, alsof Hij er bijvoegde: Gij wist reeds, dat ik het vleesch had aangenomen, dat ik u mijn leven had toegewijd, en mijn lichaam onder folteringen voor u geslactofferd, dat ik mij in het Sacrament mijner liefde aan ieder uwer heb weggeschonken; maar gij begint de beweegreden van al die verborgenheden te vergeten, die onbedwingbare liefde, die in mijn hart brandde en het uitputte, en ik kom het u plechtiglijk verklaren. De liefde is derhalve de reden van het gansche leven van Jesus Christus geweest. Maar welke liefde? *De liefde van een God:* daarmede is alles gezegd, en Hij alleen kan over dit wonder der wonderen in het verborgene het verstand verlichten.

Van het eerste tot het laatste oogenblik van het sterfelijk leven van onzen Goddelijken Verlosser, werkte Zijne Goddelijke ziel met al hare onmetelijke verlangens en vurige verzuchtingen, Zijne oneindige liefde, Zijne matelooze smart, Zijne onmeetbare droefheid, Zijne vrees, die gelijk stond met de Goddelijke gramschap, die Hij kwam bezweren, op Zijn Hart terug. Welk een hart, dat zonder verpoozing de hevige en geweldige werking der indrukken eener Goddelijke ziel ondergaat. Het verstand duizelt er bij. O verborgen martelaar! O onnaspeurbaar geheim! En hoe is het mogelijk, dat dat hart niet duizendmaal bezwiken is, voor het het laatste offer bracht! De lichamelijke smarten van den Zaligmaker duurden slechts eenigen tijd, maar de folteringen van Zijn Hart, wie zal ons die beschrijven. Talloos als de kloppingen van dat Hart, moeten deszelfs zielsverzuchtingen voor ons en smarten geweest zijn. Dusdanig was Zijn leven! En al sterft Hij aan 't kruis, het is niet door uitputting van krachten of het gevolg der martelingen; want Hij heeft gezegd, en de machtige kreet,

dien Hij op het oogenblik van Zijn verscheiden aan het Kruis deed hooren, bewijst het, dat *niemand Hem het leven kon ontnemen: Hij geeft het, wijl Hij het wil*; als Hij sterft, is het wijl Zijn hart breekt: de liefde en de droefheid hebben Hem den doodslag toegebracht. En ziedaar de onbegrijpelijke liefde, waarvan Hij de herinnering in de Devotie van het H. Hart wil vernieuwen en welke Hij wil, dat onze opgetogen en dankbare zielen voortdurend zullen gedachtig zijn.

Schietgebed. *Memoria memorero et tabescet in me anima mea.* Ik zal Uwe liefde gedachtig zijn; ik zal in mijn hart hare overmaat herdenken, en mijne ziel zal er over verstommen van verwondering.

Veereer dien dag de gevoelens van het Hart van Jesus gedurende het derde jaar van Zijn leven.... draag dezelve aan Zijn Goddelijken Vader op voor de bekeering der zondaars en de verheffing van de H. Kerk. Onze Vader.)

Cor Jesu. blad. 25.

VIERDE DAG.

Doel der devotie van het H. Hart.

Het doel der Devotie van het H. Hart is: 1e den God, die ons zoozeer bemind

heeft, liefde met liefde te vergelden; 2e vergoeding te geven voor de smart Zijner liefde aangedaan, vooral in *het H. Sacrament des altaars*, dat gedenkteeken en samenvatting van alle werken van liefde eens menschgeworden Gods.

1e Liefde voor liefde. Ziedaar wat Christus verlangt van allen, die deze devotie omhelzen. Zij moeten de oneindige liefde van het Hart van Jesus, die Hij den menschen, vooral in het aanbiddelijk Sacrament des altaars, betoont, erkennen en door veelvuldige vereeringen en eene ononderbroken grenslooze toewijding, zooveel in hen is, hulde bewijzen. Helaas! Hij wordt zoo weinig gekend of, ten minste, zoo weinig bemind door diegenen zelfs, die Hem kennen, dat men hun het verwijt kon toevoegen, dat zijn Voorlooper aan de Joden deed, namelijk: *Er woont een onder u, dien gij niet kent. Medius vestrum stetit, quem vos nescitis*

Maar, helaas! wat te doen; kan het onbeduidend liefdevuur onzer zielen aan de Goddelijke liefdevlammten van het Hart van Jesus bantwoorden? O Heer! Gij hebt mij met eene eeuwige liefde, met eene eindelooze liefde, met de liefde

eens Gods bemind. *In charitate perpetua dilexi te.* Met die zelfde liefde bemint Gij mij nog bij dag en bij nacht in het aanbiddelijk Sacrament des altaars, en, wat mij betreft, het kan niet anders, als dat mijne liefde begreusd is in hare vurigheid, begreusd in hare hevigheid, begreusd in alle opzichten. En van dit zoo begrende hart, heb ik de eerste de liefelijkste en levendigste vlammen den schepselen toegeworpen, Ik moet met H. Agustinus zeggen, en mocht ik het met hetzelfde hart als hij zeggen: *Te laat heb ik u gekend, te laat heb ik u bemind, o schoonheid altijd oud en altijd nieuw*; het is te weinig, het is met eene al te flauwe, te veel onderbroken en verdeelde liefde! Maar van nu af wil ik beginnen met U met alle neigingen mijns harten te beminnen, met al de vermogens van mijn verstand, met al mijne lichamelijke en zedelijke krachten. Ontneem mij dan dat hart van asch, dat hart van steen, dat mijn hart is, en geef mij het uwe. *Cinis est enim cor ejus* (Sap. 44, v. 10). Hoe zoudt Gij zonder deze verwisseling, van mij kunnen verwachten, dat ik U liefde voor liefde gaf?

2°. Het tweede doel der Devotie van het H. Hart is, om voor de beleedigingen, deszelfs liefde gedurende Jesus sterfelijk leven en Zijn eucharistisch leven aangedaan, vergoeding te geven. Het is derhalve niet genoeg te beminnen, maar men moet den smaad Zijner liefde aangedaan levendig gevoelen, al de hoon, waaraan het Hart van Jesus blootstaat, moet op ons hart terugkaatsen, en wij moeten eene levendige droefheid daarover gevoelen en ons aan de herstelling daarvan toewijden. Elke ziel moet de openbaring aan de gelukzalige Margaretha Maria Alacoque gedaan, dat verzoek van den Goddelijken Zaligmaker, als aan zich zelve gedaan beschouwen. Luister, mijne ziel, tot u is het, dat de Goddelijke Verlosser deze woorden richt: *Ik verzoek u, om aan mijn hart vergoeding van eer te schenken, de ondankbaarheid, minachting, oneerbiedigheid, heiligschennis en overschilligheid der menschen, die ik in het sacrament mijner liefde moet ondervinden, te herstellen. Als gij mij dat bewijs van toewijding geeft, zal ik door de uitstorting mijne liefde daaraan beantwoorden. O mijn God, indien een schepsel, dat al mijne ach-*

ting en genegenheid verdiende, deze woorden tot mij sprak, mij deze belofte deed, wat zou ik niet beproeven om dien overeenkomstig te handelen? En het is een God, die ze tot mij richt! Mijne ziel, wat zult gij dan doen? Elke Vrijdag zal voor u aan de herinnering zijn gewijd van dien grooten Vrijdag, die op de instelling van het H. Sacrament des altaars volgde. Gij zult u dien dag beijveren om uwe nalatigheden en die der gansche wereld te herstellen, en vooral die, welke het Hart van Jesus des te gevoeliger grieven, wijl Hij in het bewijs Zijner liefde bij uitnemendheid, het H. Sacrament des altaars, het voorwerp er van is.

Misschien kunt gij aan uwe gewone oefeningen, als het bijwonen der H. Mis, de H. Communie, het bezoeken van het H. Sacrament, niets meer toevoegen; maar gij kunt er eene vernieuwde intentie, een dieper eerbied, een vermorzelder hart aan toevoegen. In dezen geest van eerherstelling, van slachtoffer, toegewijd aan de eerherstelling, willende handelen, moet men zich niet vergenoegen bij deze maand, noch bij een dag in de week, noch bij zekere bijzondere

oefeningen; maar zij moet in het wezen van onze gewone en dagelijksche godsvruchtuitingen overgaan, en de ziel en het leven er van uitmaken. Dat is het, wat het Hart van Jesus van u verwacht.

Oefening. — De dankbaarheid. — God laat ons, om zoo te zeggen, geen tijd om tot adem te komen, zoo volgt de eene Zijner weldaden de andere op, zoo schakelen zij zich aan elkander. Wat toch is ons leven anders dan eene ononderbroken reeks Zijner weldaden en gaven? Wij moesten in ons hart voortdurend een dankgebed spreken. God zelf wijst er op: hoe heeft Hij de uitstekendste Zijner weldaden doen noemen? *Eucharistie.* — *Dankzegging.* — En hoe zelden gebeurt het, dat wij zeggen: Ik dank u, mijn God! en wij kunnen het niet uitstaan, dat men den geringsten onzer diensten niet dankbaar erkent.

Dank te zeggen leert ons de H. Kerk dagelijks in het aanbiddelijk Misoffer, dat middelpunt, die ziel en zon van den godsdienst. Een van hare doeleinden is dit: *God te bedanken voor al de weldaden, waarmede Hij ons overladen heeft.* — Van dankzeggingen vloeit het hart der Kerk

onder allerlei vormen er in over, met
 de engelen zingt zij: *Gratias agimus
 tibi propter magnam gloriam tuam.* Wij
 zeggen U dank om Uwe groote glorie...
 Uit haar eigen naam doet zij vervolgens
 de inleiding tot het groote mysterie,
 de dankhymne weerklinken: *Danken wij
 den Heer.* — Hare kinderen antwoorden:
 „Het is waardig en billijk..” En onze
 Moeder gaat voort: Waarlijk is het
 waardig, billijk, rechtmatig en heilzaam
 U dank te zeggen in alle tijden en op
 alle plaatsen, enz... Bij de Consecratie
 wordt men herinnerd aan het voorbeeld
 van den meester en voorganger Jesus
 Christus, die, dankzeggende, den kelk
 zegende. Nadat de priester het lichaam
 des Heeren genuttigd heeft, betuigt hij
 dadelijk zijn dank door Jesus Christus
 zelven: *Wat zal ik den Heer wedergeven
 voor al de weldaden, waarmee Hij mij
 overladen heeft? Ik zal den kelk des heils
 nemen,* en door het bloed des Verlossers
 te nuttigen, kwijt hij zich van den plicht
 der dankbaarheid. Het offer eindigt
 met de in de kerkelijke gebeden zoo
 dikwerf herhaalde uitnoodiging: *Bene-
 dicamus Dominus.* Zegenen wij den Heer.

De dankzegging neemt ook een aan-

zienlijk gedeelte der openbare kerkelijke gebeden in. Het nachtgebed eindigt met den Ambroziaanschen lofzang, het *Te Deum*; de laudes zijn niets anders dan eene samenstelling van lofzangen, besloten door dien van Zacharias. In de Vespers ontleent zij, om zich van hare schuld jegens God te kwijten, hare ontboezemingen aan het hart van Maria en zingt met de Moeder des Heeren: *Magnificat*. Mijne ziel maakt groot den Heer, en mijn geest verheugt zich in God, mijnen Zaligmaker. Vervolgens, alvorens de nachtrust in te gaan, onder de completen, zingt zij met den heiligen grijsaard Simeon haren dank, van ge-roepen te zijn het heil en het licht der volkeren te zien en te bezitten. *Nunc dimittis*.

Kinderen der Kerk, laat ons in haren geest handelen, zegenen wij den Heer ten allen tijde, dat onze mond steeds overvloeie van Zijn lof, en wij zullen aan een der vurigste wenschen van het Hart van Jesus voldaan hebben en in den geest dezer heilrijke devotie zijn ingedrongen.

Vereer dien dag de gevoelens van Jesus Hart gedurende het vierde jaar van Zijn

leven... draag dezelve aan Zijn hemelschen
 Vader op voor de bekeering der zondaars
 en de verheffing der H. Kerk. (Onze Vader.)
Cor Jesu, bladz. 25.

V I J F D E D A G.

Het Hart van Jesus.

Het menschelijk hart te kennen, deszelfs drijfveeren na te gaan, deszelfs geheime neigingen te ontdekken, deszelfs bewegingen te onderkennen, is van alle wetenschappen de edelste. Maar dat arme menschelijk hart, het heeft zulke jammerlijke zwakheden, is onderhevig aan zulke onverklaarbare wendingen en wisselingen en onstandvastigheid, heeft zulke verborgen schuilhoeken, dat het zich zelf niet eens kent. Het hart des menschen is slecht, het is ondoorgrondelijk, zegt de Profeet. *Pravum est cor omnium et inscrutabile* Jer. 17, v. 9. Mijne ziel, laten wij ons niet met die armzalige wetenschap in. Ziehier het hart van een God, die ons niet alleen vergunt Hem te kennen, maar die ons uitnoodigt, ons beveelt in Zijne ver-

borgenheden door te dringen. Daar zullen wij wonderen zien, bij die studie zullen alle goede dingen ons toevloeien terwijl ons van bewondering verrukt en opgetogen hart den weg der Goddelijke geboden zal leeren bewandelen.

Het Hart van Jesus! Zoo wij wisten alles wat het is, alles wat het voor ons is! „Indien wij eenmaal in dat heiligdom waren doorgedrongen,” indien wij ons gestort hadden in dien afgrond, gedompeld in dien oceaan, ons laten verteren in dien vuuroven; wij zouden niet meer bezorgd zijn voor hetgeen onze eigenliefde al of niet kan bevredigen, want de liefde Gods leert den mensch zich zelve te verachten (Nav., 2 c. 1.) „Dat vuur des hemels is zoo brandend en hervormend, dat, als 's menschen hart slechts maar even er mede in aanraking komt, het tot God opvliegt en zich in vuur gevoelt.” Dyon.

Het Hart van Jesus is de liefde zelve, die besloten is in een hart gelijk het onze. Het is de Goddelijke liefde, die het vleesch heeft aangenomen om ons een toonbeeld van goedheid te zijn. Wat is goedheid? Het is de liefde, die niet in zich zelve kan be-

sloten blijven, die overvloeit, zich uitstort, zich mededeelt, zich weggeeft; die zich door geene beleediging, door geene ondankbaarheid laat afschrikken; en die, honderdmaal teruggestooten, honderdmaal met dezelfde welwillendheid terugkomt! En wij hebben Hem gezien, den Goddelijken Verlosser onzer zielen, Hij heeft Zijne eeuwige rust verlaten, Hij heeft niet eeuwig onbekend willen blijven, Hij is op onze aarde verschenen. Geheel Zijn persoon ademt liefde, en lokt liefde uit. De genade is op Zijne lippen verspreid, Hij spreekt slechts van vergeving en ontferming. Hij heeft zich geheel voor ons gegeven, voor ons overgeleverd. De bittere wateren onzer ongerechtigheden, van onze ondankbaarheden, hebben Hem omgeven, zijn tot Zijn Hart doorgedrongen, en hebben het vuur Zijner liefde niet kunnen uitdooven. Hoe dikwerf is dat Goddelijk hart door Zijne ingevingen bij de H. Communie zonder vrucht het onze binnengegaan. Het is daar geweest als eene verzegelde bron, als een stortvloed, door machtige dijken in bedwang gehouden; als een gloeiend vuur, dat onder de asch onzer

ongetrouweden en ondeugden verborgen is, en toch heeft hij niet gezegd: *Laat ons vanhier gaan*. Integendeel, Hij heeft ons liefdevol aangezocht, bij ons aangedrongen en ons bezworen. — *Ik sta aan de deur en klop aan, open mij. . . . Zoo iemand mijne stem hoort, mij opent, zal ik binnen gaan, zal ik avondmalen met Hem en Hij met mij. Apocal 3 v. 20.*

Bekennen wij het: slechts dat hart alleen klopt hier op aarde met ware liefde voor ons, dat hart alleen is goed. En wij zullen daarin niet worden teleurgesteld, ofschoon Hij gezegd heeft tot den genen, die Hem *goede Meester* noemde: „Noem mij niet aldus, niemand is goed als God alleen.” In deze woorden ligt geene weigering van Jesus opgesloten om als de goedheid zelve erkend te worden, Hij zegt alleen: Indien gij meent, dat ik slechts een gewone meester ben, een mensch gelijk andere, noem mij dan niet goed. Indien gij gelooft, dat ik een God ben, zooals ik waarlijk ben, spreekt gij wel: ik ben goed, de goedheid maakt mijn wezen uit, nog meer: ik alleen ben goed. — En hoezeer heeft Hij dat bewezen.

Waaraan erkent men de goedheid des harten? Christus zelf zegt het ons: *Een goed mensch haalt uit de schatkamer van zijn hart oude en nieuwe dingen: oud voor zoo ver zij op den bodem van zijn hart aanwezig zijn; nieuw, wat de openbaarheid, die Hij er aan geeft, betreft. Hij haalt uit zijn hart woorden, daden, gaven, uitvindingen, die uit geen ander hart, dan dat liefde ademt, zouden kunnen voortkomen.*

En heeft Jesus niet deze eene onuitsprekelijke zachtmoedigheid en bewonderenswaardige inschikkelijkheid ademende woorden tot ons gesproken: *Komt allen tot mij, die belast en beladen zijt en ik zal u verkwikken... Voortaan zal ik u niet meer mijne dienstknechten noemen, maar mijne vrienden; want de dienstknecht weet niet, wat zijn meester doet, en ik heb u alle geheimen mijns Vaders geopenbaard.... Zoo iemand mij bemint, zal ik hem ook beminnen. — Gelijk mijn Vader mij bemind heeft, zoo bemin ik ook u... Blijft in mijne liefde... Mijne kleine kinderen, ik ben nog slechts een weinig tijds bij u... Tot nu toe hebt gij mijnen Vader nog niets in mijnen naam gevraagd, vraagt dan, en gij zult verkrijgen,*

opdat uwe vreugde volkomen zij... Het uur zal komen, dat ik niet meer in gelijkenissen tot u zal spreken, — en ik zeg niet dat ik op dien dag mijnen Vader voor u zal bidden, want mijn Vader zelf bemint u, omdat gij mij bemind hebt.... Men leze deze geheele uitstorting van Jesus Hart, de toespraak na het laatste Avondmaal, die Hij hield, toen Hij op het punt stond Zijne leerlingen te verlaten, en men oordeele, of er treffender woorden van goedheid en liefde kunnen gesproken worden, dan dat vaarwel aan Zijne leerlingen van den Goddelijken Meester, die gereed stond zich voor hen en voor allen, die door hunne getuigenis in Hem zouden gelooven, te slachtofferen.

Van woorden ging Jesus tot daden over: Hij heeft geheel Zijne mensche-lijke natuur voor ons ten beste gehad, Hij heeft een leven geleid, gelijk aan het onze; als wij heeft Hij gearbeid, gebeden, geweend, vermaand, van Zijne beminde schepsels tegenspraak geleden, is door hen verraden en gehaat geworden, en eindelijk heeft Hij, onder de smadelijkste en onuitsprekelijkste folteringën, tot den laatsten droppel bloed van Zijn Hart voor ons gestort.

Geven is het grootste vermaak der liefde; Hij weet het wel, Hij, die gezegd heeft: *Men is gelukkiger met te geven, dan te ontvangen.* En dit geluk, hoezeer heeft het Hart Jesus het genoten, Hij, wiens schatten onuitputtelijk zijn, Hij, die geven en altijd geven kan. Hij heeft dan ook Zijne gaven met volle handen over ons uitgestort, en al wat het Zijne is, is ook het onze: Zijn hemelsche Vader, dien Hij ons veroorlooft ook onzen Vader te noemen; Zijne heilige Moeder, die Hij ons aan het kruis als erfdeel vermaakt; Zijne engelen, die Hij tot onzen dienst stelt; al de schatten van genade, die Hij in de Sacramenten voor ons heeft weggelegd; de tijd om te lijden, de eeuwigheid om te genieten. Men zou zeggen, dat Hij, door Zijne milddadigheid verarmd zijnde, geen raad meer weet en nu zich zelven geeft; maar hoe, hoe dikwijls, op welk eene manier?

Hier moet men, gelijk de Profeet ons daartoe uitnoodigt, Zijne uitvindingen vermelden. Ach! er is er eene, die alle in zich bevat, die alleen in het brein van een God kon opkomen: het

H. Sacrament des altaars, het kort begrip en gedenkstuk Zijner wonderen, de dankzegging voor al Zijne wonderwerken. God met ons, God voor ons geslachtofferd, God in ons tot aan de voleindiging der eeuwen.

Dat goede hart! En indien wij de liefde kenden, waarmede Hij al die wonderwerken volbracht heeft: het is een afgrond, welks diepte de heiligen in den hemel nooit zullen vermogen te peilen. Wat weten wij hier op aarde er van?

„Wat is God? Maar nog eens, wat is God?” Deze vraag richtte de H. Thomas van Aquine, toen nauwlijks zeven jaar oud, met dringenden nadruk tot de kloosterlingen van Mont-Cassino, zijne vrome leermeesters. „Ik kan Hem „niet kennen, en ik moet niet verge- „noegd leven, als ik Hem niet ken. „Ik weet, dat wij Dengenen, die ons „gemaakt heeft, wat we zijn, aanbid- „ding zijn verschuldigd; maar leer mij „alles wat Hij is, opdat ik Hem be- „minne, al is het dan ook niet in die „mate als Hij beminnelijk is, dan ten „minste voor zoo ver ik er bekwaam „toe ben.” -- Ziedaar de vraag, die

ook wij ons moeten stellen. Indien wij weten willen, wat het Hart van Jesus is en in welke mate het bemind moet worden, moet men ons zeggen, wat God is, alles wat Hij is; want dat hart is het hart van een God. Tot wien ons te wenden? Geen mensch heeft God gezien, maar God is een geest en wordt niet alleenlijk door de zinnen waargenomen. En ziehier een mensch, die uit den hemel teruggekomen is, de groote Apostel, hij zegt ons: Hoe een denkbeeld te geven van de gelukzaligheid van dat verblijf en van den koning, die het bewoont? Het oog eens menschen heeft het nooit gezien, zijn oor nooit gehoord, het is een luister, eene pracht, een geluk, eene liefde, hoedanige in 's menschen hart hier op aarde niet kan opkomen. O Hart van Jesus, Goddelijk Hart, heiligdom der Godheid, tempel van de H. Drievuldigheid, eerbiedwekkende zetel der Goddelijke grootheid en majesteit, waarin de hemelsche Vader Zijn welbehagen heeft gevonden, op welken de Heilige Geest gerust heeft, Hart van een Godmensch, van een mensch en God, — ik ken U niet gelijk Gij

zijt, ik kan U niet kennen, ik zoek U al tastende in de duisternis van het raadselachtige; al mijne kennis omtrent U verschaft mij niet het geringste licht; ik heb het Geloof, ik weet, dat Gij zijt, dat ik U niet kan begrijpen, doch dat Gij mij veroorlooft U te beminnen, en dat is mij genoeg.

Hart van Jesus geef mij voor mijn deel tot Uwe eer, dat ik U steeds minne meer en meer.

Oefening. Het H. Evangelie! het geheim des Vaders, en door den Zoon geopenbaard, door Zijne gesprekken, door Zijn leven, door Zijne voorbeelden en door den Heiligen Geest aan het binnenste des harten verklaard, het wetboek der Christenen, het onderwerp der gesprekken in de eeuwigheid... Indien wij het konden lezen, het overwegen, hoe spoedig zouden wij het Hart van Jesus en Zijne liefde leeren kennen! De eerste Christenen kenden het van buiten... Hoevele onzer heden-daagsche Christenen hebben het nooit in deszelfs geheel gelezen. Maak dan vandaag het vaste voornemen het te lezen, u dagelijks met dit hemelsche manna te voeden, dat, met het H. Sacra-

ment des altaars , het voedsel , het licht ,
de vreugde der ware kinderen Gods is.

Vereer gedurende dien dag de gevoelens
van het Hart van Jesus gedurende het vijfde
jaar van Zijn leven.... draag dezelve aan
Zijn hemelschen Vader op voor de bekeering
der zondaars en de verheffing der H. Kerk.
(Onze Vader.)

Cor Jesu. bladz. 25.

ZESDE DAG.

Het Hart van Jesus is het hart der Kerk.

Uit het Hart van Jesus is het, dat
de Kerk is voortgekomen; toen Jesus
den slaap des doods sliep, werd de
Kerk uit Zijn Hart genomen, Hij ver-
langde, dat Zijn Hart geopend zou
worden, opdat zij zich zou kunnen
beroemen uit de zijde van haren Verlosser
te zijn voortgekomen. Doch ziehier,
wat bewondering wekt: het Hart van
Jesus is nog en zal tot aan den laatste
dag het hart der Kerk zijn: het hart,
dat haar bezielt; het hart, dat haar
van Zijn Goddelijk leven laat leven;
het hart, dat haar zelfs te midden van

alle gevaren eene rust doet genieten gelijk aan den slaap.

Het lichaam, dat van het hart gescheiden is, leeft niet meer: hoe zou nu de Kerk kunnen leven zonder het Hart van Jesus Christus? Wat het menschelijk hart voor het lichaam is, is het Hart van Jesus voor de Kerk. Wel een geheim! welke eene verhevene gedachte! Zij kan, zij moet zeggen: *Ik leef niet meer, maar Jesus Christus, maar het Hart van Jesus Christus leeft in mij.*

Wie twijfelt er aan, dat het Hart van Jesus, dat Zijne liefde het leven der *Zegepralende Kerk* is? Jesus, dien hemel des hemels, bezitten de gelukzaligen zonder vrees Hem ooit te zullen verliezen. Daar is het, dat Zijne liefde zegeviert; daar is het, dat Hij Zijne liefde in die geheiligde harten, die Hij geschikt gemaakt heeft om de vreugde huns Heeren ten volle te genieten mateloos kan uitstorten. Daar is het, dat hij hunne verwachting vervult; want Hij had hun gedurende den tijd hunner ballingschap veroorloofd te zeggen: wij zullen met Christus heerschen, wij zullen met Hem verheerlijk worden:

„*Conglorificabimus, conregnabimus*” Daar is het, dat Hij hen in het bezit stelt der plaats, die Hij hun bereid heeft, daar wordt Zijn met zulke nadrukkelijke woorden geuit verlangen: Ik wil, dat daar, waar ik ben, ook mijn dienaar zal zijn, vervuld. Maar wat zeggen wij van den hemel, wat weten wij er van? Wat God Zijnen uitverkorenen bereid heeft, geen oog heeft het gezien, geen oor heeft het gehoord. God in hen, zij in God, verslonden in de Goddelijke eenheid... Zulk een geluk is nooit hier op aarde in het hart eens menschen opgekomen! Gelooven en aanbidden wij. Eens zal, indien wij getrouw blijven, de dag voor ons aanbreken, waarop wij dat geluk, dat al onze stoutste verwachtingen zal overtreffen, zullen smaken.

Het Hart van Jesus is ook het hart en het leven der *Lijdende Kerk*. Hoe zou zij, met de onuitsprekelijke vreugde der martelaars, de verslindende vlammen, die haar zuiveren, kunnen verduren, zoo niet een nog gloeiender vuur deze ten halve geheiligde zielen verteerde? Het is de liefde zelve van het Hart van Jesus. Van de banden der

sterfelijkheid ontslagen, is de sluier, die Hem voor onze oogen verborgen houdt, voor haar weggenomen. Zij hebben Hem bemind, zij verlangen zonder einde, zonder hinderpaal dat eenig goed te be-
minnen; en middelerwijl zij het uur harer bevrijding verbeiden, verwekt Christus zelf, ten einde hare pijningen te verzachten, in haareen onverzadelijken dorst naar de gerechtigheid, welke haar hare folteringen in denzelfden geest doet lijden, als de Goddelijke Verlosser de martelingen aan het kruis leed, namelijk, om de eer te wreken des hemelschen Vaders, die door de zonde beleedigd is geworden.

Het Hart van Jesus is het hart der *Strijdende Kerk*, die slechts daarom de beproevingen der ballingschap met zoo-
veel standvastigheid doorworstelt, wijl zij het leven leidt van haar Goddelijk Opperhoofd, wiens lijden zij voortzet, en wijl zij diens gevoelens aankleeft. *Hoc enim sentite in vobis quod et in Christo Jesu.* Indien het aan ieder ge-
loovige, in de stoutmoedigheid zijns geloofs, geoorloofd is met den grooten Apostel dit bewonderenswaardig woord uit te spreken: *Mihi vivere Christus est:*

„de ademing van mijn mond, de klopping van mijn hart is Jesus Christus,” gelijk de H. Chrysostomus het vertaald, met hoeveel te meer grond zal de Kerk het zeggen. Indien een Christen een andere Christus is, *christianus alter Christus*, zullen wij het dan ook niet van de Kerk zeggen, van haar, die heilige vlekkelooze, onberispelijke bruid? Is de Kerk niet bij uitnemendheid het lichaam, welks hoofd is Jesus Christus en dat door Zijn Goddelijk Hart bezielde wordt? Zij zegt dan ook met innige overtuiging: „Ik heb mijn hart gevonden om mijnen God te bidden, en dat hart is dat van Jesus, mijn koning.

David geraakte in geestverrukking bij de gedachte aan de gemeenzaamheid van den God van Israël: „Waarlijk, zong hij onder begeleiding zijner harp, er is geen volk, hoe aanzienlijk het ook zijn moge, dat goden heeft, die zoo tot hetzelfde afdalen, en zich met hetzelfde onderhouden, als de Heer onze God met ons.” Wat zou hij gezegd hebben, tot welk eene hoogte zou zijne verwondering zijn gestegen, indien hij dit wonder gezien had: een God die leeft in elk van Zijne aanbidders; een

God, die door Zijn eigen hart het lichaam Zijner Kerk bemint. Ziedaar, wat wij gelooven, wat wij bij onder-vinding kennen. Ja, waarlijk is het Hart van Jesus het hart der Kerk; dat hart waakt, terwijl zij slaapt. *Ego dormio et cor meum vigilat* (Hoogl. V. v. 2.) Ik slaap, zegt zij, maar ik heb een hart, dat nooit insluimert; degene, die mij bewaakt, het hart, waardoor ik leef, kan zijne handeling noch vertragen, noch doen ophouden; neen, evenmin als het hart gedurende den slaap zou kunnen ophouden te kloppen. Alles rondom mij kan te gronde gaan en ter nederstorten, de dood zal mij niet naderen, hij zal geen macht over mij hebben. Hier op aarde vang ik mijn eeuwig leven aan in het hart van dengenen, die mij bemind heeft, aan wien ik aan 't kruis ben verloofd geworden. Laat de winden losbarsten, laat de aarde beven op hare grondvesten, laat de bewerktuiging dezer wereld in wanorde geraken, ik zoek eene schuilplaats in mijn hart, in het hart van mijn God. Laat de volkeren tegen mij samenspannen laat de koningen der aarde als één man zich vereenigen om mij den oorlog aan

te doen, ik wacht hen af, ik daag hen uit. *God is in mij*; dezelfde God, die in den hemel heerscht, heeft mij verzekerd, dat Hij er tot aan de voleindiging der eeuwen zal zijn, ik zal niet ontroeren. *Deus, in medio ejus non commovebitur.* Wanneer die koning der eeuwen van den troon gestooten zal zijn, dien dag alleen zal ik aan 't wankelen kunnen gebracht worden. Want Hij en ik, is Hij. Even waar, als het is, toen Hij zeide: „Gij zijt Petrus, en op deze steenrots (Petrus) zal ik mijne kerk bouwen, en de poorten der hel zullen niets tegen haar vermogen,” even zeker zal ik tot den laatsten dag over de samenspanningen mijner vijanden zegevieren. Even waar als het is, dat Hij van den dood is opgestaan om niet meer te sterven, is het ook, dat ik reeds in Hem leef. Even waar als het is, dat Hij in de glorie des hemels regeert; even waar is het, dat ik met Hem regeeren zal, ja, reeds met Hem regeer.

O H. Kerk, mijne Moeder, hoe bewonderenswaardig zijt gij hier op aarde, hoe bewonderenswaardig in de zuiveringsplaats, hoe bewonderenswaardig in den hemel! Op uw voorhoofd staat het

woord *onveranderlijke* gegrift. Het hart, dat u doet leven, is het hart van Jesus, het Woord des Vaders, God met ons vleesch omkleed.

O dierbare Kerk Gods, mijne Moeder, ik ben slechts een uwer onbeduidendste kinderen, zonder naam, zonder gezag, zonder invloed, en zonder deugden; maar ik behoer u toe, ik bewonder u, ik bemin u, ik omhels u. Mijne ziel slaat u in deze rampspoedvolle tijden, met gerustheid en angst tevens, in uwe kommeringen en beproevingen met aandacht gade; mijn onvermogen om u van dienst te zijn en te vertroosten smart mij. Ik kan u niets anders aanbieden dan mijne wenschen, mijne gebeden, en mijne droefheid, die de uwe is. O Goddelijke Bruidegom mijner Moeder, Jesus, mijn Verlosser en mijn Vader, geef aan Uwe Bruid, en ga voort met aan haar te geven, waardige opperpriesters, voortreffelijke leeraars, onverschrokken verdedigers en heiligen onder alle standen.

Vereer dien dag de gevoelens van het Hart van Jesus gedurende het zesde jaar van Zijn leven... draag dezelve aan Zijn hemelschen Vader op voor de bekeering der zondaars en de verheffing van de H. Kerk (Onze Vader.)

Cor Jesu. blad. 25.

ZEVENDEN DAG.

**Het Hart van Jesus is de plaats van het
leerstuk van de gemeenschap
der Heiligen.**

Ik geloof in de gemeen-
schap der Heiligen.
*Credo, sanetorem commu-
nionem.*

Duizenden geslachten hebben voor mijne komst op dezen aardbol geleefd, en niets dan het stof van hen is overgebleven. — Van die duizenden en duizenden, heb ik niet een enkele kunnen zien! En hoevele milioenen mijner broeders zullen na mij komen, en niet een enkele er van zal ik kunnen zien! Het zijn mijne broeders, uit hetzelfde bloed gesproten als ik; maar het gezin is verstrooid. Wij huisvesten in dezelfde woning, bewonen dezelfde plaats; maar de tijd scheidt ons. En overigens, hoevele onder degenen, die nu op de aarde leven, zullen wij gekend hebben, eene enkele maal hebben aangezien? Hier is het niet de tijd, maar de afstand, die ons scheidt. Nog

meer, het meerendeel van het kleine getal, dat wij zien en beminnen, wordt ons door den dood ontrukkt, of wij aan hen! Wij zullen elkander niet wederzien: het is nogmaals de tijd, die ons vaneenscheidt.

„Gij lokt ons aan, o Heer, door de liefde; Gij toont ons in de zielen, die Gij met de onze in aanraking brengt, goedheid en schoonheid, en Gij boezemt ons liefde in; en in de liefde legt Gij een machtig aanloksel, eene onwederstaanbare kracht: de behoefte aan de eeuwigheid. Voor eeuwig! voor eeuwig! dat is onder Uwe ingeving de eerste kreet van elke minnende ziel.... En nogtans zien de zielen elkander slechts een oogenblik om voorbij te gaan en elkander te verlaten. Zij groeten en omhelzen elkander, en scheiden.... O God! is dat dan het einddoel onzer schepping? O Heer, ons hart komt daartegen in verzet, ons hart roept tot U!....” Ik hoor Uw antwoord. „Ja, mijn Vader, het doel Uwer schepping is dat van Uw verlossingswerk, het is om alle zielen, al Uwe kinderen, alle menschen, die zullen beminnen, in eene en dezelfde omhelzing, in eene

en dezelfde liefdevlam, een en hetzelfde leven, een en hetzelfde hart — dat hart is het Hart van den Godmensch, dat het eeuwig leven, de eeuwige liefdevlam en de omhelzing van den Heiligen Geest zal zijn — bijeen te vergaderen. Ja, mijn God, de veelvuldigheid maakt Gij naar het beeld Uwer aanbiddelijke Drievuldigheid van personen in U voor immer tot eenheid. En als Gij dat werk zult voleindigd hebben en in Uwe glorie opgenomen, wie zal het komen verwoesten? En wie zal het beletten om in Uwe Goddelijke tegenwoordigheid onophoudelijk in gelukzaligheid toe te nemen.

Dat is, o Jesus, die voltrekking in de eenheid, welke Uwe laatste zorg uitmaakt, het onderwerp van Uw laatste gebed op het oogenblik, dat Gij het Sacrament van vereeniging en vergoddelijking der zielen — het Sacrament des altaars — had ingesteld. — *Vader, dat zij één mogen zijn gelijk wij, sint unum sicut et nos*, zeidet Gij, toen Gij Uwe apostelen aan Uwen hemelschen Vader aanbevalt. Vervolgens, opdat degenen, die door hun woord in U moesten gelooven, zouden weten, dat

ook zij in dat groote mysterie van eenheid besloten waren, badt Gij voor hen in het bijzonder; Gij bidt, *dat allen één zouden zijn, gelijk wij. Ik in hen, en Gij in mij, opdat zij in éénheid volkomen zijn, en de wereld erkenne, dat Gij mij gezonden hebt* voor dat groote doel, namelijk: de zielen, onderling vereenigd, terug te voeren tot den God, die haar geschapen heeft, die haar bemind heeft, *gelijk Gij mij hebt bemind, mij Uw Woord, Uw Zoon... En dat de liefde, dezelfde liefde, waarmede gij mij bemind hebt, de Heilige Geest, in hen zij, en ik zelf in hen zij.*

Welke woorden, hoe wonderbaar is derzelver inhoud! Wie zou er aan kunnen gelooven, zoo het Geloof ons niet leerde, dat Gij het zijt, o Jesus, die dit bewonderenswaardige gebed gedaan hebt en verhoord zijt geworden. Het is ook in Uw Hart, in Uwe liefde, dat de verzoening der zielen onderling plaats heeft, dat de eenheid en gemeenschap der heiligen volkomen is. De zielen zien wederkeerig, hoe zij geheel bedekt zijn met Uw bloed, schitterend van Uwe genade, geheel omgeven door de vlammen Uwer liefde; Uw leven is

de Goddelijke ademtocht, die haar bezielt; zij ademen door U, Gij zijt hare liefde, haar hart.... Hoe zullen die schepselen, die zoo dierbaar aan Uw Hart zijn, elkander dan niet beminnen? Hoe zouden zij elkander over hunne wederzijdsche zwakheden niet verontschuldigen, elkander hunne onderlinge schulden kwijtschelden, zouden zij niet gezamenlijk zuchten over hun onderling leed! De waarlijk katholieke ziel kan dus niet alleen leven, overal voert zij eene groote menigte met zich mede; zij kan niet meer voor zich alleen bidden, en met hare moeder, de H. Kerk, met den Goddelijken Meester, bidt zij in het meervoud, stijgt haar gebed in naam van alle zielen op. En Gij, o Heer, verleent haar een des te gunstiger oor, wijl zij zich met al de U dierbare zielen aan U vertoont. Indien het voldoende is, dat twee of drie in Uwen naam vergaderen om U in hun midden te doen zijn, hoe zoudt Gij aan de smeekingen van alle harten in één vereenigd, die aan de deur van het Uwe kloppen, kunnen wederstaan?

Welk eene troostvolle gedachte: ik sta dus niet alleen, ik ben dus hier op

deze aarde niet aan mijn lot overgelaten ;
 alle zielen die er geweest zijn , alle
 zielen die er zijn , alle zielen die er
 zijn zullen , het uitgelezene van het
 menschdom , ik vind het weder , ik ben
 met allen in het hart , dat allen om-
 sluit , het Hart van Jesus , vereenigd.
 Zij stellen belang in mij , ik in haar ,
 wij maken in die drie verblijfplaatsen ,
de hemel , het vagevuur , de aarde , die
 ons insluiten , zonder ons te scheiden ,
 slechts één uit. De strijdenden hier op
 deze wereld strekken tot schouwspel
 aan de engelen en heiligen ; deze geluk-
 zalige zielen ondersteunen hen als
 teederbeminde broeders , moedigen hen
 aan in den grooten strijd des levens ,
 zij treuren als het hun tegenslaat , en
 juichen , als zij slagen. De heiligen
 bidden , zij smeeken de Goddelijke barm-
 hartigheid af voor de arme ballingen
 hier op aarde , die te midden hunner
 onrust en angst , nog onzeker omtrent
 den uitslag van den strijd , nogtans
 dagelijks lof- en vreugdegezangen aan-
 heffen om hen geluk te wenschen.
 En wij , met den hemel boven ons hoofd ,
 de hel onder onze voeten , te midden
 van de stormen des levens , ook wij

reiken uit dit tranendal de hand aan die andere broeders, die, gelukkiger dan wij, aan de schipbreuk ontsnapt zijn, die den prijs van den strijd niet meer kunnen verliezen, doch wier zekere kronen boven hunne hoofden blijven hangen, totdat wij komen om door onze liefdadige hulp het uur hunner zegepraal te verhaasten.

O Jesus, die in dezelfde woning, in Uw aanbiddelijk Hart, alle zielen, die in dezelfde liefde leven, vereenigt, verhaast het uur der onherroepelijke vereeniging, der eeuwige volvoering, welke Gij als de belooning voor Uwen arbied en voor Uwe liefde gevraagd hebt, toen Gij zeidet: *Volo pater, ut ibi ego sum illic sit et minister meus.* Ik vraag het niet alleen meer als een metdemenschheid omkleeden smeekeling, uit kracht mijner godheid wil ik het, *volo*; daar waar ik ben, moet ook mijn dienaar zijn. Waar zijt Gij dan zelf? Waar zal zonder ophouden met U Uw dienaar zijn, o Jesus? In den schoot mijns Vaders, door Hem gekend en bemind en door wederliefde tot Hem vervoerd, in de gelukzalige eeuwigheid, waar ik voor immer leef en regeer in de

eenheid des Heiligen Geestes. *Veni, Domine Jesu, veni et noli tardare. Kom, Heer Jesus, kom en toef niet langer.*

Vereer dien dag de gevoelens van het Hart van Jesus gedurende het zevende jaar van Zijn leven... draag dezelve aan Zijn hemelschen Vader op voor de bekeering der zondaars en de verheffing der H. Kerk. (Onze Vader.)
Cor Jesu. bladz. 25.

ACHTSTE DAG.

De zinspreuk der eerste Christenen.

Cor unum et anima una.

Een hart en eene ziel, dat was de zinspreuk der eerste Christenen. En wat was dat hart, die ziel, die hen vereenigden, tenzij het Hart, de ziel van Jesus! Hoe bewonderenswaardig was dan ook hun leven! Zij hadden van den Goddelijken Meester die onuitsprekelijke zachtmoedigheid geleerd, die het bekoorlijke van hun onderling verkeer uitmaakte; die oprechte nederigheid, die, daar zij hen in hunne eigen schatting tot onder allen deed dalen, allen twist en alle afgunst bij hen buiten sloot; de

Goddelijke liefde, waardoor zij God in elk hunner broeders beminden, en die hen aan de behoeften der armen en vreemdelingen deed denken. Hoe groot was niet de onthechting van de tijdelijke goederen en vergankelijke vermaken van hen, die leefden tusschen de vervolging van gisteren en die van morgen; zij waren als voor de slachtbank bestemde schapen en zagen in elk van hunne broeders den vermoedelijken martelaar voor het geloof aan Christus; zij kwamen elkander voor in het geven van die blijken van achting, waardoor de band der broederlijke toegenegenheid nauwer wordt toegehaald. De Heidenen, die door deze geheel nieuwe en Goddelijke zeden in bewondering geraakten, riepen dan in hunne verbazing ook uit: „Zie, hoe zij elkander beminnen! welk eene achting zij elkander toedragen, hoe zij elkander te hulp snellen, hoe zij bereid zijn voor elkander te sterven” (Tert.) Voor deze eerste leerlingen van Christus was het niet moeilijk aan de liefde te gelooven, want zij beminden. Wij, zeiden zij, wij hebben de liefde van God voor ons leeren kennen, wij hebben er aan geloofd. *Et cognovimus*

et credidimus caritati quam habet Deus in nobis: Ep. Joan. 3, ch 4, V. 16.

Nauwelijks denken, nauwelijks slaan wij geloof aan dat wonder eener vernieuwde wereld. Sedert is de bevolking toegenomen, maar niet de deugd. Helaas! hoeveel kinderen zijn er in den schoot der Kerk, waarover zij treurt en bangstigd is, wíl zij er zijn als een doode in zijne lijk-kist. Ook wij kennen de liefde van onzen God niet meer, wij gelooven er niet meer aan, wij zijn onverschillig voor de vreugde en droefheid van onzen evennaaste, voor de beproevingen onzer Moeder, de H. Kerk, de bruid van Christus.

Wat wil dan onze Heer en God Jesus Christus met ons Zijn hart aan te bieden? Hij wil ons opnieuw de liefde leeren: de liefde tot God en die voor onze broeders als kinderen der Kerk. Daarin ligt het geheele geheim van de godsvrucht tot het heilig Hart van Jesus opgesloten. Wat Hij niet door kastijdingen, de verkondigers van Zijn woord niet door bewijsgronden, door vrees voor de oordeelen Gods hebben kunnen verkrijgen, wil Hij ontweldigen door de liefde.

Men moet wel bekennen, dat het eene behoefte voor onzen tijd is, opnieuw te leeren God te beminnen, wijl de eerbied voor de Goddelijke waarheden met de liefde zoodanig onder ons Zijn afgenomen, dat het levendig en werkdadig geloof, de degelijke deugd, de zelfverloochening, de ware geest des Christendoms, het voortdurend geweld, dat men zich moet aandoen om het rijk des hemels machtig te worden, de ont-hechting van de goederen dezer aarde, al die gewichtige leeringen van het Evangelie in onze dagen slechts schijnen gegeven te zijn voor dezulken, die, door het aanvaarden van een stand, welke hen uitsluitend aan den dienst van God verbindt, met de wereld gebroken hebben. De liefde kent men uit de werken. Geen werken, geen liefde. Zal de liefde ons al die waarheden opnieuw leeren, al die doode of wegstervende deugden weder opwekken? De Apostel der liefde bevestigt het ons: „De liefde leert alle dingen.” De heiligen verzekeren het ons: „Bemin, en doe wat gij wilt. (H. Aug.)

Zij zal ons ook de liefde tot onzen evennaaste leeren, die liefde, welke het

kenteeken is, waaraan men zien kan, dat wij God beminnen. Droefheid en gevaar voeren de harten tot elkander. Wellicht waren de eerste Christenen slechts daarom zoo liefdadig, wijl het zwaard der vervolging hun boven het hoofd hing. En is het gevaar, waar in wij leven, niet even dreigend, ofschoon van eene andere natuur? Het schip der Kerk wordt door de golven heen- en wedergeslingerd, vergaan zal het niet; maar zullen alle opvarenden aan de plaats van hunne bestemming, de gelukzalige eeuwigheid, aanlanden? Verleenen wij elkander dan hulp in ons gemeenschappelijk gevaar; hebben wij medelijden met elkander in onze gevaren, bekeringen en rampspoeden. Reiken wij elkander eene behulpzame hand toe, hebben wij slechts één hart en ééne ziel, en stooten wij niet dezulken, die door de stormen des levens aan een onherstelbaren ondergang blootstaan, uit gebrek aan hulp en liefde in den afgrond.

Helaas! in deze zelfzuchtige eeuw, beminnen wij elkander wel? Beminnen wij onzen evennaaste als ons zelven, zooals Christus ons bemind heeft, zooals

de eerste Christenen, de heiligen elkan-
 der beminden? Wenschen wij en be-
 zorgen wij aan onzen evenmensch het-
 zelfde geluk als aan ons zelven? Beant-
 woorden wij eens deze vragen met de
 hand op het hart!.... Helaas, men
 moet bekennen, het eigenbelang, de
 begeerlijkheid hebben ons zoodanig ver-
 deeld, dat de banden des bloeds zelfs
 aan derzelver ontbindend vermogen niet
 hebben kunnen wederstaan. Wij hebben
 God uit ons hart gebannen, en het
 natuurlijk gevolg en de rechtmatige
 straf daarvan is, dat alle ware liefde
 in onze harten is uitgedoofd. Wij be-
 minnen ons zelven, en verder niets. —
 Doch luisteren wij naar het Hart
 van Jesus, laat Zijn leven wederom
 het leven onzer zielen zijn, en Hij zelf
 zal de liefde er weder in opbouwen;
 Hij zal in ons gebieden, en weldra
 zullen wij slechts leven door de liefde,
 door de liefde tot God en den even-
 naaste. Wij kunnen met den Apostel,
 toen hij uit naam van het gansche
 ontsluitend Christendom sprak, zeggen:
 „Niemand onzer leeft voor zich zelven,
 want de liefde van Jesus Christus
 dwingt ons, niet meer voor ons zelven

te leven, maar voor dengenen, die ons bemind heeft en zich heeft overgeleverd voor ons en voor onze broeders, die tot denzelfden prijs zijn vrijgekocht. Wanneer wij God door het hart Zijns Zoons beminnen, beminnen wij, wijl Christus hen bemind heeft, onze broeders, zonder aanneming des persoons in die mate, dat wij, als het noodig is, ons voor hen zouden laten doodmartelen. Wij dragen elkanders lasten: wie is droevig, zonder dat wij het zijn; zwak en in druk, zonder dat wij deernis met zijn lot hebben? Eindelijk, wij weten en zeggen het in de vreugde onzes harten met den welbeminden leerling: „Wij zijn van den dood tot het leven overgegaan, omdat wij onze broeders beminnen;” en nu kunnen wij ook gelijk onze beminde broeders in het geloof deze woorden, die ons tot een nieuw leven hebben opgewekt, tot zinspreuk nemen: *Cor unum et anima una*. Eén hart, en ééne ziel.

Belooning der broederlijke liefde. — Het woord des Heeren is daar om ons aan te moedigen tot de beoefening van dat verheven voorschrift, aan welks naleving Hij Zijne vrienden erkent. —

„En met welke maat gij meet, zal u wederom gemeten worden,” *In qua mensura mensi fueritis, remetietur vobis.* Matt. 7 v. 2. Wilt gij God beminnen, van Hem bemind worden? begin dan. Als gij uwen evennaaste bemint, zal het Hart van Jesus ook u beminnen: hebt gij hem bijgestaan, Hij zal ook u bijstaan; hebt gij zijne zwakheden en gebreken verdragen, Hij zal ook die van u verdragen; hebt gij hem vergeven, Hij zal ook u vergeven; hebt gij hem verontschuldigd, Hij zal ook u verontschuldigen; hebt gij hem gunstig beoordeeld, Hij zal het ook u doen; hebt gij hem onderwezen, Hij zal ook u onderwijzen; hebt gij hem in zijne ziekte bezocht, Hij zal ook u bezoeken; hebt gij medelijden met zijne ziels- of lichaamssmartten gehad, Hij zal ook deernis hebben met de uwe. De maat der hemelsche vertroostingën, der hulp van omhoog hebben wij dus in onze macht.... Hebben wij ooit ernstig daaraan gedacht?

Om ons de beoefening dezer liefde, naar welke God Zijne liefde tot ons afmeet, gemakkelijk te maken, sluiten wij dan de oogen voor de gebreken

van onzen evenmensch, en overwegen wij in derzelver ganschen omvang deze andere woorden van den Zaligmaker „Wat gij aan den minste van deze kleinen gedaan hebt, zult gij aan mij gedaan hebben.” De mensch, het evenbeeld van God, de verpersoonlijking van Christus.... Onze Heer Jesus Christus, bijgestaan, ondersteund, bemind in den persoon van ieder onzer broeders.... Vallen na deze beschouwingen alle zwarigheden niet als van-zelve weg?

Vereeer dien dag de gevoelens van het Hart van Jesus gedurende het achtste jaar van Zijn leven... draag dezelve aan Zijn hemelschen Vader op voor de bekeering der zondaars en de verheffing der H. Kerk. (Onze Vader.)

Cor Jesu, bladz. 25.

NEGENDE DAG.

Het Hart van Jezus is ons altaar.

Adeamus ergo cum fiducia ad thronum gratiae; ut misericordiam consequamur, et gratias inveniamus in auxilio opportuno. Ad. Hebr. 4 v. 16.

Laat ons dan toetreden met vrijmoedigheid tot den troon der genade, opdat wij barmhartigheid verkrijgen, en genade vinden tot tijdige hulp. Ad. Hebr. 4 v. 16.

Het gebed der gebeden, ons levendmakend, voortdurend en werkdadig gebed is Jesus Christus; en het altaar, op hetwelk Hij geofferd heeft en niet ophoudt het den Schepper wegevalligst offer der wereld aan te bieden, is Zijn Goddelijk Hart. Gaan wij dan met vertrouwen naar den troon der genade, opdat de Goddelijke barmhartigheid door dat gewonde hart tot ons afdale. Hij zal genade voor ons afsmeeken, en Hij zal verhoord worden om den eerbied, die Hem toekomt.

De vrienden van Job hadden met zijn ongeluk gespot, en de Heer sprak tot hen: Mijne gramschap is tegen U ontstoken, wijl gij niet van mij gesproken hebt in de oprechtheid der waarheid gelijk mijn vriend Job. Neemt dan zeven stieren en zeven rammen, en gaat naar mijn dienaar Job en offert dezelve als brandoffer door zijne handen; Job zal voor U bidden en ik zal hem gunstig aanhooren, opdat deze onbedachtzaamheid u niet toegerekend worde. Zij deden, wat de Heer hun gezegd had, en God

verhoorde Job ter gunste van hen.
(Job. 42.)

Hoe veelvermogend is dus de tusschenkomst der vrienden van God ten gunste dergenen, die Hem beleedigd hebben! En als wij van de afbeelding tot de werkelijkheid overgaan, van den in zonden ontvangen rechtvaardige tot den Rechtvaardige bij uitnemendheid, welk een hoog denkbeeld moeten wij ons dan niet van het middelaarschap van het Hart van Jesus vormen? Wij hebben Hem beleedigd door onze woorden en onze daden; in plaats van ons hart te verteederen, heeft de zwakheid van ons geloof voor Zijn lijden teruggedeinst, en als halfjood, half heiden hebben wij de verklaring van het mysterie des kruises gevraagd; onze bekrompen rede heeft zich als rechter daarin willen stellen. O indien wij door deze overmaat van ondankbaarheid de gramschap van den Heer onzen God ontstoken hebben, is Hij het, die ons hetzelfde middel daartegen aanwijst: Gaan wij tot dengenen, die wij beleedigd hebben, tot Zijn Goddelijken Zoon; smeeken wij Hem ons Zijn Hart te openen, Hij zal voor ons tusschenbeide komen en zuchten

over onze misdaden; Zijne liefde zal onze ondankbaarheden goedmaken, en de Heer zal Hem gunstig aanhooren.

Ziedaar wat God de Vader onder de wet van vrees, in den tijd, toen Hij nog gemeenzaam met Zijne dienaren sprak, ons geleerd heeft. Hooren wij nu Jesus Christus ons in de wet van liefde het geheim van het alvermogen der door Zijn Goddelijk Hart opgedragen gebeden openbaren. — Tot heden, sprak Hij tot Zijne apostelen, hebt gij nog niets gevraagd in mijnen naam, in den naam van Jesus, den Verlosser der menschen, in naam mijner vleesch geworden liefde; vraagt dan, opdat gij moogt verkrijgen en uwe vreugde volkomen zij. Hij laat er opvolgen, alsof Hij zich niet duidelijk genoeg verklaard had: Alles wat gij mijnen Vader in mijnen naam zult vragen, Hem herinnerende, dat Zijn eeuwig Woord een lichaam, eene ziel, een hart en een naam heeft aangenomen gelijk de andere kinderen der menschen, Hij zal het U geven. Ook opent, om zoo te zeggen, de H. Kerk, die al de kracht, welke deze Goddelijke leering aan onze zwakheid bijzet, begrepen heeft, in hare

openbare gebeden den mond niet, als om er ons aan te herinneren. Steunende op den arm van haren Goddelijken Bruidegom, vertoont zij zich vol vertrouwen voor de Goddelijke Majesteit: *Innixa super dilectum suum*; en zoo zij zich aanvankelijk al voor die Opperste Majesteit verootmoedigt, weldra heft zij het hoofd weder op en gevoelt zij hare zwakheid in kracht veranderd, wanneer zij zegt: *Per Dominum nostrum Jesus Christum*, door onzen Heer Jesus Christus. Daarom is het, dat zij nooit met andere woorden hare gebeden eindigt en niet moede wordt ze te herhalen. Het is, alsof zij zeide: als ik, o mijn God, alleen tot U bad, wat kon ik van mijne onvolmaakte smeekingen verwachten; maar het is Jesus, de Goddelijke Verlosser; Jesus, mijn Christus, de koning der koningen, de profeet bij uitnemendheid, de opperpriester, wiens hart in mij is, Jesus zelf, die in mij bidt, in mij vol doet; Jesus dezelfde God, die leeft en regeert met God den Vader in de eenheid des Heiligen Geestes. Wat wilt gij meer, wat kan ik u nog verder aanbieden? Zijt Gij niet tevreden? Kunnen zelfs Uwe engelen en heiligen

U- een aangenamer offer aanbieden? Gij moet mij wel verhooren, want het woord van Uw dierbaren Zoon is er voor verpand, en Zijn woord is het Uwe.

Wanneer wij dan de Goddelijke gerechtigheid beleedigd hebben, gaan wij dan tot den bevrediger, tot het Hart van Jesus, die voor ons verzucht en gebeden heeft; en daar wij zonder Hem niets kunnen, dringen wij tot binnen dat Goddelijk Hart, heffen wij de handen naar hetzelfde op met nog meer vertrouwen dan Salomon, toen hij in den nieuwen tempel, dien hij zijnen God had opgericht, de Goddelijke barmhartigheid afsmeekte, en zeggen wij met hem: „Heer God van Israël, er is geen God, die aan U gelijk is, noch in de hoogte des hemels, noch over de gansche oppervlakte der aarde, o Gij, die het verbond houdt, de barmhartigheid, die Gij bewezen hebt, aan Uwe dienaren, die uit geheel hun hart voor Uw aanschijn wandelen!.... Is het dan geloofbaar, dat God werkelijk op aarde woont? Dat Hij hier in deze wereld, met onze natuur omkleed, is gezien geworden; dat Hij een hart als het onze heeft genomen om ons te beminnen?

Indien de hemelen der hemelen U niet kunnen bevatten, hoeveel te minder dan dat lichaam en die ziel, welke Gij U gewaardigd hebt aan ons te ontleenen! Wat zoudt Gij den mensch, die aldus lid van Uw lichaam, gebeente van Uw gebeente, vleesch van Uw vleesch geworden is, na deze overmatige inschikkelijkheid nog kunnen weigeren. *Quia membra sumus corporis ejus, de carne ejus et de ossibus ejus. Ephes. V, v. 30.* Hoor dan. o Heer, den lofzang en het gebed van Uwen dienaar. Dat het Hart van Uwen Goddelijken Zoon zich dag en nacht over ons uitstorte. Wanneer iemand tegen zijn evennaaste gezondigd heeft, en, zijn eed niet gehouden hebbende, denzelven in Uwe tegenwoordigheid opnieuw komt afleggen, zult Gij hem uit den hemel, dien Gij bewoont aanhooren. Wanneer Uw volk, ter oorzaak van deszelfs zonden door U verlaten zijnde, voor deszelfs vijanden zal vluchten, doch boetvaardigheid doende en eer aan Uwen naam gevende, de ontferming van dat gewonde hart zal inroepen, verhoor het dan van uit de hoogte des hemels, en vergeef de zonde Uws volks. Wanneer honger-

snood, pest, bederf in de lucht de aarde in rouw dompelen; wanneer de hemel, door de ongerechtigheden Uws volks gesloten zijnde, geen regen meer op het aardrijk zal uitstorten, en het zich tot het hart van Uwen Zoon wendende en om hetzelfde te vereeren boetvaardigheid zal doen, verhoor het van uit den hemel, de plaats Uwer woning. Wanneer iemand, wie hij zijn moge, de misdaden die zijn hart bezoedelen erkent en dezelve aan het Hart van Jesus blootlegt, zult Gij hem van uit de hoogte des hemels, de plaats van Uw verblijf, verhooren."

„Wanneer een vreemdeling, die niet van Uw volk is, of door de dwaling zijner ouders daarvan is afgescheiden, door de wonderen van barmhartigheid, die hem er van verhaald zijn, aangespoord, zich tot dat Goddelijk hart zal wenden, zult Gij hem van uit de hoogte des hemels verhooren, opdat de gansche aarde leere U te beminnen, gelijk het Uwe dienaars doen. Wanneer Uw volk in een rechtvaardigen oorlog tegen deszelfs vijanden optrekt, en deszelfs gebeden, met de oogen op het Hart van Uwen Goddelijken Zoon gericht, tot U zal

opzenden, zult Gij van uit de hoogte des hemels die gebeden en wenschen verhooren en het gerechtigheid laten weder-
varen. Wanneer het gebeurt, dat Uw volk, want geen mensch is zonder zonde, tegen U misdoet, en Gij het aan de handen van deszelfs vijanden overlevert, als het dan met geheel zijn hart en zijne ziel tot U terugkeert, als het U, met de blikken op dat hart, dat Gij ons in deze laatste tijden als eene laatste inspanning Uwer liefde gegeven hebt, aanroept, zult Gij van uit de hoogte des hemels deszelfs smeekingen verhooren en deszelfs zaak opnemen. Dat dan, o Heer Jesus, Uw Hart geopend zij voor de gebeden van Uwen dienaar en van Uw volk, opdat Gij al de verzoeken, die zij tot U richten, moogt verhooren; want Gij, o Heer Jesus, zijt het, die ons hebt uitverkoren en ons van alle volkeren hebt afgescheiden," om ons de oneindige barmhartigheid van Uw Hart te openbaren. En het is vooral in dat hart, dat die zoekt vindt, en die vraagt, al hetgeen hij gehoopt heeft verkrijgt.

Wat doen wij, wanneer wij aldus de alvermogende bemiddeling van het Hart

van Jesus aan de Goddelijke rechtvaardigheid tegenoverstellen? Wij ondernemen een Goddelijken strijd, in welken de Heer verlangt overwonnen te worden, en welks uitslag aan Jacob een nieuwen naam bezorgde, namelijk: Israël, dat is, sterk tegen God. Wij verheerlijken den Vader, die ons Zijn Zoon gegeven heeft om ons tot Hem te trekken; wij verheerlijken den Zoon, van wien wij erkennen, dat alle goede gaven komen; wij verheerlijken den Heiligen Geest, die voor ons gezucht en gebeden heeft, wijl wij buiten Hem zelfs de oogen niet naar het Hart van Jesus, vanwaar hulp en zaligheid komt, kunnen verheffen.

Voorbeeld. — Christus zelf gaf aan de H. Gertrudis op deze wijze Zijn verlangen te kennen, dat Zijn Hart en Zijn heilig lichaam haar tot tempel zou strekken.

Terwijl men zong: *Vidi aquam egredientem de templo, etc.*, „ik heb een springend water uit den tempel zien vloeien,” sprak de Heer tot haar: Aanschouw mijn hart, het zal uw tempel zijn.... Ik verlang, dat mijn heilig lichaam U voortaan tot klooster diene, doorloop dan de andere deelen

van mijn lichaam en richt ze in tot de noodige vertrekken van het geestelijk klooster, waarin gij uw leven moet doorbrengen. Heer, hernam de H. Gertrudis, ik zou niet weten, wat te zoeken noch te kiezen, want ik heb in Uw Hart, dat mijn tempel geworden is, zulk een overvloed van goederen en genoegens gevonden, dat ik buiten hetzelfde noch rust noch voedsel, twee zaken die voor het leven noodzakelijk schijnen, kan vinden. — Alg gij wilt, hernam de Zaligmaker, kunt gij die twee zaken ook in mijn hart vinden; want hebt gij niet gehoord, dat zekere personen in den tempel aten, om denzelfen niet behoeven te verlaten, en dat anderen zelfs hunne rust er in namen, zooals mijn dienaar Dominicus. (Ins. L. 3 ch. 28.)

Vereer dien dag de gevoelens van het Hart van Jesus gedurende het negende jaar van Zijn leven... draag dezelve aan Zijn Hemelschen Vader op voor de bekeering der zondaars en de verheffing der H. Kerk. (Onze Vader.)

Cor Jesu, bladz. 25.

TIENDE DAG.

**Wij zijn de tempels van God, ons hart
is Zijn altaar.**

Templum Dei estis. Gij zijt de tempel
Gods.

Het heelal is de tempel des Heeren; de hemelen verkondigen Zijne glorie, de sterren buigen voor Hem, de baren der Zee loven Hem, de gansche schepping zingt Hem lof toe; doch dit is slechts Zijn uitwendige tempel, een sprakelooze tempel: de mensch, de mensch, zijn lichaam en zijne ziel, de gedachten van zijn geest en de vrije beweging van zijn hart, ziedaar de hulde, waardoor Hij zich waarlijk vereerd gevoelt. Om het heelal te scheppen, heeft Hij slechts één woord gesproken, en alles was er; Hij heeft bevolen, en alle dingen waren geschapen. Doch toen Hij dien heiligen tempel heeft gemaakt, ons lichaam en onze ziel, heeft de Goddelijke werkman zich over zijn werk heen gebogen, het gevormd met Zijne Goddelijke handen; en dit kunststuk, welks leven eene inblazing van Zijn adem is, heeft Hij

gemaakt naar Zijn beeld en gelijkenis. Dien mensch, welken Gij op zulk eene wonderbare wijze geschapen hebt, dien mensch die weldra van de hoogte, waarop Hij door U geplaatst was, nederstortte, is Uw Goddelijke Zoon op eene nog bewonderenswaardiger wijze eene vernieuwde gedaante komen geven; Uw Heilige Geest heeft de liefde van den Vader en den Zoon, wiens einddoel hij is, in de ruimste mate over hem uitgestort. Deze mensch, die in de driedigdigheid der Goddelijke handelingen, Schepping, Verlossing en Heiligmaking, driewerf met Zijn God vereenigd is, is een zoo groot iets, dat de Christen zelf in weerwil van het woord van het Evangelie en dat der Kerk, nauwlijks aan zoo veel grootheid durft gelooven. Deze mensch draagt God in zich om, niet alleen in Zijne ziel, maar ook in zijn lichaam; *Glorificate et portate Deum in corpore vestro*: niet alleen bij groote tussenpoozingen, door deelneming aan het H. Sacrament des altaars, door de Goddelijke genade; maar altoos, op elk uur. En zie hier, hoe ons lichaam en onze ziel de tempels van den levenden God zijn.

Wat is een tempel? Eene plaats des gebeds. En ik heb het gebed tot den God mijns leven in mij; het moet zonder ophouden uit mijn hart opstijgen.

In den tempel weerklonk het woord des geloofs, waardoor wij geloofd hebben en de bron der Goddelijke leeringen hield niet op zich in onze zielen uit te storten. In den tempel vlieden zeven kanalen van genade, de zeven H. Sacramenten; en in mijn hart kan door het vuur der begeerte de genade der wedergeboorte bewerkstelligd worden; de genade der verzoening, door de bitterheid des berouws, een zoo goeden, zoo beminnelijken en onze liefde zoo waardigen God beleedigd te hebben; de liefde Gods wordt er uitgestort door den Heiligen Geest, dien wij voortdurend bezitten. Als ik onafgebroken leef voor dengenen, dien ik in het H. Sacrament des altaars ontvangen heb, dan wordt Hij mijn dagelijksch, mijn voortdurend voedsel. Ik leef door Hem, Hij leeft in mij. De liefde maakt mij tot Zijne bruid. De volmaaktheid van Zijn heilig leven, dat in mijne herinnering is geprent en zich door eene voortdurende opoffering in mijne handelingen afschetst,

heiligt mij Hem toe. En de zalving van Zijn Geest zuivert door den overvloed Zijner barmhartigheid mijne zinnen en mijn hart. In den tempel heeft het voortdurend offer plaats, wordt het heilig Lam geslachtefferd, dat de zonde der wereld wegneemt; en het is niet noodig, dat wij den alvermogenden middelaar, door wien alle barmhartigheid tot ons komt, in den hemel gaan zoeken: in ons hart is het, dat Hij zich wil slachtofferen, dat Hij onophoudelijk Zijn verblijf kiest, daar is het, dat Hij wil, dat wij Hem eene plaats bereiden, gelijk Hij het voor ons daar boven doet. Zijn hemel hier op aarde, is ons hart.

De H. Kerk vat op hare feestdagen in de collecte in een enkel denkbeeld alles te zamen, wat hare kinderen moeten doen om in haren geest te handelen. — Men leest op den dag, gewijd aan de herinnering van de met het Hart van Jesus innigst vereenigde zielen, dit merkwaardig gebed: „O God, Gij die U in het hart van de gelukzalige Gertrudis een aangenaam verblijf bereid hebt, maak, dat, nadat onze harten door hare verdiensten en gebeden van

alle vlekken gezuiverd zijn, wij een dergelijk geluk mogen genieten. Door Onzen Heer Jesus Christus."

God in ons! Ons hart Zijn tempel en Zijne woning; ja, voor dat doel is Christus op aarde gekomen.

Wij hebben medelijden met den in het hart van Maria opgesloten Verlosser, die aan alle herbergen, aan alle deuren werd afgewezen en genoodzaakt was in een stal geboren te worden. En het is dezelfde behandeling, die wij Hem elken dag doen ondergaan. Zegt Hij het niet? *Sto ad ostium et pulso*: Ik sta voor de deur en klop. Hij gaat nog van deur tot deur, van hart tot hart, en niemand doet open. Of als men opent, het is voor een tijd. Hoe weinige zijn zij de harten, die Hem een vast verblijf aanbieden. Men verhuurt Hem zijne ziel, die aan Hem toebehoort, voor een feest, eene gelegenheid in het voorbijgaan... Indien men Hem al niet verdrijft, zoo laat men Hem toch alleen; nooit een woord van toegenegenheid, eene vriendelijke blik, een vriendedienst. Noch beloften, noch bedreigingen, niets treft ons. Als iemand mij opent, zal ik met hem

avondmalen. Ik zal hem verzadigen aan de bron der ware genoegens. Als iemand mij niet tot gast wil hebben, en het uur komt, dat hij op zijne beurt in mijn rijk wil binnengaan, dan zal men tot hem zeggen: — *Clausula est janua*, de deur is gesloten. — O ziel die u voor de menschen tracht te verbergen, die klaagt, dat gij geen afgelegene hoekje hebt om u aan de wereld te onttrekken, ziehier mijn hart, ik zal u, gelijk aan de H. Catharina van Sienna, leeren er de woestijn en den hemel in te vinden. — O God, Gij zijt het, Gij zelf, zooals het gebed der H. Gertrudis ons leert, die in haar hart U een verblijf, een aangenaam verblijf bereid hebt.... Zij is het niet, en dat doet mij moed scheppen. Het is waar, dagelijks misvorm ik den tempel mijner ziel, in welken Gij moet wonen; maar Gij zijt het, Gij alleen, de Goddelijke bouwmeester, die het middel kent en kunt toepassen, het bouwvallige er van te herstellen. O Jesus, o Hart van Jesus, ik geef mij aan U over om weder in goeden staat gebracht te worden. Sedert lang verlang ik U zonder onderbreking in dien tempel te

bezitten! Zal ik sterven, alvorens dat geluk bereikt te hebben? Zou de oorzaak van den slechten staat van het gebouw niet dit zijn: — Ik wilde het al te prachtig voor U maken. Telkens wanneer het zich niet in tamelijk uitgestrekte verhouding verhief, onderstond ik het werk opnieuw te beginnen. Ik zou de volmaaktheid van die heiligen, wier heldhaftige deugden ons in verrukking brengen, gewenscht hebben.... Ik moest mij voortaan vergenoegen met mijne kleine hut opnieuw in orde te brengen en de gaten te dichten, en dat armelijk en bescheiden, naar de maat mijner geringe middelen; terwijl ik mij aan U overgeef en U smEEK, U mijner volgens Uwe groote barmhartigheid te ontfemen en mij voor immer met Uwe tegenwoordigheid te vereeren. Dat is mij genoeg; ik ben meer dan tevreden.

Ziehier, wat Christus eens tot de vertrouweling van Zijn Hart zeide: „Weet gij wel, waarom ik u zoo overvloediglijk mijne genade verleen? Het is om van u als een heiligdom te maken, en uw hart tot een altaar, waarop het vuur mijner liefde onophoudelijk

brandt. Ik heb dat altaar gekozen om aan mijn hemelschen Vader ter bevrediging Zijner rechtvaardigheid offeranden op te dragen, en Hem, medelertwjl de menschen Hem beleedigen, door de offerande, welke gij van mij, vereenigd met die van u zelve in hetzelfde offer, zult opdragen, eene oneindige eer te geven."

Wat de Goddelijke Verlosser aan dien bevoorrechten leerling vroeg, vraagt Hij, arm en ellendig als wij zijn, aan ieder onzer. Wjl het zoodanig is, wil ik in mij zelveu keeren om er het offer te vinden; ik wil in mijn binnenste doordringen om er het slachtoffer, dat U, o mijn God, verheerlijkt, te vinden. Dat mijn geweten Uw altaar zij, o Heer (H. Aug), en mijn hart het aan Uwe liefde ten offer gebrachte slachtoffer. Maar helaas! welk een slachtoffer en hoe weinig waardig, dat Gij de oogen er op slaat! Geef Gij mij zelf een aan Uwe lessen volgzzaam hart, een hart, dat het goede van het kwade weet te onderscheiden, opdat ik het eene volbrengende en het andere vluchte; geef mij dat verruimde hart, die ruimte van hart gelijk aan den oever der zee.

Dedit quoque Deus Salomoni . . . latitudinem cordis quasi arenam quae est in littore maris; opdat ik in dat aldus vergrootte hart al Uwe beminde schepselen insluite; dat ik U zelven in dat door de werking Uwer genade steeds grooter wordende hart insluite, o God van mijn hart, het hart van mijn God, dat alle dingen bevat en nogtans U gewaardigt, U in onze harten op te sluiten.

Schietgebed. — O Heer Jesus, heilig Gij zelf Uwen tempel, mijn lichaam, mijne ziel en mijn hart.

Vereer dien dag de gevoelens van het Hart van Jesus gedurende het tiende jaar van Zijn leven. — Draag dezelve aan Zijn hemelschen Vader op voor de bekeering der zondaars en de verheffing der H. Kerk.

Cor Jesu, bladz. 25.

ELFDE DAG.

Deugden van het Hart van Jesus.

De zachtmoedigheid.

Dicite a me quia mitis sum...
corde.

Leert van mij, dat ik zachtmoedig... van harte ben.

Ziedaar de koning, die tot u komt vol zachtmoedigheid, hoort naar Hem;

Hij richt zich tot uwe ziel, tot haar zeggende: „Leer van mij, dat ik zachtmoedig ben,” dat de zachtmoedigheid de deugd is, die in mijn hart heerscht en ik in het uwe wil zien heerschen. Gij kunt van natuur zachtmoedig zijn; maar die zachtmoedigheid, van welke ik u het voorbeeld gegeven heb, welke ik van mijne leerlingen verwacht, moet uit het hart voortkomen. Hunne zachtmoedigheid moet voortspruiten uit hunne liefde. Hun hart moet er zoodanig aangewend zijn, het kwade door het goede te overwinnen; zoodanig onderworpen aan mijne verlangens, doordrongen en ontvlamd van liefde, dat niets ter wereld in staat is om door het verminderen hunner liefde hun vrede te storen.

Ten einde ons door de hoop op belooning aan te sporen, heeft Jesus reeds zalig verklaard degenen, „die zachtmoedig zijn,” en hun de aarde, dat is zich zelven te bezitten, tot erfdeel beloofd. Hij wil geen woordenstrijd, waardoor de gramschap wordt opgewekt en de vrede uit de ziel gebannen. „En wie u dwingen wil, ééne mijl voor hem af te leggen (om tot gids te zijn), ga met hem nog twee mijlen”, liever dan

ver
die
van
ged
het
kle
den
V
me
geg
Hij
der
zie
wa
aa
Za
in
de
fil
di
ee
he
la
Z
zi
ve
st
d
E

verstoord te worden. Geef dengenen, die van u vraagt, en wijs niet af, die van u leenen wil. Vermijd de rechts-gedingen, „en zoo iemand met u in het gerecht wil strijden, en uw onderkleed ontnemen, zoo laat hem ook den mantel.”

Wat heeft Hij zelf gedaan? Hij heeft met het voorschrift tevens het voorbeeld gegeven, opdat wij zouden doen gelijk Hij. Door het bekoorlijke van deze deugd, die de harten verovert, wil Hij zich meester maken van het uwe. Er was dan ook niets majestueuzer en aantrekkelijker dan de persoon van den Zaligmaker. Maar waarom overtrof Hij in aantrekkelijkheid de andere kinderen der menschen? *Speciosus forma prae filiis hominum*. Het was niet alleen door die schoonheid, welke God soms als eene weerkaatsing der hemelsche schoonheid op de aangezichten Zijner schepselen laat schitteren: het was die stille kalmte Zijner steeds zich zelve beheerschende ziel, die persoonlijk met de Godheid vereenigd, tot op Zijn gelaat doorstraalde en Hem zoo beminnelijk maakte, dat de menschen zich gelukkig achtten Hem te kunnen beschouwen. De indruk,

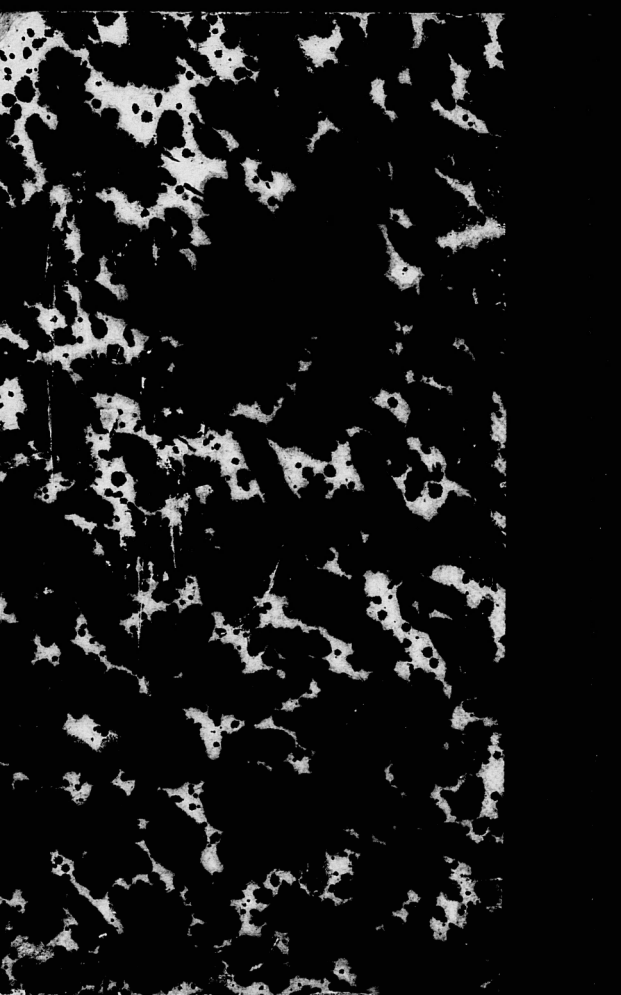
welken de persoon van den Verlosser maakte, was zoo algemeen bekend, dat de Heidenen zelve Hem wenschten te zien en tot een van Zijne apostelen zeiden: Wij willen Jesus zien. *Volumus Jesum videre.* (Joan. XII, 21.) Wat was die tooverkracht, waardoor die scharen, die begeerig waren Hem te hooren, werden aangetrokken? Het was de genade, die op Zijne lippen verspreid was, die onuitsprekelijke zachtmoedigheid, die zich in elk Zijner gelaatstrekken vertolkte. Hoe anders won Hij de harten door dit enkele woord: „*Veni, sequere me,* Kom volg mij,” tenzij door die onbepaalde heerschappij, welke de zachtmoedigheid zich over den weerbarstigsten wil verwerft. De herinnering aan die onuitsprekelijke zachtmoedigheid was onder de Christenen der ontluikende Kerk levendig gebleven; zoo schrijft de groote Apostel aan de Corinthiers: „Ik Paulus zelf echter vermaan u bij de zachtmoedigheid en goedertierenheid van Christus. (2 Cor. 10).” Volgens vele heilige Vaders en den H. Antonius, stortte de H. Petrus altijd overvloedige tranen, wanneer hij zich de onvergelykelijke zachtmoedigheid van onzen Heer Jesus

Christus, Zijne Goddelijke gesprekken en Zijn bijzonder leven met Zijne apostelen voor den geest bracht. Het signalement van den Zaligmaker, dat door Publius Lentulus, landvoogd van Judea, naar den Romeinschen Senaat werd opgezonden, houdt in, dat Hij een zachtmoedig en eerbiedwaardig uiterlijk had. „Hij is zeer zedig, voegt hij er bij, berispt met majesteit, vermaant met zachtheid; hetzij hij handelt, hetzij hij spreekt, hij doet het met bevalligheid en ernst.”

Het geheele gedrag van Jesus beantwoordde aan dat bewonderenswaardig samenstel van Zijn persoon; Hij twistte niet, Hij schreeuwde niet, noch verhief Hij Zijne stem op de openbare plaatsen: *Non contendet, neque clamabit, neque audiet aliquis in plateis vocem ejus.* (Matth. XII, 19). Maar vooral jegens de zwakken, de zieken en de zondaars was het, dat deze weergalooze zachtmoedigheid uitblonk; Hij verbrak het gekrookte riet niet en doofde de nog rookende toorts niet uit; niemand ging onvoldaan of afgewezen bij Hem weg; zoolang Hij hoopte, eene van die verdwaalde zielen tot den schaapstal terug te voeren, betoonde Hij zich jegens haar zoo wel-

willend en inschikkelijk, dat men Hem een verwijt er van maakte en Hem den vriend der zondaars noemde. Hij verdedigde zich niet. Jacobus en Joannes verzochten Hem om het vuur des hemels op die Samaritaansche stad, die Hem niet wilde ontvangen, te doen nederdalen. Gij weet niet van wat geest gij zijt, zeide Hij, de Zoon des menschen is niet gekomen zielen te verderven, maar te behouden. (Luc. IX, 55).” De kleinen, die reeds door de aanminnigheid, die over Zijn persoon verspreid was, zich tot Hem voelden heengetrokken, roept Hij, niettegenstaande Zijne apostelen hen afwijzen, tot zich en liefkoost ze met de teederheid eener moeder. Geen tegenspraak of onrecht doet een bitter woord over Zijne lippen komen. Tot Hem, den God van heiligheid, durven Zijne vijanden zeggen, dat Hij den duivel in heeft. Wat antwoordt Hij? „Ik ben niet door den duivel bezeten, maar vereer mijnen Vader, en gij onteert Hem.” Wanneer Hij de onreine geesten uitdrijft is het, zegt men, door Beëlzebub, den vorst der duivelen. Hij wederlegt deze ongerijmde beschuldiging door deze eenvoudige tegenwerping: Indien ik door

Beël
wie
Ied
zal
ik
uit
tot
sch
Hij
zor
gel
vij
spr
go
Go
Jes
nie
„V
ha
ve
of
op
m
on
ee
ma
ni
u

dezelfde voorzichtigheid, denzelfden onverdroten ijver behartigen als wij eene wereldsche zaak, in welker wel-slagen wij belang stellen, zouden doen.

Veereer dien dag de gevoelens van het Hart van Jesus gedurende het negentiende jaar van Zijn leven.... draag dezelve aan Zijn hemelschen Vader op voor de bekeering der zondaars en de verheffing van de H. Kerk. (Onze Vader.)

Cor Jesu. bladz. 25.

TWINTIGSTE DAG.

Laatste raad van het Hart van Jesus.

Het gebed.

*Vigilate et oorate ut non
intretis in tentationem.*

Waakt en bidt, opdat
gij niet valt in be-
koring.

Om niet in bekoring te vallen, om er niet in te bezwijken, ziehier het wapen, dat God ons, met de waakzaamheid, daarvoor in de hand geeft, namelijk, het gebed: *vigilate oorate*, waakt en bidt. Het gebed! Welk eene genade! welk een zekere en gemakkelijke weg!

En hoe komt het, dat wij niet alles vermogen, aangezien wij altoos dat onfeilbaar middel om alles te verkrijgen tot onze beschikking hebben. — Geef mij een steunpunt, zeide een groot wiskunstenaar, en ik zal de aarde uit hare as lichten. — Het steunpunt van den Christen, vermiddels hetwelk hij den Hemel verplaatst en het hart van God wegvoert, is het gebed.... Welk gebruik maakten de heiligen er van? Welk gebruik maken wij er van?

Indien God onze gevaren kent, indien Hij ons bemint, indien Hij ons wil helpen, waartoe dient het dan, zeggen sommigen, Hem wat Hij beter weet dan wij voor te stellen, Hem te vragen wat Hij zoo vurig verlangt ons te verleenen? Het antwoord op deze tegenwerping is gemakkelijk. Jesus heeft het gezegd: *Bidt*. Dat is Zijn verlangen, langs dien weg is het, dat Hij eischt dat in de meeste gevallen de hulp tot ons zal komen. En wie onzer heeft het recht tot Hem te zeggen: Waarom hebt Gij die voorwaarde gesteld? Als God ons groote en moeielijke dingen geboden had, dan immers hadden wij ze toch ook moeten beproeven, maar nu zegt

Hij: Wilt gij de bekoring doorstaan, over de geduchtste vijanden zegepralen, tot een volmaakt Christelijk leven geraken, een geluk deelachtig worden, dat nooit oog gezien, nooit oor gehoord heeft, nooit in 's menschen hart is opgekomen? Wilt gij mijne liefde erlangen, dat gròote goed, voor hetwelk de mensch, bijaldien hij geheel zijn wezen, al zijne goederen, zijne ziel en zijn leven daarvoor gegeven had, zoogoed als niets gegeven zou hebben? Bidt, vraagt, maar niet aan de menschen, die maar al te dikwijls de ootmoedigste en rechtmatigste verzoeken met eene harde weigering beantwoorden; maar wend u tot mij, uwen God, uwen Schepper, uwen vriend. Is het dan zoo moeielijk, de handen op te heffen gelijk Mozes, den mond te openen gelijk David, onophoudelijk uit mijn hart te putten, Maria, de engelen en heiligen in het belang uwer zaak te winnen?

En hoe zullen wij bidden? De Goddelijke Verlosser heeft op die vraag geantwoord. Wanneer gij bidt, zult gij zeggen: „Onze Vader, die in de hemelen zijt” en Hij heeft zelf ons verzoekschrift opgesteld, Hij heeft in

dit korte formulier, dat aangenaam van klank en gemakkelijk te onthouden is, alles ingesloten wat wij, van den voor-naamste tot den geringste, vragen kunnen; alles wat de eer van God en Zijne volmaakte liefde betreft, alsmede alles wat wij naar ziel en lichaam voor tijd en eeuwigheid noodig hebben. Bidden wij dan, zonder het moede te worden, het gebed, dat Christus ons geleerd heeft; overwegen wij het, altijd zullen wij iets nieuws er in vinden. Er is geen gebed, dat wij beter van buiten kennen; en misschien niet een, dat wij slechter bidden.

Doch, zegt men, er zijn oogenblikken, dat de behoefte zoo dringend is, de droefheid zoo groot, dat elk gebed onmogelijk schijnt; elk formulier, hoe verkort men hetzelve ook vooronderstelt, te lang is. Welnu, bepalen wij ons dan bij de inleiding: „Onze Vader, Onze Vader!” Die enkele uitroep is alsdan voldoende om alles wat wij te verzoeken hebben, alles wat wij lijden uit te drukken. Ook is het eenigste, wat het Hart van den Zoon Gods, toen Zijne ziel tot den dood toe bedroefd was, tot Zijn hemelschen Vader

richtte: Hij kon geen opzettelijk verzoek in woorden uitdrukken. De kelk is zoo bitter, dat de moed van dit heldhaftig hart te kort schijnt te zullen schieten. Mijn Vader! indien het mogelijk is, laat dezen kelk van mij voorbijgaan! Nogtans niet, gelijk ik wil, maar gelijk Gij wilt: dat was nu Zijn gansche gebed in den Hof Gethsemani. Wanneer de droefheid onze krachten schijnt te boven te gaan, doch wanneer er in ons hart nog maar een vonkje geloof en liefde gloort, zeggen wij dan in onzen uitersten nood ten minste: *Abba Pater*, mijn Vader, mijn Vader!

Mijn Vader, deze nieuwe naam, waarmee men God toespreekt, deze naam in het Oude Testament en bij de Heidenen onbekend, dien naam, o God, hebt Gij laten voorspellen als een der wonderen van de Wet der genade. Hij zal mij aanroepen en hij zal zeggen: Gij zijt mijn Vader. *Ipse invocabit me: Pater meus es tu*. De eerste, die hem zal uitspreken, zal een God gelijk aan den aangeroepen God zijn, doch een God-mensch; en Hij zal de menschen leeren denzelven Hem na te zeggen; Hij zal hun, met de Goddelijke aanneming

tevens, het recht er toe geven. O Jesus, hoort Gij dien kreet Uws Harten, herhaald door alle geslachten, die Gij door Uwe smarten bevrijd en gered hebt? O heilige Vader, hoort Gij dat onophoudelijk eenparig geroep, dat sedert achttien eeuwen dag en nacht van de aarde tot den hemel opstijgt: *Pater, Pater, Pater*. Het herinnert U aan hetgeen Uw eenige Zoon gedaan en geleden heeft; die Zoon, die Gij voor alle eeuwigheid hebt voortgebracht en die door de overmaat van liefde, waarmede Hij ons bemind heeft, dienstknecht is geworden. O Vader, laat ons geen wezen, ontvang deze arme verbannen kinderen in Uwe armen. O Vader, vervul hunne harten meer en meer met den geest van aanneming, die hun dien kreet in den zin Uwer Goddelijke bedoelingen, en in den geest van ijver voor Uwe eer, die Uw eenigen Zoon bezielde, zal doen herhalen. O Vader, vermeerder het getal dergenen, die U met een kinderlijk hart aanroepen; maak hen meer gelijkvormig aan het beeld van Uw gekruisigden Zoon, meer vertrouwend op Uwe vaderlijke voorzienigheid. Mijne ziel, zoolang gij kunt

zeggen: „Onze Vader”, al is het niet met den mond, ten minste met het hart, dan zult gij gebeden hebben, God zal u hebben gehoord, u hebben verhoord.

Hoe moeten wij nog meer bidden? Wij moeten niet alleen bidden. Wij moeten bidden door Jesus Christus, met de H. Kerk, onze Moeder, die uit de harten der heiligen, uit de geschriften harer leeraars en uit de H. Schrift den levensdrank heeft geput, die het meest in onze behoeften en noodwendigheden voorziet. Wij moeten het ons tot eene aangename verplichting maken, dagelijks deel te nemen aan Zijn verheven gebed, aan dat gebed bij uitnemendheid, het H. Misoffer. Want inzonderheid is het daar, dat hij, die zoekt, vindt; die vraagt, verkrijgt, en dat de deur van het Hart van Jesus, in wien alle schatten van wijsheid en Goddelijke wetenschap verborgen zijn, voor een ieder, die aanklopt, geopend wordt. Wij moeten aan de openbare gebeden der Kerk de voorkeur geven boven de afzonderlijke gebeden, op grond van de belofte van den Zaligmaker: „Indien er twee van u op de aarde samenstemmen, om welke zaak zij ook

mogen bidden, het zal hun geschieden van mijnen Vader, die in de hemelen is. Want waar er twee of drie in mijnen naam vergaderd zijn, daar ben ik in hun midden" (Matt. 18 v. 19, 20). Wij moeten aan de gebeden der Kerk de voorkeur geven boven de naar smaak en willekeur van den een of ander opgestelde gebeden, die spoedig geest en hart vermoeien; wij moeten ons bevlijtigen om die ware godsvrucht onzer vaderen, die de kerkelijke diensten stipt bijwoonden, door ons voorbeeld en woorden weder op te wekken. Priesters, koningen en volk, alles sprak tot God in dezelfde taal, allen deden Hem dezelfde verzoeken.

Men zegt: ik versta geen latijn. — Hoort wat Origenes zegt tot degenen, die klaagden dat ze de H. Schrift niet verstonden; wij zullen het antwoord op deze moeielijkheid er in vinden: „Er zijn dingen, die duister schijnen, doch die alleen daardoor, dat zij in onze ooren dringen, onze ziel nogtans veel nut aanbrengen. De krachten des hemels en der engelen Gods, die, gelijk de Heer het aan Zijne Kerk geleerd heeft, met ons zijn, zelfs ter wille van de kleine kinderen; verheugen zich, wanneer zij de woorden der H. Schrift en de namen, die er in te lezen staan als zoovele Godwelgevallige bezwerin-

gen door onzen mond hooren uitspreken. Dat, indien wij de woorden, door onzen mond uitgesproken, niet verstaan, die krachten, die ons bijstaan, dezelve nogtans hooren, en als door een gezang, dat hen bekoort, uitgenoodigd, zich haasten te komen en ons hulp te verleen.

Het is eene onbetwistbare waarheid, dat er in ons midden eene groote menigte krachten zijn, aan wie de zorg onzer lichamen en zielen is toevertrouwd. Indien zij heilig zijn, scheppen zij er vermaak in, als zij ons de H. Schrift hooren lezen; maar hunne bezorgdheid voor ons verdubbelt, wanneer wij woorden uitspreken, die, terwijl zij door het verstand niet begrepen worden, den geest nogtans tot het gebed stemmen. De Apostel heeft het gezegd en een der bewondering van den mensch waardig geheim geopenbaard, toen hij leerde, dat het soms gebeuren kon, dat de geest, die in ons is, in het gebed is, en dat nogtans ons verstand aan die oefening vreemd blijft. Begrijpt dan, wat hij ons door deze woorden leert. De krachten, die aan onze zielen gegeven zijn om haar bij te staan, en die als onze geest zijn, voeden zich als met een Goddelijk voedsel, met de woorden uit de H. Schrift, die zij ons hooren uitspreken. Maar wat zeg ik, die hemelsche krachten? Jesus Christus onze Heer zelf gewaardigt zich niet alleen zich in ons te voeden, wanneer Hij onzen mond geopend vindt om de woorden van de H. Schrift uit te spreken, maar als Hij zulk een gastmaal voor zich bereid vindt, daalt Hij met den Vader in onze zielen neder.

En indien die wonderen U te verheven schijnen en 's menschen bevatting te boven gaande, zij worden niettemin gestaafd, niet door mijne leer, maar door het woord van den Heere Jesus Christus zelven, die gezegd heeft: *zoo iemand mij lief heeft, hij zal mijn woord onderhouden, en mijn Vader zal hem liefhebben; en wij zullen tot hem komen, en woninge bij hem maken.* Met wien? Met dengenen, die de geboden onderhoudt.

Wij zullen derhalve door deze heilige oefening de H. Drievuldigheid in ons lokken en ons den bijstand der Goddelijke krachten verzekeren; en terwijl wij die woorden en die namen uitspreken, wenden wij tevens de listen en lagen van de booze machten af . . . als gij geduldig in deze Goddelijke lektuur volhardt, het hoofd biedt aan lusteloosheid, indien gij het oor niet afwendt, verwijdert zich het vijandig serpent, dat in u kan zijn, het kruipdier, dat de in uw binnenste lagen legde: wordende de door de gezangen der H. Schrift, door den stipten ijver voor het Goddelijk Woord uitgedreven. Wordt derhalve niet gelijk aan de *Aspisslang, die doof is en hare ooren dichtstopt om de stem van den bekwamen slangenbezwearer niet te hooren.*

De H. Lodewijk, die zonder twijfel meer bezigheden had dan een van ons allen, hoorde dagelijks verscheiden mis- sen, las het geheele Kerkelijke Officie, en stond er op, dat de prinsen, zijne kinderen, minstens het officie van den dag bijwoonden. Indien wij geen ijver ge-

noeg in ons gevoelen om hetzelfde te doen, wie zal ons beletten, er eene gewoonte van te maken als morgengebed de *Prime* te bidden: dat bewonderenswaardig gebed, hetwelk de Kerk bij het opgaan der zon tot God opzendt, het eerste der zeven kerkelijke getijden. Vervolgens den dag te besluiten met haar avondgebed, de *Completen*. Wij zouden op die wijs den troost hebben, ten minste tweemaal daags met de geheele H. Kerk en haar eerbiedwaardig hoofd te bidden; met hare bisschoppen, priesters en leden van geestelijke orden, die over de gansche aarde verspreid zijn, de woorden te herhalen, die zij uitspreken, die de heiligen, die nu in den hemel zegepralen, uitgesproken hebben, en die tot aan den jongsten dag door alle katholieke geslachten zullen uitgesproken worden. En wij zullen bij het verrichten van die gebeden evenals bij het H. Misoffer tot God kunnen zeggen: O mijn God, het is waar, ik ben een zondaar, een ellendige, de ellende zelve, in mijn gebed ben ik op honderderlei wijzen verstrooid; maar hoor de gansche H. Kerk, ik ben het niet meer die bid, maar zij is het, die

bidt door Jesus Christus onzen Heer. Luister naar hare stem, die de mijne geworden is, en verhoor mij om harentwil.

Christus heeft niet alleenlijk gezegd: *bidt*, maar er bijgevoegd, dat wij nooit moesten ophouden met bidden, dat wij altijd moesten bidden, en biddende altijd waken. En de Leeraar der volken herhaalt het bevel des Meesters, ongeveer in deze bewoording: Bidt zonder onderbreking, *sine intermissione orate*. Hoe zullen wij maken, dat ons gebed niet onderbroken wordt? Door eene bestendige onderwerping aan den Goddelijken wil, door de zuizerheid onzer bedoelingen bij al onze werken. Bekennen wij het, wat zelfs onze geregelde gebeden moeilijk maakt, wat ons maar al te dikwerf van dezelve doet afzien, is de tegenstand van onzen wil aan dien van God, zijn de slechte of onvolmaakte werken, waartoe wij de vrijheid willen behouden. Hoe zou men zich het voortdurend gebed eigen kunnen maken, wanneer men niet op elk oogenblik van den dag tot God kan zeggen: Ik wil op dit oogenblik, ik wil altoos doen, wat U aangenaam is. Aan God eene schikking omtrent hetgeen Hij geboden

heeft aan te bieden is eene onmogelijkheid; en men houdt op voortdurend God te zoeken, Hem voortdurend aan te roepen, om niet in gestadige tegenspraak met zich zelve te zijn. En nogtans is het gebed, het aanhoudend gebed, het middel, dat de Zaligmaker ons aan de hand gedaan heeft om over onze steeds naar de aarde overhellende bedorven natuur, en over onze vijanden, die nooit slapen, te zegevieren. Bidden wij dan om die voortdurende richting van ons hart tot God te verkrijgen; en doen wij ons best om door eene volkomen onderwerping aan den Goddelijken wil deze onschatbare stemming tot het gebed te verdienen. Geven wij noch de poging noch het gebed op, zij zullen elkander ondersteunen. Het is een onoverschrijdbare kring, in welken wij, indien wij tot God willen gaan, besloten zijn; dat Zijne genade er ons in doe blijven, dan is de hemel ons.

Vereer dien dag de gevoelens van het Hart van Jesus gedurende het twintigste jaar van Zijn leven... draag dezelve aan Zijn Hemelschen Vader op voor de bekeering der zondaars en de verheffing der H. Kerk. (Onze Vader.)

Cor Jesu, bladz. 25.

De

de
wi
ve
ma
tu
Br
da
m
He
to
ee
he
w
de
H

zi

EEN EN TWINTIGSTE DAG.

De lans die het hart van Jesus doorboorde.

*Een van de krijgstnechten doorstak
Zijne zijde met eene speer.*

*Unus militum lancea latus
ejus operuit.*

(Joann. 19 v. 34.)

Wij moeten onzen roem in het lijden des Heeren stellen in dier voege, dat wij niet alleen elk mysterie en elke verdienste, welke het bevat vereeren, maar ook elk der heilaanbrengende werktuigen, die daartoe gediend hebben. Brengen wij ons vooral voor den geest dat verheven voor immer gedenkwaardig mysterie, dat na den dood van den Heiland aan het kruis voltrokken werd, toen Hij toeliet, dat Zijne zijde met eene lans doorstoken werd, opdat het heilaanbrengend vocht, het bloed en water, waaruit Zijne onbevleete Bruid, de H. Kerk geboren werd, uit Zijn Hart zou vloeien.

O gelukkige opening in de heilige zijde van Jesus, uit welke ons zoovele

en zoo wonderbare gaven van barmhartigheid toestroomden! O gelukkige lans, die ons zulke schatten hebt doen verwerven, die verdiend hebt deel te hebben in den roem van zulk eene overwinning. O lans, geheiligd door het bloed, dat mij heeft vrijgekocht; o gelukkige lans, die in het verblijf mijner eeuwigheid zijt doorgedrongen, mijn verlangend hart kust u met eerbied in den geest, ik benijd het geluk dergenen, die u aanschouwen. Het teeken des Kruises, het kruis, waaraan Jesus den geest gaf, zal in de lucht verschijnen, als de Heer ons zal komen oordeelen, zegt de H. Kerk. Door een vroom geloof zou ik het er zelfs voor kunnen houden, dat het als een gedenkteeken van Jesus liefde naar den hemel zal worden overgebracht; en waarom zou de lans, waarmede het aanbiddeijk Hart van mijn Verlosser geopend is, niet in dezelfde eer deelen? Hoe het zij, genieten wij in afwachting van dien glorieijken dag de schatten, welke de Heer door middel van haar over ons heeft uitgestort. „Ik zal den geest van genade en des gebeds over het Huis van David en over de inwoners van

Jerusalem uitstorten, had de Profeet gezegd, toen hij de barmhartigheden des Heeren aankondigde; en zij zullen de oogen opheffen tot mij, dien ze doorstoken hebben, en zij zullen over mij weenen met jamerklachten en gezucht, gelijk men een eenigen zoon beweent, en zij zullen mij betreuren gelijk men doet een oudsten zoon. Zach. v. 12. Wat is dat geweest, die ontroostbare droefheid, welke met genade en gebeden gepaard gaan? Is het niet de geest van vormorzeling des harten, welke onder de Wet der genade zoo overvloedig aan de zondaars wordt verleend; vooral aan die, welke de oogen naar het door de lans geopende Hart van Jesus zullen opheffen, en die het zich zelven nooit zullen kunnen vergeven, een zoo teeder minnenden God, een God, die de liefde zelve is, beleedigd te hebben.

Videbunt in quem transfixerunt... Zij zullen dengene zien, dien zij doorboord hebben!... Ziedaar wat de Profeet, van Jesus Christus sprekende, gezegd heeft, en het Evangelie haalt deze merkwaardige woorden aan. De voorzegging betreft even goed mij als de Joden. Zij doorstoken Zijne zijde, en

het zijn mijne misdaden, die de zijde van mijn Verlosser doorstoken hebben. Hoe dikwijls? Onder welke omstandigheden? Hoe was mijn berouw?

Niets heeft mij teruggehouden. Ik zal het gedachtig zijn, eene eeuwige herinnering er aan bewaren, en mijne ziel is met droefheid vervuld. Mijne misdaden alleen hebben dat Goddelijk Hart niet geopend; mijne ongetrouweden hebben insgelijks die wond gemaakt. Onder vrienden is eene kleine fout, een bewijs van minachting of eene onachtzaamheid duizendmaal grievender dan de beleedigingen van vijanden. En welk eene maat van geringschatting en onachtzaamheid van mijn hart!... Heb ik het verwijt, dat God door den mond van Zijn profeet aan Zijn volk doet, niet verdiend? De os heeft zijn eigenaar gekend, en de ezel den stal zijns meesters; en mijn volk heeft mij niet gekend, en de kinderen Israëls hebben mij veracht!... Zij hebben mij gansche dagen en tallooze dagen vergeten." Tot zelfs mijn wantrouwen drukt het Hart van Jesus, ook dat heeft tot het doorboren van Zijn Hart bijgedragen. Wien moet een vriend zijn vertrouwen schen-

ken,
een b
het d
grond
word
van c
schijn
om m
Ik w
God,
moed
voor
voor
voor
leef.
God
ik t
toe
ond
dier
Vid
F
Zijn
nag
doc
Hij
me
Ik
lev

ken, tenzij aan zijn vriend? En als er een blijvend gevoel in mij is, dan is het dat van wantrouwen. In den afgrond der oneindige barmhartigheid, wordt de zonde begraven, de stortvloed van ongetrouwheden opgedroogd, en het schijnt, dat integendeel alles bijdraagt om mijn wantrouwen te vermeerderen... Ik wantrouw mij zelven, ik wantrouw God, Zijne goedertierenheid, Zijne lankmoedigheid, Zijne lijdzaamheid, Zijne voorzienigheid. Ik leef in zorgen en voortdurende onrust, wijl ik in eenen voortdurenden staat van wantrouwen leef. Zich zelven wantrouwen, dat gaat; God wantrouwen, dat nooit. Wat heb ik te doen om mij volkomen aan God toe te vertrouwen en mij aan Hem te onderwerpen? Niets anders dan Hem, dien ik doorboord heb, te aanschouwen...

Videbunt in quem transfixerunt.

Hij is daar aan het kruis, waaraan Zijne liefde Hem sterker boeit dan de nagelen, die Zijne handen en voeten doorboren, Hem er aan vasthechten; Hij is daar, Zijn Hart is geopend, maar meer door de liefde dan door het ijzer. Ik zie Hem aan, en nu Hij tot het leven is teruggekeerd, ziet ook Hij mij

aan. Ik heb Hem door mijne ongetrouw-
heden en mijn mistrouwen doorboord,
Hij heeft mij door Zijne liefde gered.
Heer, als dat het is, wat men wint
met Uw Hart te wonden, wil ik het
nog eens wonden, doch op eene andere
manier. Ik hoor, dat Gij in de H. Schrift
gezegd hebt: „Gij hebt mijn hart ge-
wond, gij, die ik als eene zuster, als
eene bruid liefheb; gij, voor wie deze
liefelijke namen eene werkelijkheid zijn;
gij hebt mij door een enkele van uwe
haren gewond, met eene enkele blik
uwer oogen.” *Vulnerasti cor meum soror
mea sponsa, vulnerasti cor meum in uno
oculorum tuorum et in uno crine colli tui.*
(Cant. 4 v. 9.) Wat wil dat anders
zeggen, dan dat ik nu Uw Hart door
mijne liefde doorboren kan. In Uwe
ontferming, in Uwe goedertierenheid,
in Uwe oneindige grootmoedigheid ziet
Gij mij aan en Uwe blik vraagt om de
mijne. Ik beschouw eindelijk dengenen,
dien ik doorboord heb, niet alleen in
de bitterheid van het berouw, maar door
eene herinnering, een verlangen, een
zucht van mijn hart, in de vervoering
van liefde en dankbaarheid. En Gij
zegt het mij: Eersttijds hebt gij mij

door de menigvuldigheid uwer onge-
trouwheden gewond, en ik heb u ver-
geven. Nu ik ze in het water en bloed,
dat uit mijn Hart gevloeid is, afgewas-
schen heb, verwond mij nu andermaal;
maar door uw geloof, door uw onbe-
grensd vertrouwen, door verzaking van
u zelven, door uwe nauwgezetheid om
al uwe handelingen, al uwe gedachten,
al de bewegingen uws harten aan mij
op te dragen en ze in mijn Hart te
verbergen: wond mij op die manier.

Daar wij uitgenoodigd zijn om op die
wijze het Hart van Jesus te wonden,
bij Hem onze schuilplaats en toevlucht
te zoeken, geven wij aan die eervolle
oproeping gehoor. Slaan wij in kom-
mer en verdriet, in radeloosheid en
angst en in alle gevaren des levens
onze oogen op Hem, die voor onze mis-
daden doorboord is geworden en wiens
wond ons genezen heeft. Begeven wij
ons in die vrijstad, de poort is altijd
open, de wonde van het Hart van Jesus
sluit zich niet.

O Hart van Jesus, vergeef den zon-
daar, die U beleedigd heeft, de onge-
trouwe ziel, die U bedroefd heeft, de
wantrouwende ziel, die U verdriet heeft

aangedaan. Richt Gij zelf in mij den heiligen tempel op, in welken ik U dag en nacht kan aanroepen; meer nog, laat mij liever binnengaan in dien tempel, welks ingang door het ijzer van de lans voor mij ontsloten is: ik zal alsdan niet meer aanbidden, beminnen en leven op de aarde, niet meer in mij zelven, maar in U, in Uwen heiligen tempel, in het Heilig der heiligen, in Uw aanbeddelyk Hart. *Adorabo ad templum sanctum tuum.*

Oefening. — Den ganschen dag, den ganschen nacht, geheel Uw leven verblijf houden in Uwe dierbare afzondering, het Hart van Jesus; maar herinner u van tijd tot tijd uw geluk; kus de muren van die beminnelijke woning gelijk de H. Magdalena van Pazzi, van vreugde buiten zich zelve van aan de gevaren der wereld ontkomen te zijn, de muren van haar klooster kuste.

Schietgebed. — *Quam dilecta tua tabernacula tua Domine, concupiscit et deficit anima mea in atria Domini.* O God der hemelsche heerkrachten, hoe dierbaar zijn Uwe tabernakelen, de wonden van Uw heilig lichaam aan mijn hart! Maar de geheiligde afzonderingsplaats, het Heilige der Heiligen, wat mijne

ziel
verl
bran
V
van
jaar
Zijn
der
(On
C

T
Het

zij
blo

va
ha
g
er
a
z
d
g

ziel in verrukking brengt en mij van verlangen naar deszelfs bezit doet branden, dat is Uw Hart.

Vereer dien dag de gevoelens van het Hart van Jesus gedurende het een en twintigste jaar van Zijn leven... draag dezelve aan Zijn hemelschen Vader op voor de bekeering der zondaars en de verheffing der H. Kerk. (Onze Vader.)

Cor Jesu. bladz. 25.

TWEE EN TWINTIGTSE DAG.

Het water en bloed, dat uit het aan het kruis geopende Hart van Jesus vloeide.

Een van de krijgsknechten doorstak zijne zijde met eene speer, en terstond kwam er bloed en water uit. (Joan. 19, v. 34.)

Ziehier, wat de Heer door den mond van den profeet Zacharias gesproken had. „In die dagen zal er eene bron geopend worden voor het Huis van David en de inwoners van Jerusalem ter afwassching der zonden.” Die voorzegging is in onze dagen vervuld, en de bron van alle goed, die voor ons geopend is geworden, is de zijde van

Jesus Christus. „Een van de krijgsknechten, zegt de welbeminde leerling, die het gezien heeft en er getuigenis van aflegt, doorstak zijne zijde met eene speer, en terstond kwam er bloed en water uit.” Op deze wijze werden de deuren des levens geopend, door welke de H. Sacramenten der Kerk kwamen, zonder welke er geen toegang is tot het leven, dat het ware leven is, het eeuwige leven. En inzonderheid de twee onontbeerlijke Sacramenten, van welke het eene, door de erfzonde af te wasschen, ons in Christus doet herboren worden en ons tot kinderen Gods maakt; het andere, dat het leven der genade, dat wij door onze zonde verloren hebben in ons herstelt; zij zijn het: Doopsel en de Biecht.

Hooren wij, wat God zelf, terwijl Hij in eene Goddelijke openbaring aan de bewonderenswaardige Catharina van Sienna, dat wonder harer eeuw, dit geheim verklaart: „Waaraan schrijft de ziel de waardigheid toe van vereenigd en vermengd te worden met het bloed van het Lam, wanneer zij door de kracht van dat bloed het H. Doopsel ontvangt? Aan de zijde van mijn Zoon,

waa
als
u l
Wa
gij
Zac
toer
wil
en
wo
Hij
zei
ger
red
kon
tot
het
dig
ber
dat
zie
on
no
do
vl
wa
on
he

waar zij het vuur der Goddelijke liefde als aanwezig erkent. Indien gij het u herinnert, mijne vleesch geworden Waarheid heeft het u geopenbaard, toen gij Hem ondervraagd hebt, zeggende: Zacht vlekkeloos Lam, Gij waart dood, toen Uwe zijde geopend werd; waarom wildet Gij, dat Uw Hart aldus gewond en geopend werd? — Mijn Zoon antwoordde u, als gij het u herinnert, dat Hij vele redenen daarvoor had, en Hij zeide u de voornaamste: Zijn verlangen om het menschelijk geslacht te redden was oneindig, en Zijn lichaam kon de droefheid en folteringen slechts tot eene zekere hoogte verdragen; uit hetgeen gedaan was, kon dus de oneindige liefde, waarmede Hij de menschen beminde, niet blijken; toen wilde Hij, dat gij het geheim van Zijn Hart zoudet zien, en Hij toonde het u geopend, om u te verstaan te geven, dat Hij u nog meer beminde, dan het uit Zijn dood gebleken was."

„Het water en het bloed, dat er uitvloeide, beteekent het H. Doopsel met water, dat gij uit kracht van het bloed ontvangt. Hij stortte het bloed en het water om twee doopsels van bloed

aan te duiden: het eerste, dat diegenen ontvangen, die hun bloed voor mij storten; dat bloed ontleent zijne kracht aan het bloed van mijn Zoon en vangt het doopsel, dat zij niet hebben kunnen ontvangen. Het tweede doopsel is het doopsel van vuur of begeerte, dat diegenen ontvangen, die vurige begeerte naar het doopsel hebben, zonder het te kunnen ontvangen; en er is geen doopsel van vuur zonder het bloed, omdat het bloed door het vuur der Goddelijke liefde, die het heeft doen storten, is binnengedrongen.

De ziel ontvangt ook het doopsel des bloeds op eene andere manier, om zinnebeeldig te spreken: mijne Goddelijke liefde staat het in heilige Sacrament van boetvaardigheid toe, omdat zij de zwakheid en broosheid van den mensch ziet, die hem tot de zonde vervoeren en hem de genade, die hij bij het doopsel ontvangen had, heeft doen verliezen. Dit Goddelijk bloed wordt, wanneer men zich, als men het kan, tot een mijner dienaren, die de sleutels des bloeds bewaren, wendt, door de absolutie, gevoegd bij het berouw, in de H. Biecht op de ziel gestort.

Wanneer men niet kan biechten, is de verbrijzeling des harten voldoende, en dan ontvang gij uit de hand mijner goedertierenheid de weldaad des bloeds. Maar die van het sacrament gebruik kan maken en het niet doet, zal van deze weldaad verstoken blijven... En dat niemand zoo dwaas zij te wachten met zich zijne zonden te laten vergeven tot het laatste oogenblik; want hij heeft te vreezen, dat, tot straf voor zijne halstarrigheid, mijne Goddelijke rechtvaardigheid tot hem zegt: Gij hebt niet aan mij gedacht gedurende uw leven, toen gij er den tijd voor had, ik zal niet in uwen dood aan u denken. Men moet dus nooit zijne bekeering uitstellen; nogtans moet men, indien men zijne bekeering tot aan zijne laatste oogenblikken had verschoven, in het bloed mijns Zoons hopen, en men kan er den doop van ontvangen.

Gij ziet alzoo, dat de ziel altijd het doopsel des bloeds kan ontvangen; en in dat doopsel erkent gij de handeling mijns Zoons.... In Hem zijn de twee naturen vereenigd, en de eene is van de andere doordrongen: de godheid trekt de smarten, welke zij met eene

onuitsprekelijke liefde aan het kruis verdragen heeft, tot zich, en hare werking kan oneindig genoemd worden. Het lijden was niet oneindig, wijl het door het lichaam begrensde was, en het verlangen om te lijden, ten einde u vrij te koopen, aan het kruis ophield, toen de ziel mijns Zoons van het lichaam scheidde; maar de vrucht, welke dit lijden heeft voortgebracht is oneindig als het verlangen naar uwe zaligheid, want anders had het menschelijk geslacht niet in het verledene, in het tegenwoordige en in de toekomst gered kunnen zijn. De mensch, die mij beledigt, zou niet voortdurend uit zijne zonden kunnen opstaan, indien hem het doopsel des bloeds niet op eene oneindige manier ware toegestaan, en de verdienste van het bloed niet oneindig ware.

Dat is het, wat mijn Zoon u getoond heeft door de wond in Zijne zijde, daar vindt gij het geheim van Zijn hart, wijl gij er uit ziet, dat Hij u meer bemint, dan Hij u door een geeindigd lijden kon toonen. Hij toont het u op eene oneindige wijze door het doopsel des bloeds, dat met het vuur der Goddelijke liefde vereenigd is, want het is

de liefde, die het heeft doen storten. Het doopsel wordt aan alle Christenen, en een iegelijk die het wil ontvangen, in het water, vereenigd met het bloed en het vuur, toegediend: op deze wijze wordt de ziel van het bloed mijns Zoons doordrongen, en om u dit te doen begripen is het, dat Hij het bloed en het water uit Zijne zijde heeft doen komen. Ik heb nu uwe vragen beantwoord."

En gij, mijne ziel, wat hebt gij, toen gij op de wereld kwaamt, uit kracht van deze oneindige barmhartigheid van het Hart van Jesns, die aan degenen, die U het leven geschonken hebben, geopenbaard is geworden, aan de Kerk van God gevraagd? Het leven des Geloofs. Gij bezat het dus niet, wijl gij er om gevraagd hebt? Dit leven, de eerste gift des Scheppers, de grondslag voor al Zijne gunsten, bezat gij wel; maar dat andere leven was in Adam gestorven, het moest met de oorsponkelijke onschuld in U opgewekt worden. Men heeft U aan den voet des kruises geplaatst; het bloed en het water uit de zijde van Christus zijn op u gevloed; de stem des Heeren

heeft over de wateren weerklonken; de God van Majesteit zelf heeft door den mond van Zijn dienaar dit plechtig woord doen hooren: „Ik doop u,” en van een kind van gramschap zijt gij een kind der Goddelijke aanneming geworden. Toen God u geheel bedekt zag met het kostbaar bloed, dat de wereld heeft vrijgekocht, heeft Hij ook van u gezegd: Dit is mijn Welbeminde Zoon. De engelen en de heiligen des hemels hebben toegejuicht; de aarde heeft zich met den hemel vereenigd om de intrede te vieren in uw tweede, ja in het eeuwige leven, bijaldien gij de verbintenissen, dien grooten dag aangegaan, gestand doet. En ziedaar de eerste ontvangen weldaad van het Hart van Jesus. Hij heeft u bemind, voor gij in staat waart, Hem wederliefde te schenken; Hij heeft u bemind boven geheele volken, die nog in de schaduw des doods zitten.... Wat zult gij Hem wedergeven voor deze voorkomende liefde en deze bijzondere voorliefde? Gij moet deelnemen aan de aanhoudende droefheid van Zijn Hart bij de gedachte aan zoovele zielen, die nooit de genade der wedergeboorte zullen erlangen; gij

moet naar uw vermogen bijdragen om den ijver van die missionarissen, die jaarlijks den hemel voor duizenden kleine kinderen openen, te ondersteunen; gij moet vooral deelnemen aan die veel gevoeliger smart, die het Goddelijk Hart doorvlijmt: de ondankbaarheid der herboren zielen, die deze onschatbare weldaad nutteloos maken; die leven en sterven, alsof hare Moeder, de H. Kerk, haar vreemd was; die zelfs de weldaad der herboring eene onrechtmatige toe-eigening van de rechten der mensche-lijke vrijheid durven noemen, en zich, ondankbare kinderen als ze zijn, over de moederlijke bezorgdheid, waardoor zij uit de slavernij des duivels verlost zijn en het recht op den hemel hebben verworven, beklagen: de zoodanigen zijn gelijk aan een kind, dat zijne moeder er een verwijt van zou maken, dat zij het, zonder het te raadplegen, voor den dood had behoed en door hare zorgen eene rijke erfenis doen verwerven.

Daarbij bepaalt zich de kracht niet van het water en bloed, dat uit de zijde van Jesus gevloeid is. Deze genade der wedergeboorte is door de dagelijksche zonde en vrijwillige over-

tredingen verzwakt; misschien hebt gij haar verloren door de doodzonde!... Wat hebt gij, Christen, toen gedaan? Gij zijt door den moeielijken doop van boetvaardigheid naar de plaats uwer geestelijke geboorte, het Hart van Jesus, teruggekeerd; en elken dag heeft, als gij gewild hebt, uwe ziel hare oorspronkelijke zuiverheid terug kunnen bekomen. — O zoo dikwerf in de Kerk vernieuwd doopsel, o machtig woord, dat met Zijn bloed uit het Hart van Jesus is voortgekomen, dat woord: „Ik ontsla u! „Hoe zullen wij het God vergelden, die zulk eene macht aan de menschen gegeven heeft, dat zij voor elkander de bedienaren van de opstanding tot het leven zijn! Wat zullen wij aan God wedergeven voor deze weldaad, die Hij aan het doopsel heeft toegevoegd! Er een ijverig en geloovig gebruik van maken; deel nemen aan de droefheid van het Hart van Jesus, dat de zondaars tevergeefs uitnoodigt om tot Hem te komen en door berouw en belijdenis vergeving van hunne overtredingen te erlangen.

Ooefening. — *Dagelijks, zoodra men ontwaakt, zijne doopbelofte vernieuwen.*

Gebed. Jesus, Gij zelf, alsmede de priester, Uw dienaar, hebt op den dag van mijn doopsel mijn voorhoofd, mijn hart, mijne schouders met het teeken der verlossing geteekend, opdat ik Uw kruis op mijn voorhoofd zou dragen als een glorierijk merkteeken, in mijn hart als een onderpand van liefde, op mijne schouders als een juk vol zoetheid. — Raak mijne ooren aan met Uw speeksel, spreek het *Eppheta* uit, hetwelk ze voor Uwe Goddelijke onder-richtingen zal openen; doe in mijn mond het zout der wijsheid, die mij smaak in Goddelijke dingen zal doen vinden; teeken al mijne ledematen met Uw kostbaar bloed, opdat ik overal den goeden geur Uwer deugden verspreide; en ontsteek in mijn hart de fakkel Uwer liefde, dat zij mijne schreden besture, mijn hart doe ontvlammen, en niet uitdoove tot op den dag, waarop ik U dezelve brandende moet aanbieden om de bruiloftzaal van het Sion binnen te gaan.

Elken dag de genade van boetvaardigheid in ons vernieuwen. Al onze afwijkingen gedurende den dag aan het Hart van Jesus belijden, *Confiteor* bidden, Jesus

verzoeken zelf de woorden der *Absolutie* over ons uit te spreken, en het water en bloed, dat ons eenmaal bij den H. Doop het leven geschonken heeft, en het zoo menigmaal voor de rechtbank van boetvaardigheid gedaan heeft, nogmaals op ons neder te storten.

Schietgebed. *Beati immaculati qui ambulat in lege Domini.* Gelukzalig zijn degenen, die onbevlekt den weg des Heeren bewandelen!

Vereer dien dag de gevoelens van het Hart van Jesus gedurende het twee en twintigste jaar van Zijn leven... draag dezelve aan Zijn hemelschen Vader op voor de bekeering der zondaars en de verheffing van de H. Kerk (Onze Vader.)

Cor Jesu. bladz. 25.

DRIE EN TWINTIGSTE DAG.

Het Hart van Jesus met doornen gekroond.

Op den feestdag van den H. Joannes, aldus verhaalt de gelukzalige Margaretha Maria Alacoque, werd mij na de H. Communie het Hart van Jesus getoond als een uit vuur en vlammen gevormde

troon, die van alle kanten stralen schoot, schitterender was dan de zon en doorschijnend als kristal. De wond, die Hij aan het kruis ontving, was er zichtbaar in. Er was eene doornenkroon om dat heilig Hart, en boven een kruis, dat er ingeplant scheen. *Leven van de gelukzalige M. M. Alacoque.*

Wat beteekenen die werktuigen van Zijn lijden: de doornenkroon en het kruis, welke de Zaligmaker bij voorkeur gekozen had, toen Hij Zijn Hart aan Margaretha Maria voorstelde? Wat beteekenen de vlammen, die het Hart van Jesus omgeven?

Ik zie er het geheele inwendige leven, al de smarten en den smadelijken dood van Jesus in. Het is, alsof Hij zeide: Ik heb in een enkel tafereel alles, wat ik uit liefde tot U gedaan en geleden heb, willen samenvatten. Ziehier mijn door vlammen omringd hart, dat u het machtig woord herhaalt, dat alles gemaakt heeft: *In charitate perpetua dilexite.* Ik heb u met eene eeuwige liefde bemind; en indien als Woord de liefde de oorzaak van al mijne werken bij de schepping van deze zichtbare wereld geweest is, zoo is als mensch de liefde de drijfveer

van geheel mijn leven geweest, en zij is al de overmatige smarten van mijn lijden voorafgegaan, gevolgd en heeft ze vergezeld. Mijn gewond Hart herinnert u aan mijn doodstrijd in den Hof Gethsemani, mijne doornenkroon, de versmaadheden van den Voorhof, het kruis, de verguizing en foltering van den Calvarieberg; de vlammen, de onmetelijke liefde, die de oorsprong is van al mijn lijden. Bemin derhalve mijne wonden, mijne doornen, mijn kruis, de lans die mij doorboorde, de nagelen, die mij aan het werktuig mijner laatste marteling hechtten; maar bemin nog meer deze immer toenemende liefde, die bij de eerste beweging van mijn hart daarin ontbrandde, en die in den hemel in dat menschelijke aan Uwe natuur ontleende hart nog voortgaat voor u te branden. Op deze wijze is het, dat de Zaligmaker zich daarover aan Margaretha Maria Alacoque verklaart: „Mijn Goddelijke Meester, gaat zij voort, gaf mij te verstaan, dat die werktuigen van het lijden beteekenden, dat de onmetelijke liefde van Zijn Hart voor de menschen de bron van al Zijne smarten was geweest; dat Hij van het eerste

oogenblik Zijner vleeschwording al die folteringen voor den geest had gehad, en dat van het eerste oogenblik af het kruis, om zoo te zeggen, in Zijn Hart was geplant; dat Hij van toen af al de vernederingen, welke Zijne heilige menschheid in den loop van Zijn sterfelijk leven te ondergaan zou hebben, aanvaardde, alsook al de beleedigingen, aan welke Zijne liefde tot de menschen Hem, door in het H. Sacrament onder hen te wonen, tot aan het einde der eeuwen zou blootstellen.

O Jesus, ik wil vandaag aan Uwe voeten over de doornenkroon, die van Uw hoofd om Uw Hart is geplaatst, nadenken. Ik hoor op den herinneringsdag van Uw lijden de H. kerk deze profetische woorden, die meer dan duizend jaar voor zij vervuld werden gesproken zijn geworden, tot mij richten: Dochters van Sion, Christen zielen, verlaat uwe ijdele vreugde, vergeet uwe niets beduidende droefheid, aanschouwt en ziet uw Koning, gekroond met eene smartelijke kroon, hem op den dag zijner bruiloft, op den dag van de vreugde zijns harten, door zijne moeder, de Synagoge, op het hoofd gedrukt." (Cant. 3, v. XL)

De kroon is het sieraad der jonggehuwden; en Jesus wil op den dag van Zijne slachtoffering gekroond worden, omdat Hij op dien grooten dag te midden van folteringen onze ziel werkelijk tot Zijne bruid heeft aangenomen: als Hij met doornen gekroond tot ons komt, betaamt het dan niet, dat wij Hem te gemoet gaan, met een dergelijk diadeem getooid? Hoe zullen wij doen? De middelen zullen ons niet ontbreken. De H. Gertrudes droeg al de smarten, die zij in haar lichaam en in hare ziel leed, alsmede de genoegens, waarvan zij verstoken was, aan God op; en de Heer betuigde haar, hoe aangenaam Hem dit gebed was. Vervolgens gaf Hij haar te kennen, dat al wie lijdt, in waarheid stoutweg kan zeggen: „Jesus Christus, mijn Heer, heeft mij Zijn ring tot onderpand Zijner liefde geschonken. En indien hij te midden zijner wederwaardigheden God prijst en Hem dank zegt voor de ontvangen gaven, zal hij de vreugde hebben het volgende vers te kunnen laten volgen: „En Hij heeft mij versierd met eene kroon als van eene bruid:” aangezien de dankbaarheid in rampen eene glorie-

kr
go
is
en
als
is?
wer
zwi
sch
gest
de
leeu
doo
den
en Z
over
hem
uitg
die
het
de k
Hij a
heeft
van
toege
aan c
twee
meer

kroon is, die nog meer schittert dan goud, en onvergelykelijk kostbaarder is dan de topaas: *Super aurum et topazion*.

De kroon is de prijs van den strijd; en wie heeft haar als zoodanig verdiend, als het onze Heere Jesus Christus niet is? Het Lam van den beginne der wereld af geslachtetofferd; het Lam, dat zwijgt onder de handen van dien het scheert, dat Lam heeft een grooten strijd gestreden; de spruit van David is van de aarde der levenden weggemaaid; de leeuw uit Juda's stam heeft door zijn dood de overwinning behaald. Hij heeft den scheidingsmuur tusschen den mensch en Zijn Schepper omgeworpen; Hij heeft over den sterk gewapende gezegevierd en hem al zijn buit ontnomen; Hij heeft dien uitgedeeld onder de nieuwe overwinnaars, die naar Zijn voorbeeld de wereld door het geloof overwonnen hebben, en tot de kroon des levens gekomen zijn. Hij, Hij alleen is het, die den prijs verdiend heeft, welke aan dengenen, die het leven van een ander mensch redt, wordt toegekend; want Hij heeft ons allen aan den eeuwigen dood ontrukkt, en de tweede dood zal voortaan geen macht meer over ons hebben. Wij waren

allen in Adam overwonnen; wij zegepralen allen in Jesus Christus. Kronen wij Hem dan, den Goddelijken overwinnaar, door ons voordeel te doen met de vruchten Zijner zegepraal: dat is al de belooning, die Hij er voor verwacht. Welk eene vreugde, wanneer wij, met onze broeders, die ons uit den hemel gadeslaan, vereenigd, met hen onze kronen aan den voet van het Lam zullen nederleggen en in de vervoering onzer dankbaarheid het zegelied zingen, dat de Apostel in de heilige stad gehoord heeft: „Aan dengenen, die op den troon is gezeten, en aan het Lam komt alle zegen, alle eer, alle glorie en alle macht toe in de eeuwen der eeuwen. Amen.” (Ap. 5 v. 13.

De kroon is het teeken der koninklijke waardigheid; Jesus is Koning dezer wereld, onze Koning en onze God. *Rex meus et Deus meus*. Hij heeft Zijn recht niet ontkend; wel heeft Hij verklaard, dat Zijn rijk niet van deze wereld was, maar toen Pilatus Hem voor de tweede maal de vraag deed: „Zijt Gij de Koning der Joden?” antwoordde de Zaligmaker: „Gij zegt het.” *Tu dicis*. (Matt. 27 v. 11.) Ja, Hij is

Koning, maar een Koning der smarten en versmading; een met doornen gekroonde Koning, omdat Hij is komen heerschen over zondaars: derhalve over wederspannigen, over ondankbaren, over een volk, dat Hem alle dagen tegenspreekt, en naar hetwelk Hij, om het met Zijne weldaden te overladen, tevergeefs Zijne handen, die zij met nagelen doorboord hebben, uitstrekt. Een doorn in het hart beteekent droefheid. En Jesus omgeeft Zijn Hart met doornen om ons te herinneren aan die doodelijke droefheid, welker bittere wateren al de dagen van Zijn sterfelijk leven, dat Goddelijk Hart binnengedrongen, en waarmede Hij ons aan den vooravond van Zijn dood door deze treurige woorden heeft willen bekend maken: „Mijne ziel is bedroefd tot den dood toe.” Een martelaarschap van drie en dertig jaar, zonder verpoozing, zonder hoop, en welks einde, dat voorzien werd en steeds voor den geest zweefde, de kruisdood was: zoodanig was het leven van den Goddelijken Verlosser hier op aarde.

En ook gij, mijne ziel, waarom zijt gij treurig? Waarom verontrust gij gij mij? Waarom groeit mijne droef-

heid aan, naarmate ik op den levensweg vorder? Duizend bevredigende antwoorden zouden daarop gegeven kunnen worden; doch er is er één, dat ze alle in zich sluit: „Het komt omdat de mensch, zoolang hem nog iets te wenschen of te zoeken overblijft, nooit volmaakt gelukkig is.” Derhalve nooit gelukkig in deze wereld, nooit gedurende de dagen van zijn pelgrimstocht naar het hemelsch vaderland; want in het land der stervenden streeft en haakt hij steeds naar een voller leven, een helderder licht en vuriger liefde. Niets bevredigt hem. Wanneer zal ik voor het aanschijn des Heeren verschijnen? Wanneer zal ik Uwe heerlijkheid zien, God der heerscharen? Dan, en dan alleen zal ik verzadigd worden. In de afwachting van dat ware leven, van dien dag zonder avond, van dat licht in Uw licht, van die steeds vermeerderende, altijd bevredigde liefde, vind ik troost in mijne droefheid. Ik zal mij naar Uw Hart begeven, de doornen beschouwen die het omgeven, ze kussen en aan mijn hart drukken, en mijne smarten bij de Uwe vergelijken... En ik zal tot mijzelf zeggen:

zie, hoezeer dat Hart mij bemind heeft. Jesus heeft al de dagen van Zijn leven met onzichtbare doornen gekroond willen worden; Hij heeft op den dag van Zijn kruisdood door de handen Zijner schepselen, als slachtoffer der wereld, met doornen gekroond willen worden; en ik, ik zou klagen over de langdurigheid van mijn lijden; ik zou hier op aarde willen genieten, mij vóór den dag der overwinning met rozen kronen! O Jesus, ook ik wil hier op aarde alle dagen Uwe doornenkroon dragen, om ten jongsten dage door Uwe Goddelijke hand gekroond te worden, en naar Uwe belofte die liefelijke woorden uit Uwen mond te hooren: Komt, neemt de kroon, welke de Heer u over alle eeuwigheid bereid heeft."

"Eens toen de H. Catharina van Sienna, op eene eerlooze wijze belasterd zijnde, onder het storten van tranen bad, verscheen haar de Zaligmaker, houdende in de eene hand eene kroon van goud en in de andere eene kroon van doornen, en sprak tot haar: Weet, mijne dochter, dat gij achtereenvolgens met deze beide kronen gekroond moet worden. Waaraan geeft gij nu de voor-

keur: gedurende dit vergankelijk leven eene doornenkroon te dragen, en dat ik die gouden, met paarlen en edelgesteenten omzette voor het leven, dat eeuwig duurt voor u bewaar; of wel nu de gouden en na uw dood de doornenkroon? Zij antwoordde: Sedert lang heb ik mijn wil verzaakt om slechts den Uwen op te volgen; ik ben het dus niet, die hier te kiezen heeft. Daar Gij evenwel wilt, dat ik antwoordde zal ik U zeggen, dat ik de voorkeur geef om gedurende dit leven altijd overeenkomstig Uw smartvol lijden te zijn, en het onaangename zoowel als het aangename altijd uit liefde tot U te aanvaarden. Te gelijker tijd vatte zij met hare beide handen de doornenkroon, en drukte die zoo sterk op haar hoofd, dat dezelve er overal indrong en zij het overige van haar leven de pijnen er van gevoelde.

Lof aan God in tegenspoed — Christus leerde den gelukzaligen Henricus Suso zelf, hoe hij God moest zegenen, en al de kruisen vooral dezulke, die hem gelijk doornen de ziel en het lichaam openreten, tot de eer van God te doen strekken; en de Gelukzalige, door de

liefde vervoerd, antwoordde: Ik zal den lofzang, dien Gij mij geleerd hebt, te midden van kommer en verdriet aanheffen.

Ja, ik verlang het uit al de krachten mijner ziel; mogen alle kruisen en moeielijkheden, die mij in den loop van mijn leven zijn overkomen; mogen de smarten, het verdriet van alle menschen, het lijden der gewonden, der zieken, het gezucht der bedrukten, de tranen der ongelukkigen, de verachting en versmading der onderdrukten, de behoefte der weduwen en der weezen, de brandende dorst en honger der behoeftigen; mogen het bloed van alle martelaars en de verstervingen en harde boetplegingen van Uwe vrienden, de smarten, het gekende en het ongekende leed, dat de rechtvaardigen in hunne zielen, in hunne lichamen en goederen te midden van roem en tegenspoed hebben te verduren gehad; moge eindelijk alles wat men geleden heeft en alles wat men in de wereld zal lijden, strekken tot lof en eer van onzen Heer Jesus Christus in alle eeuwen der eeuwen! Ik wil ook aanvullen voor al die bedrukten van harte, die met hun

lijden geen voordeel hebben weten te doen, en door hunne onderwerping en dankbetuiging Uwe goedheid niet erkend hebben. En ik bid U, gunstig op hun lijden te willen nederzien, opdat Uw eenige Zoon er door verheerlijkt worde en het hun sterke in leven en dood.

Maar gij, ongelukkige treurenden, die met mij aan het kruis gehecht zijt, luistert naar mij, ik bezweer het u: Jesus Christus, ons verheven voorbeeld, heeft in Zijn leven geen enkelen blijden dag gehad; onafgebroken heeft Hij voor ons geleden: moeten wij onze rampen en wederwaardigheden dan niet met blijdschap verdragen, aangezien wij daardoor het geluk hebben aan Hem gelijkvormig te zijn; hoort gij niet deze liefelijke woorden: „Mijne kinderen, verheugt u en slaat in uwe moeielijkheden uwe oogen op mij.” Ik ben van hemelsche afkomst, en niettemin heb ik arm en ontdaan in deze wereld geleefd; ik was gevoelig, en ik heb veel geleden; ik verliet matelooze genoegens, en onder u heb ik niets dan smarten en kruis gekend. Welaan dan dappere en onoverwinnelijke strijders, schept moed en kracht. Zou er een aarzelen, het kruis

zijn zegevierend Hoofd na te dragen? Het is eene onwaardeerbare gunst als Jesus Christus te kunnen leven; en indien wij op den weg, die tot de eeuwige heerlijkheid leidt, vrij waren in de keus tusschen de doornen of de bloemen, zoo moesten wij de doornen kiezen. Welk minnend hart verlangt niet te gelijken op het voorwerp van deszelfs liefde? Vereenigt u dan, gij bedroefden, onderdrukten en ongelukkigen, gij allen die in deze wereld lijdt; komt uwen Verlosser eene kroon vlechten. Open allen gezamenlijk uwe afgematte harten voor deze springbron van alle genade, gelijk een uitgedroogde grond zich opent om het water des hemels in zich op te nemen. Onze dorheid, onze verlatenheid, onze smarten en onze kruisen zullen ons toegang tot het Hart van Jesus verschaffen; ons bloed zal de prijs zijn van Zijn kostbaar bloed, dat alle lijdende zielen wast en zuivert.

Vereer dien dag de gevoelens van het Hart van Jesus gedurende het drie en twintigste jaar van Zijn leven... draag dezelve aan Zijn hemelschen Vader op voor de bekeering der zondaars en de verheffing der H. Kerk. (Onze Vader.)

Cor Jesu, bladz. 25.

VIER EN TWINTIGSTE DAG.

**Het Hart van Jesus met een
kruis er ingeplant.**

Uw Hart vertoont zich aan mij, niet alleen met doornen gekroond, maar ook met een kruis er in geplant — Ik begrijp die les: het in Uw Hart geplante en vastgewortelde kruis is de boom der ware kennis der uitverkorenen in het nieuwe paradijs. Op dezen boom is het, dat de Goddelijke Verlosser ons het leven geschonken heeft. Hij heeft den dag onzer geboorte met zulk een ongeduldig verlangen verbeid, dat Hij gezegd heeft: Wat is mijne ziel als dichtgesnoerd en vastgeklemd in afwachting van dien grooten dag. Het kruis, dat is Zijn troon, Zijn altaar, Zijn rechterstoel, Zijn kansel, van waaraf Hij tot aan het einde der tijden alle geslachten leeraart.

Het kruis is in Uw Hart geplant, o Jesus, omdat Gij het door de eerste klopping van Uw Hart, en door alle, die tot aan Uwe slachtoffering dezelve opvolgden, bemind en geroepen hebt.

Het kruis staat in Uw Hart geplant, omdat Gij het ons als een liefdepand, wilt doen liefhebben en onze begeerte er naar opwekken als naar een liefdepand, dat uit Uw Hart is voortgesproten; omdat Gij met recht kunt verlangen, dat ook wij het met geloof en liefde in onze harten zouden planten; en terwijl Gij het ons in Uw Hart geplant voorstelt, is het alsof Gij zegt: Ziel, zoo gij de mijne wilt zijn, laat dat dan het teeken onzer vereeniging wezen; aan het kruis was het, dat ik den losprijs voor u betaalde. Elk lijden naar lichaaam, geest of hart is eene uitnoodiging om aan mijne zijde te komen lijden: aanvaard ze derhalve als eene aansporing tot liefde.

Wij moeten het kostbaar overblijfsel van het hout, waaraan Uw Hart deszelfs laatste zucht slaakte, niet alleen vereeren, kussen en beminnen; maar meer nog dat bitter hout der wederwaardigheden en beproevingen, dat bij uitnemendheid, om zoo te zeggen, Uw levend en bezield kruis is. De smart is de smeltoven, in welken Uwe uitverkorenen gelijk het goud onderzocht en beproefd worden. Daar worden zij, als ware brandoffers, verteerd, totdat

al het aardsche en menschelijke in hen vernietigd is; en na deze loutering neemt Gij hen in de eeuwigheid op als welgelijkende afdruksels van het Goddelijk beeld, dat hun op den Calvarieberg getoond is geworden. Ziedaar, wat wij moeten weten, moeten gelooven en omhelzen, als wij Christenen zijn; want tot ieder Christen heeft de Zaligmaker gezegd: „Zoo iemand na mij wil komen, die verloochene zich zelve, en neme dagelijks zijn kruis op, en volg mij.”

De zaligheid is in het kruis; het leven is in het kruis.... niet alleen in Hem, die ons door het kruis heeft vrijgekocht, maar in een iegelijk van hen, die de verdiensten van het kruis op zich willen toepassen, en alzoo hetgeen aan het Lijden des Verlossers ontbreekt, namelijk hunne medewerking, er aan toevoegen. De H. Catharina van Sienna verscheiden dagen achtereen aan God om de deugd van sterkte gebeden hebbende, kreeg van den Heer, die haar dit verzoek had ingegeven, dit tot antwoord: — „o Mijne dochter, indien gij kracht wilt verkrijgen, dan moet gij mij navolgen.” Want ofschoon ik door de Goddelijke kracht zelfs alle

machten der lucht kon vernietigen en
 ze op eene andere manier overwinnen,
 heb ik niettemin, daar ik u door mijne
 menschelijk handelingen het voorbeeld
 wilde geven, besloten, dezelve slechts
 door middel van het kruis te overwinnen,
 ten einde u door daadzaken te onder-
 richten. Indien gij dus sterk wilt
 worden om elke vijandelijke macht te
 overwinnen, laat het kruis u dan eene
 verkwikking zijn, zooals het was voor
 mij, van wien de Apostel gezegd heeft,
 dat ik met blijdschap het kruis, dat
 smadelijke en harde kruis, ben tegemoet
 gesneld. Dat wil zeggen: heb eene
 voorliefde voor kommer en wederwaar-
 digheden, niet alleen om die met ge-
 duld te lijden, maar om dezelve als
 eene verkwikking aan te nemen, zooals
 zij werkelijk zijn: want hoe meer gij
 om mijnentwillijdt, hoe gelijkvormiger gij
 aan mij wordt. Indien gij door lijden
 aan mij gelijkvormig wordt, volgt, zoo als
 mijn Apostel geleerd heeft, onvermijdelijk
 daaruit, dat gij ook in genade en heerlijk-
 heid op mij zult gelijken. Neem dan,
 mijne dochter, uit liefde tot mij, het
 zoete voor het bittere, en het bittere
 voor het zoete, en twijfel er niet aan,

dat gij in het vervolg in alle dingen sterk zult zijn." De H. Catharina nam van toen af zulk een vast besluit om hare vreugde in het lijden te zoeken, dat haar niets ter wereld zooveel vermaak deed als te lijden, en haar het het leven zonder dat onverdragelijk had toegeschenen.

Men moet derhalve besluiten om in deze wereld op niets te steunen, het kruis te beminnen en te omhelzen. Men moet er op rekenen, altijd in lijden te zullen zijn, nooit eenig genot te zullen vinden, dat niet met het kruis gemengd is, en het leven in het kruis te zien eindigen; want Jesus heeft ons het voorbeeld gegeven, opdat wij Hem zouden navolgen. Uit den hemel is Hij nedergedaald in den schoot van Maria, van daar is Hij overgegaan in de kribbe, in de ballingschap, in de eenzaamheid om eindelijk in vernedering en versmaadheid te sterven. Zijn openbaar leven is vol tegenwerking en ontbering... en dit zoo tegengewerkt leven is onder de verguizingen en folteringen van den Calvarieberg geëindigd.

O Heer, geef dat wij het geheim des kruises mogen kennen. Verheven ge-

heim! Eene ergernis voor de Joden, die U in al den luister van een zegepralenden koning verwachtten, en die, na den oorsprong des levens aan dit hout te hebben genageld, zich aan eene onherstelbare verblindheid hebben overgegeven. Het kruis, eene dwaasheid voor de Heidenen, die gewoon waren in dit hout het smadelijk strafwerktuig der slaven te zien; en het is aan het kruis, dat Gij hebt willen sterven, als om die ijdele wijsheid, waarop zij zoo trotsch waren, te tarten. Het kruis is, dat geheim, waartegen de zwakke rede van vele Christenen zelfs zich verzet vooral daarom, wijl men van het geloof aan het kruis moet overgaan tot de aanvaarding van het kruis. Een weinig liefde zou ons verstand ophelderen, en wij zouden met den Apostel zeggen: „*Nos autem gloriari oportet in cruce Domini nostri Jesu Christi*”: Wij, de onderdanen, de kinderen, de navolgers van den God van den Calvarieberg, moeten ons in het kruis van onzen Heer Jesus Christus beroemen. Een weinig liefde zou onsternedergaslagen hart moed schenken, en zoo wij onze blikken wierpen op den insteller en voltrekker van ons Geloof,

die, ofschoon Hij de hemelsche genoegens kon genieten, vrijwillig het kruis koos, zouden wij het met liefde en dankbaarheid omhelzen.

De groote bisschop van Hippone kon zich niet genoeg verwonderen, wanneer hij de diepte der Goddelijke wijsheid in hare middelen tot zaligheid der menschen aandachtig gadesloeg: de mensch door het hout in het verderf gestort, en door het hout vrijgekocht; de menscheid door den hoogmoed, de zinnelijkheid en ongehoorzaamheid van een enkelen mensch ten val gebracht, en wederom opgeheven door de diepe vernedering, smarten en gehoorzaamheid aan een Godmensch. Wanneer zullen deze in het kruis gegrifte en door het Hart van Jesus uitgelegde wonderen mij in de oogen vallen? O Jesus! en het is om mijn verstand te verlichten, het is om mijn kleinmoedig hart aan te vuren, dat Gij voor Uw kruis zulk eene liefelijke plaats, Uw Hart, hebt uitgekozen. En ook ik wil het, evenals Gij, in stilte dragen. Het kruis is een martelaarschap, en men heeft nooit gezien, dat martelaars het roemvolle van hun lijden door klagen verminderden.

Zoo wij wisten, met welke liefderijke bedoelingen Jesus ons Zijn kruis aanbiedt, hoe dierbaar zou het ons worden, hoeveel waarde zouden wij er aan hechten! „Ik heb, schrijft de gelukzalige Henricus Suzo, iemand gekend, die, zeer bedroefd zijnde, zijn leed aan Jesus aan 't kruis klaagde. Deze persoon hoorde den Zaligmaker tot hem zeggen: Indien ik wil, dat gij van niemand bemind wordt, dan is het, wijl ik u tot mijn welbeminde verlang; indien ik wil, dat gij veracht en gekweld wordt, dan is het, wijl ik u tot mijn boezemvriend wil hebben; en naarmate de menschen u zullen verlagen, vernederen, miskennen, zult gij in mijne oogen een alle achting en eer waardige dienaar zijn.” O Jesus, wasch in het water en bloed, dat uit Uwe zijde gevloeid is al mijne ongetrouwheden aan het kruis af. Geef mij Uw Hart, om U daarmede te beminnen, om met het kruis de werktuigen lief te hebben, die mij er aanhechten; geef mij Uw geest om den weg des kruises te beoordeelen en hoog te schatten, en herschep mij in U. Leve het kruis! wij kunnen onze schouders op geene andere manier er van ontlasten, dan

door het in ons hart te verplaatsen.

Op den dag van Kruisverheffing zeide de Zaligmaker tot de H. Gertrudis: Weet gij, wat mij het kruis met eene oneindige liefde doet beminnen en liefhebben? Het is, omdat ik de zaligheid der menschen, waarnaar mijn hart de vurigste verlangens koesterde, door hetzelfde van mijn hemelschen Vader verdiend en verkregen heb. . . . Het kruis is voor mij, wat voor een ijverig Christen de plaatsen en de dagen zijn, waarop hij van God uitstekende genade en gunsten verkregen heeft. Christus laat er op volgen: Overweeg de les, die ik in de eer, aan mijn kruis bewezen, aan de Christenen geef. Ik wil hen leeren, dat zij, om mij na te volgen, te beminnen en het werk hunner zaligheid aanmerkelijk te bevorderen, onder meer andere deugden, de liefde tot de vijanden moeten beoefenen. Indien de gevoeligheid over de belediging hun uit menschelijke zwakheid het kwaad met goed te vergelden heeft doen uitstellen en zij, dit ingezien hebbende, zich beijveren hunne vijanden met weldaden te overladen, zullen zij mij een aangenaam offer brengen, daar zij aldus

de eerbewijzingen navolgen, welke ik, na hetzelfde eenigen tijd onder de aarde verborgen gelaten te hebben, aan mijn kruis heb doen bewijzen."

Oefening. — Leeren wij van Jesus Christus langs drie trappen, die ons tot de volmaaktheid zullen voeren, den Calvarieberg bestijgen.

"De dominicaner broeder Henricus de Suso bad God in al zijne gebeden om hem te leeren lijden. De Goddelijke wijsheid leerde hem dan ook slechts kruisen en wederwaardigheden dragen. Toen hij zich eens in zijn bidvertrek bevond, verscheen hem onder gedaante van een cherubijn met zes vleugelen de Zaligmaker als gekruisigde. Op de twee onderste vleugelen stond geschreven: *Afflictionem sponte suscipe*; op de twee vleugelen in het midden: *Feras crucem oequanimiter*; en op de bovenste: *Disce pati Christi formiter*, hetgeen wil zeggen: aanvaard het leed met blijdschap; draag het kruis met onderwerping; leer lijden in overeenkomstigheid met Jesus Christus."

Indien wij meenen geleerd te hebben Jesus het kruis na te dragen, zal het ons misschien voordeelig zijn, ten einde een

gering gevoelen van ons zelveu te behouden, te zien, hoe de heilige vrienden van het kruis er over dachten.

† Leve Jesus!

Afschrift van een brief aan eene overste, geschreven door eene wereldlijke zuster van den derden Regel van den H. Franciscus, genaamd Victoria, die te Rome in den geur van heiligheid heeft geleefd. Het is de eenige brief, dien zij in haar leven geschreven heeft, en nog wel uit gehoorzaamheid.

Jesus Maria.

Liefde, vrede en geduld. Mijne waarde Moeder, gij wilt brieven van mij hebben, ik zend u dezen, † en gij zult u gelukkig mogen achten, indien gij hem goed kunt lezen. Lees hem bij het licht des hemels, omdat deze brief, wijl hij een merkteeken van het Paradijs draagt, slechts door middel van dat licht verstaan kan worden; in dezen brief is alles opgeteekend, wat de Heilige Geest door den mond van Zijne profeten in het Oude Testament gesproken heeft. In dit beeld is alles verborgen, wat de Zoon Gods in Zijn Evangelie gezegd heeft. Het is de eerste en laatste letter van het Christelijk alfabet. Die het verlangt is een beginnende, die het met vreugde omhelst en vasthoudt, is een voordeel trekkende; maar die zich hetdezelve onwaardig acht, is volmaakt, want het lijden is een geneugte voor eene goede ziel, die haar welbeminde liefheeft. Die gaarne lijdt, is eenvoudig Christen; die met blijdschap lijdt, is geestelijk; die lijdt en sterft, door smarten overstelpt, is volmaakt. — Die

meent te lijden, is niet zeer verlicht; die zich er van bevrijd acht en lijdt, is verlicht. Maar wiens hart lijdt onder den druk der liefde, in alles is overgegeven en treurt, is heilig en volmaakt. Die het kruis kent, zou het aannemen, die het niet kent, vlucht en verjaagt het; maar het komt dengenen, die het bemint voor, dat het oneindig ver van hem verwijderd is, ofschoon hij het in zijn lichaam met zich omdraagt. Het hart, dat Jesus bemint en wenscht gekruisigd te worden, verheugt zich gekruisigd te worden: want men kan niet tot Hem gaan zonder Zijne geestelijke uitnoodigingen en na werkelijk uit liefde tot Hem geleden te hebben.

Eene weinig begrepen wijsbegeerte, afge-
wezen door de zinnen en geacht door de
wereld, *louder dwaasheid*.

Beween bitterlijk den dag, dat gij niet
uit liefde tot den welbeminde geleden mocht
hebben, en acht u zulk eene groote weldaad
onwaardig te zijn geweest.

Het gewetensonderzoek eener dienaress van
God, moet gedaan worden, zonder te veel
bij dagelijksche tekortkomingen, die met wij-
water worden uitgewischt te blijven staan.

De heilige zegening van God is dit teeken †.
De heiligheid en volmaaktheid zijn in die
liefde begrepen; en één ons liefde tot het
kruis is meer waard dan een miljoen ponden
gebeden; een dag aan 't kruis heeft meer
waarde dan honderd jaar in alle andere gees-
telijke oefeningen doorgebracht. Een oogen-
blik aan het kruis der liefde heeft meer
waarde dan in dit leven de zoetheid van het
paradijs.

Ik heb den uwen ontvangen, en ik heb er niet eerder op geantwoord, wyl de Meester het aldus gewild heeft; indien God het gewild had, zou ik er eerder op geantwoord hebben. Gij zult mij verschoonen Marie Angèle en Maxenie van mijnentwege te groeten, en daar zij slechts arbeiden aan de liefde van den welbeminde, zonder welke alles hier op aarde louter dwaasheid of groote schijnheiligheid is, zult gij haar zeggen, dat ik haar wensch en aan God voor haar vraag, dat het vuur, dat uit den hemel gedaald is, haar, zoowel als die aan de liefde tot Jesus Christus arbeiden, levendig verbrande, omdat de wereld tot dat einde geschapen is. Nogtans bidt allen voor mij, dat God mij in dit leven nooit goed doet, en dat ik onder den druk van alle rampen, waarmede God Zijne schepsels bezoeken kan, moge leven en sterven, en dat men nooit eenig medelijden met mij hebbe, maar dat ieder uitroepe: „Dat zij sterve, dat zij sterve, dat eerloos schepsel! Niets anders, mijne waarde Moeder.

Dat wij het lijden des Heeren steeds in onze harten mogen dragen! tot de grootste eer van God.

Vereer dien dag de gevoelens van het hart van Jesus gedurende het vier en twintigste jaar van Zijn leven.... draag dezelve aan Zijn hemelschen Vader op voor de bekeering der zondaren en de verheffing der H. Kerk. (Onze Vader.)

Cor Jesu, bladz. 25.

VIJF EN TWINTIGSTE DAG.

Uitnoodiging van het Hart van Jesus.

*Redite proevanitatores ad
cor. (Is. 46, v. 8.)*

Plichtverzakkers, keert
tot het hart terug.

Mijn God, doe den zielen begrijpen, dat het leven bestaat in zich vrijwillig om Uw Hart aan te sluiten, of zich er van te verwijderen. Levende en levendmakende bron van alle sappen en alle jeugd, en beginsel aller dingen, O God, Uw Hart naderen is tevens naderen tot de zielen, die Uw Hart naderen. Uw Hart naderen, is niet alleen mijn hart nader brengen bij al de levende harten, het is ook, o mijn God, eene nadering tot mijn eigen hart. Ik hoor vandaag Uwe uitnoodiging: „plichtvergetenen keert terug tot het hart.” Wat is dat, tot het hart terugkeeren? Betee- kent dat niet tot de liefde terugkeeren? Wat is het leven van het hart? De liefde. Zijn hart verdeelen onder alle voorwerpen, die om deszelfs genegenheid aanhouden, buiten God om, die de oneindige liefde is, is dat beminnen,

is dat van liefde leven? Neen. Dat is zich verdeelen, zich wegschenken, zich uitputten; het is in een onverzadelijken honger en dorst leven, ver van het hart, ver van God, ver van alle andere harten. En de Heilige Geest noodigt ons dus, als Hij ons tot terugkeeren tot het hart oproept, tevens uit, om terug te keeren tot het hart van onzen God, tot ons eigen en dat onzer broeders. Tot het Hart van Jesus terugkeeren. Indien wij niet met geheel ons hart beminnen, dan beminnen wij niet. Ook vordert God het hart voor zich alleen, en wel het geheele hart met onafgebroken bezit. „Gij zult den Heer Uwen God uit geheel uw hart liefhebben.” En wie zijn het, die dit zoo liefelijk gebod gehoorzaamheid weigeren, die zich van het hart verwijderen, wier zielen door zich van God te scheiden alles wat er gevoeligs en verhevens aan is verliezen? De Heilige Geest zegt het ons duidelijk: „Het zijn plichtverzakkers,” zij die ongerechtigheid plegen, die het beeld, deze Goddelijke gelijkenis, in ons geprent bij de schepping, hervormd door het verlossingswerk, misvormen, bezoedelen en uitwisschen.

Tot ons hart terugkeeren. Door zich van God te verwijderen, verwijderen en scheiden de plichtvergetenen zich ook van hun eigen hart. Zij hebben het verlaten en men moet ze uitnoodigen er naar terug te keeren. Waarom hebben wij niet meer die behoefte aan eenzaamheid, aan die liefelijke afzondering des harten, die ons bij den aanvang van de levensbaan bekoorde, die ons dag en nacht God deed zoeken en tot Hem roepen? Het komt, omdat wij ons met wat buiten ons was hebben ingelaten; het komt, omdat wij den Goddelijken gast van dit eenzaam verblijf, dat slechts door Zijne tegenwoordigheid bekoorlijk was, hebben laten ontsnappen. Het rijk van God, Zijn troon is in ons hart. Het paleis is er steeds, maar het is onbewoond, en daarom hebben wij zooveel moeite er weder in te gaan... Doch daarbij bepaalt zich onze ellende niet. En wie onder hen, die het ongeluk gehad hebben ver van deugd en waarheid hunne genoegens te zoeken, kan het niet getuigen? Ja, wanneer ik mij van God verwijder, en naarmate ik mij van Hem verwijder, verliest mijn hart van des-

zelfs gevoeligheid, kieschheid en edel-aardigheid. Ik vlucht mij zelven, ik huiver voor de eenzaamheid, ik wil haar bevolken en omring mij met al de schepsels, die ik tot mij kan trekken om mij voor mij zelven te bewaren. De verlatenheid, het ledige, de wan-hoop maken zich van mijne ziel meester, zij vindt geen steunpunt meer, en bezwijkt.

Tot het hart onzer broeders terug-keeren. En zie, door mij, o mijn God, van U en van mijn eigen hart te scheiden, scheid ik mij ook van mijne broeders af. O ik weet het, ik gevoel het, wanneer ik mij slechts een weinig van U verwijder, dan is het, dat het stille misnoegen van mijn geweten mij van mijn hart afkeerig maakt. Ik word korzelier, en onhandelbaarder; ongevoeliger, minder dienstvaardig. Weigering, klachten en verwijtingen komen mij dadelijk op de lippen. De tranen, die het ongeluk mij gewoonlijk ontlokt, drogen op in mijn hart, en ik ben onbuigzaam en hardvochtig. En wat zou het zijn, bijaldien ik eens geheel met U brak!

De wereld veinst dit te gelooven. —

Die God beminnen kunnen niets meer met Hem beminnen. — En nogtans zijn het, o mijn God, juist die U niet beminnen, wier harten de zelfzucht kleiner maakt en dichtsnoert voor het ongeluk; die U niet bemint, moet toch iets beminnen, en hij bemint zich zelven, en niets met zich zelven, of alles om zich zelven, alles met betrekking tot zich zelven. Hoe zou het ook anders kunnen zijn? Hij hoort niet die Goddelijke stem, die zijne vrienden toeroept: „Verlaat uwen grond, verlaat u zelven, *egredere de terra tua.*” Vergeet u zelven, verzaakt u zelven, zegt *neen* tot al uwe genegenheden, zet uw hart uit, deelt het uit door de liefde en verspreidt het gelijk water, bemint en bemint Uwen God uit al uwe vermogens, bemint uw evennaaste gelijk u zelven; bemint hem op eene Goddelijke manier, gelijk ik hem bemind heb, hebt de zwaarste offers voor hem veil, alle oogenblikken uws levens, ja uw leven zelfs. En zoo waar, wanneer heb ik mij gedwongen gevoeld mijne broeders te verplichten, mij voor hen weg te schenken, hen te beminnen? Niet anders, dan wanneer ik U met ijver en een groot-

moedig hart diende; wanneer ik mijn hart bezat in lijdzzaamheid en onderwerping aan Uwe Goddelijke bevelen. Waar vindt men meer toewijding aan hun vaderland, aan hunne broeders dan onder de heiligen, onder diegenen die God op eene volmaakter wijs beminden? Waar vindt men onverschilliger, hardvochtiger en ongevoeliger zielen, dan onder degenen, die niet aan God denken, die Hem vergeten en beleedigen? Waarom ging de wellust en de wreedheid bij genen zoo zusterlijk hand aan hand? Zij hebben geen hart meer, geen hart meer voor God; bijgevolg niet meer voor zich zelven, niet meer voor hunne broeders.

Tot het hart terugkeeren is dus tot de liefde terugkeeren; het is tot God, die de liefde is, terugkeeren; het is terugkeeren tot ons hart, dat altijd onrustig zal zijn, zoolang het de liefde, die God is, niet bemint; het is terugkeeren tot onze broeders, die wij niet beminnen kunnen, zonder God te beminnen, niet beleedigen, zonder het hart van God te kwetsen, zonder Zijne liefde in ons te verminderen. Weten wij het dan niet? Die zich van Hem ver-

wij
se
zelf
tre
leid
om
en
ko

ev
va
ge
zij
de
Pe
de
u
d
h
v
k
h
i
t
e
l

wijderen zullen omkomen. *Qui elongant se a te peribunt.* Zij zullen hierop aarde, zelfs te midden hunner genoegens, een treurig leven vol onrust en kweelling leiden, en in de eeuwigheid zullen zij omkomen; zij zullen leven van foltering en dood, zonder te kunnen sterven, en de kolk van zwavel en vuur zal hun deel zijn.

Neen, neen, ziel geschapen naar het evenbeeld van God, ziel die de stem van Zijn Hart en van Zijne liefde gehoord hebt, zoodanig zal uw lot niet zijn. Uw erfdeel is God, God voor den tijd, God voor de eeuwigheid. *Pars mea Deus, in aeternum;* gedurende de ballingschap de vrede des Heeren in uw binnenste onder de bitterste rampen; de glorie en vreugde des Heeren in het hemelsch vaderland. Schep moed en vertrouwen, arm afgedwaald schaap, keer terug tot het Hart van Jesus, haast u dat verblijf binnen te gaan, in die liefde, die u aan u zelve zal teruggeven en aan uwe broeders en aan den God, van wien gij zijt voortgekomen en zonder wien gij niet kunt leven en niet zoudt willen sterven.

Vereer dien dag de gevoelens van het Hart van Jesus gedurende het vijf en twintigste jaar

van Zijn leven. — Draag dezelve aan Zijnen hemelschen Vader op voor de bekeering der zondaars en de verheffing der H. Kerk.

Cor Jesu, bladz. 25.

ZES EN TWINTIGSTE DAG.

God spreekt van vrede tot degenen, die tot het Hart terugkeeren.

*Loquetur pacem. in eos
qui convertuntur ad cor.*
(Ps. 48, v. 8.)

Wat zijn de genoegens, welke weggelegd zijn voor degenen, die tot het hart terugkeeren.... tot het hart van hun God, tot hun eigen hart, tot alle harten? Hooren wij den boetvaardigen koning. Na lang den Heer getrouw te zijn geweest, overladen te zijn geworden met Zijne weldaden, was hij te midden van de loopbaan omgekeerd, had zich van den eenen afgrond in den anderen gestort, totdat hij eindelijk den God, dien hij zoozeer had bemind, vergat. Uit deze langdurige afdwaling door den profeet, dien God hem toezond

terugg
heb ge
in zijn
weder
zuchte
moedi
eeuwe
met a
had c
a gen
van
treed
God
zulk
wee
van
het
in n
in
in e
Ik
mi
zal
ov
ha
ge
to
e

Zijnen
g der

die

eos
cor.
)

g-
et
n
e
n
e
e
e

teruggeroepen zijnde, sprak hij: „Ik heb gezondigd,” en zoodra was hij niet in zijn hart, in de vriendschap Gods weder binnengegaan, of hij brak in zuchten en jammerklachten uit; zijn ootmoedig berouw is het gebed van alle eeuwen. Nadat hij evenwel zijne tranen met asch gemengd had, dat hij gebruld had onder zijne verzuchtingen, *rugiebam a gemitu meo*, ontdoet de Heer hem zelf van zijn boetekleed, en de blijdschap treedt in de plaats der droefheid; en die Goddelijke stem, die hem eertijds op zulk een liefvallige wijze onderrichtte, weerklinkt opnieuw in het binnenste van zijne ziel. Leenen wij met hem het oor aan haar: *Audiam quid loquatur in me Dominus, quoniam loquetur pacem in plebem suam, et super sanctos suos et in eos qui convertuntur ad cor* (Ps. 84 v. 8, 9). Ik zal luisteren, naar hetgeen de Heer mijn God in mij spreekt... want Hij zal van vrede spreken... tot Zijn volk over de heiligen.... en in die tot het hart terugkeeren.

De vrede is dus het onderwerp der gesprekken van God met de ziel, die tot het hart is teruggekeerd! Hij spreekt er over tot Zijn volk, tot die Zijne

geboden onderhouden, tot walken trap van rechtvaardigheid zij ook geklommen mogen zijn. De vrede is de belooning voor hun strijd, de troost in hunne beproevingen. De overvloed van den vrede, dien zij genieten, staat gelijk met de aanhoudende vlijt, waarmede zij hunne werken verrichten.

God spreekt van vrede over Zijne heiligen, *super sanctos suos*. Zij zijn er als met een zeer zuiver goud mede overtrokken, zoowel in- als uitwendig. De vrede is als een onstuimige stroom, die in hunne ziel stroomt, en die, buiten zijne oevers tredende en zich over hun handel en wandel, in hunne blikken en woorden verspreidende, op allen die hen zien eene gunstige werking doet en hen tevens herinnert aan Hem, die zich den God des vredes, *Deus pacis*, heeft laten noemen. De staat dier ziel is alsdan, zegt de H. Catharina van Genua, een gevoel van zulk eene groote gerustheid, dat het haar is, alsof haar hart, hare ingewanden, geheel haar wezen inwendig in eene zeer diepe zee van rust en bevrediging zijn gedompeld, uit welke zij, wat in dit leven ook moge gebeuren, niet zou kunnen komen. Be-

vestigd en onwrikbaar in God, als zij is, kan niets haar verontrusten; want zowel in- als uitwendig gevoelt zij niets dan een reinen en liefelijken vrede. In een woord, zij is zoo vol vrede, dat, indien men zelfs haar vleesch, hare zenuwen en hare beenderen onder eene pers bracht, er niets dan vrede zou uitkomen. Alsdan zingt zij in haar hart den ganschen dag vreugdezangen. En hoe meer zij voorwaarts gaat, hoe dieper zij zinkt, en hoe meer zij verzwolgen wordt en zij zich elken dag in dien vrede zoodanig herschept, dat het menschelijke gedeelte zich meer en meer van de wereld en de vergankelijke dingen verwijdert. En het schijnt waarlijk dat dit schepsel door den onbegrijpelijken glans, die tot zelfs over zijn lichaam is uitgestort, een engel op aarde is: het gelaat is van gedaante veranderd, en de oogen zijn zoo zuiver en schitterend, dat zij gelijken op sterren aan het uitspansel." (Leven van de H. Catharina van Genua.)

God spreekt van vrede tot degenen, die, na de wegen der ongerechtigheid bewandeld te hebben, eindelijk tot het hart zijn teruggekeerd. Alsdan storten

zij overvloedige tranen, als zij den vrede, dien zij dan smaken, vergelijken bij de onrust en angst van vroeger; dan is het, dat zij in de bitterheid van het berouw en tevens vol dankbaarheid uitroepen: „Heer, Gij hebt mijne banden verbroken, ik zal U een offer van dank aanbieden; dat mijn hart en mijne tong U loven en mijne beenderen uitroepen: Heer! wie is U gelijk! Wat was ik toen, en wat ben ik nu? Wat was er in mijne daden, dat niet bedorven was; of zoo niet in mijne daden, dan in mijne woorden; zoo niet in mijne woorden, dan in mijn wil. Maar de Heer, de God van goedheid en barmhartigheid, heeft met eene blik den kolk van dood en verderf, waarin ik verzwolgen was, gepeild, en uit het binnenste van mijn hart heeft Zijne machtige hand eene onbegrijpelijke hoeveelheid bedorvenheid weggenomen; en dat gansche wonder bestond nogtans hierin: niet meer willen, wat ik gewild had; willen, wat ik niet gewild had.”

„Waar was gedurende lange jaren mijn vrije wil? En welk eene onbegrijpelijke verandering heeft er eensklaps met hem plaats gehad, dat ik mijn hoofd boog onder Uw zoo zacht

juk
Uw
steu
er
zien
vee
die
vre
wo
go
ha
zi
ge
de
g
g
h
d
z

juk en mijne schouders belaadde met Uwen zoo lichten last. O Jesus, mijn steun en mijn Verlosser, wat vond ik er zelfs eene bekoorlijkheid in, af te zien van mijne ijdele vermaken, en hoeveel vreugde in het vaarwelzeggen van die beuzelarijen, waarvoor ik zoo bevreesd was, dat ze mij ontroofd zouden worden!... Gij, het opperste en ware goed, hebt de schijngenoegens uit mijn hart verbannen. Reeds had mijn geest zich losgemaakt van die pijnlijke zorgen, welke de eerezucht, de liefde tot den rijkdom en zondige vermaken doen geboren worden; reeds stelde ik mijn gansche vermaak er in, mij te onderhouden met U, mijn Heer en mijn God, die mijne eer, mijn rijkdom en mijne zaligheid zijt." (H. Aug. Conf.)

De vrede, gemoedsrust, belooning voor de inspanning, die aan den plicht onderwierp; de vrede, bij de geboorte van Christus, den menschen door de engelen aangekondigd; de vrede Gods, door den Zaligmaker nagelaten en zoo menigwerf door Hem toegewenscht en gegeven: ziedaar een schat, die alle andere schatten overtreft. De Heer zou altijd in ons binnenste over vrede tot

ons willen spreken; Zijn Hart zou denzelven elk oogenblik druppel voor druppel in de onze willen storten; Hij zou wenschen, dat onze zielen denzelven voortdurend genoten; onze ongetrouwheid nogtans doet Hem zwijgen en beperkt Zijne mildheid. Want de vrede, een overvloedige vrede, is slechts voor diegenen, die beminnen, die het groote bewijs van liefde leveren: de getrouwe vervulling der wet.

Van degenen, die alle liefde hebben afgezworen; voor zielen zonder teederheid, zonder medelijden, voor de goddeloozen is er geen vrede; zij mogen roepen: vrede, vrede, er is geen vrede voor hen, er is geen vrede voor die den Heer wederstaan. *Sine affectione sine pace.* (2 Tim. 3.) *Non est pax impii.* (Is. v. 22.) *Pax pax et non erat pax.* (Jer. 8 v. XI), want de vrede is de vrucht der gerechtigheid. *Opus justitiae pax.* (Is. 32, v. 17.) De vrede is het geschenk, voor de uitverkorenen Gods weggelegd.

Heer Jesus, geef mij, geef ons allen in de dagen onzer ballingschap hier op aarde den vrede. Wat wordt hij dikwijls in ons binnenste gestoord die Goddelijke vrede! Hoe weinig is er noodig

om hem in gevaar te brengen! Eene niet goed bestreden bekoring, eene wederwaardigheid, waaronder wij het hoofd niet weten te bukken; een tegen-spoed, die ons ternederdrukt, of een voor-spoed, die ons bedwelmt; eene tegen-spraak, eene smaad, eene achterstelling, eene veronachtzaming, ontrooven ons den vrede. Ja, zelfs doen nog geringere oorzaken ons den vrede verliezen: eene blik, een woord, een gebaar, een oordeel, een gevoelen, dat niet met het onze overeenkomt, eene zelfs onvrijwillige dwaling van die met ons leven. Voor beuzelarijen en nietigheden ver-ruilen wij het bezit van ons zelven; en als wij onze ziel ondervragende, tot haar zouden zeggen: Mijne ziel, waarom zijt gij bedroefd, waarom ver-ontrust gij mij? dan zou zij den meesten tijd de oorzaak van haar verdriet zich zelve niet durven bekennen. En nogtans moeten wij al die golven over ons heen en terug laten gaan, zonder onze be-zinning te verliezen. Wij moeten ons naar al die wezenlijke of denkbbeeldige, groote of kleine beproevingen voegen gelijk de lucht zich voegt en plooit naar den vorm der lichamen, die zij

omgeeft. Mijne ziel, dat niets u dan aan het wankelen brenge. God is in het binnenste van uw hart en niemand kan Hem u ontrooven. Gij zult hier op de wereld met rampen en wederwaardigheden te kampen hebben; maar het is door de beproeving, het geduld en het gelaten lijden, dat men tot het bezit van den vrede geraakt: *In patientia vestra possidebitis animas vestras*. Tevergeefs zullen wij den vrede langs een anderen weg zoeken: er is hier op aarde geen andere.

Vereer dien dag de gevoelens van het Hart van Jesus gedurende het zes en twintigste jaar van Zijn leven draag dezelve aan Zijn hemelschen Vader op voor de bekeering der zondaars en de verheffing der H. Kerk. (Onze Vader.)

Ccr Jesu, bladz. 25.

ZEVEN EN TWINTIGSTE DAG.

**Men moet met vertrouwen tot het
Hart van Jezus gaan.**

Cunctos vocat, confidite.
Hij roept u allen, ver-
trouwt.

Het geloof tot den hoogsten trap
opgevoerd, het geloof, dat God ver-

heerlijkt, is het vertrouwen. En wanneer de H. Kerk, terwijl zij ons het Hart van haren Goddelijken Bruidegom voorstelt, ons uitnoodigt tot Hem te gaan, zegt zij: *Confidite*, vertrouwt. Is het vertrouwen niet inderdaad de onafscheidelijke metgezel van de liefde? Wanneer men zeggen kan: ik word bemind, dan verdwijnt de vrees, het hart wordt ruimer, alles wordt mogelijk en gemakkelijk. Onder de Wet van vrees, sprak God reeds op dezen liefelijken toon tot Zijn volk: „Hebt vertrouwen in den Heer uwen God; overweegt, mijne kinderen, dat al wat er aan menschen onder de natien geweest is, er nooit een, die op den Heer vertrouwd heeft, beschaamd heeft gestaan! Wie is de mensch, die standvastig is in de geboden van God, en door Hem is verlaten geworden? Wee den genen, die geen hart hebben en zich niet aan God toevertrouwen; want het is daarom, dat de Heer hen niet beschermt.” Ecel. 2, v. 11, 15. Ziedaar wat God van ons verwacht. Hij wil, dat wij onze zwakheid derwijze beseffen, dat wij ons genoopt gevoelen ons in Zijne armen te werpen; en dat wij,

juist omdat wij de onmacht zelve zijn, alles van Hem verwachten. Men moet derhalve op God vertrouwen als op eene onwrikbare rots. Hooren wij Hem, Hij voegt bij Zijne uitnoodigingen de plechtigste beloften; ziehier, wat de Eeuwige zegt: „Indien de hemelen kunnen gemeten worden in hunne hoogte, en de grondvesten der aarde in hare diepte, dan zal ik het geheele volk van Israël verwerpen, om hetgeen zij gedaan hebben, zegt de Eeuwige.” Is. 31, v. 37. En door het volk van Israël moet men verstaan elke door God geschapen ziel, die door de zonde in de hardste slavernij geraakt is en daaruit verlost is geworden door tallooze dagelijksche en voortdurende wonderen; maar desniettemin weerspanning, ondankbaar, misnoegd, en vooringenomen is; die honderdmaal gekastijd, honderdmaal gezegend en verzoend is geworden, en toch steeds bereid is de armzalige genoogens van een vreemd land te betreuren, of in de woestijn, die moet doorgetrokken worden om in het beloofde land te komen, den moed te verliezen.

Vertrouwen, grenzenloos vertrouwen, ziedaar, wat de Heer onder de Wet

van vrees in, weerwil van deszelfs weerspanningheid, onverschilligheid, aanhoudende ondankbaarheid door Zijne profeten aan Zijn uitverkoren volk vroeg; en hetzelfde vraagt Hij aan ons onder de Wet van genade.

Maar wat is vertrouwen? — Het vertrouwen is het geloof aan de liefde. Het is de liefde, die haar hart opent, zich aan een vriendenhart overgeeft en toevertrouwt, kalm en rustig er aan inslaapt. En wanneer dat hart het hart van een Almachtigen God is, van een God, die een mensch gelijk wij geworden is, door liefde gestorven, door liefde is gewond geworden; waar zijn dan de grenzen van het vertrouwen op Hem? Het vertrouwen is de sleutel van het hart. Wat verkrijgt men niet van de menschen door het vertrouwen? maar wat verkrijgt men niet van God?

En is nogtans onder alle deugden, die met het geloof in onze ziel afgenomen zijn, degene, die schijnen zou het meest gezonken te wezen, niet het vertrouwen op de hulp, die God beloofd heeft aan die Hem aanroepen? Men ziet slechts aarzelande zielen, die niet tot God durven naderen, die vreezen te veel

van Hem te verwachten, die bidden zonder hoop van verhoord te zullen worden. Men verschanst zich achter een valschen ootmoed, en men zegt: ik heb zooveel kwaad bedreven.... Zooveel misbruik gemaakt van Gods goedheid en ik ben onwaardig... Indien gij bemint, indien gij ten minste verzekerd zijt bemind te worden, indien degene die u bemind almachtig is: wat beteekend dat wantrouwen? Ik ben niet waardig, zegt men; wie twijfelt er aan? Waren wij waardig, dat God uit de glorie des hemels voor ons menschen en voor onze zaligheid op de aarde nederdaalde? *Propter nos homines et propter nostrum salutem?* Dat Hij zich in het H. Sacrament des Altaars aan ieder onzer tot spijs gaf? Dat Hij aan het kruis leed en stierf? Dat Hij ons Zijn gewond Hart aanbood als een onderpand Zijner liefde? Was Hem, toen Hij ons met al Zijne gaven overlaadde, onze onwaardigheid niet bekend? En kan nu hetgeen wij van Hem wenschen, van Hem afsmeeken nog meer zijn, dan wat Hij reeds voor ons gedaan heeft? En als er een middel is nieuwe gunsten van onzen God te verwerven,

Zijn hart te treffen en te verteederen, is het dan niet het vertrouwen?

Openen wij het Evangelie: wat verlangde de Heiland van degenen, die hulp voor hunne kwalen bij Hem kwamen zoeken? Eene enkele gesteldheid: vertrouwen... Geloof slechts.. *crede tantum*.. Geloofst gij, dat Ik doen kan, wat gij mij vraagt?... Dat u geschiedde naar uw geloof... vrees niet, geloof slechts... Vertrouw, uwe zonden zijn u vergeven.. Vertrouw, uw geloof heeft u gered. Indien gij kunt gelooven, alle dingen zijn mogelijk voor degenen, die gelooft. „*Si potes credere, omnia possibilia sunt credenti.*”

Tot wie richt de Goddelijke Meester Zijne verwijten? Tot degenen, die twifelen, die aarzelen. — O ongeloovig geslacht! hoelang zal ik bij u zijn? hoelang zal ik u verdragen?” — Tot wie zijn deze strenge woorden gericht? O Jesus, Gij, die onder de versmadingen van Uw bloedig lijden het stilzwijgen bewaardet, hoe komt het, dat Uw hart zich verontwaardigt? Het komt, wijl het wantrouwen palen aan Uwe barmhartigheid heeft gesteld: terwijl de Goddelijke Verlosser een straal Zijner

heerlijkheid aan de verrukte oogen Zijner drie bevoorrechte apostelen ver-
toonde, had de menigte zich om een
bezeten kind geschaard, en de ver-
eenigde pogingen Zijner leerlingen
hadden den boozen geest niet kunnen
dwingen zijne prooi te laten varen.

Het volk was tegen de apostelen
kwalijk gestemd, en misschien verheug-
den zich de Joden in stilte over het
gering gevolg hunner pogingen; want
er wordt gezegd, dat het volk, Jesus
ziende, ontroerde. En de apostelen
zelven hadden getwijfeld; want den
Verlosser gevraagd hebbende: „waarom
konden wij hem niet uitdrijven?” „Om
uw ongeloof”, gaf Jesus hun ten ant-
woord. „Heer, riepen zij uit, ver-
meerder ons geloof.” Jesus, die hun
toen de kracht van het geloof wilde
verklaren, zeide tot hen: „Indien gij
een geloof hebt als een mosterdzaad,
zult gij tot dezen moerbeziënboom zeg-
gen: Word ontworteld en overgeplant
in de zee! en hij zal u gehoorzamen.”
Luc. 17, v. 6. „Want voorwaar, ik
zeg u, zoo gij een geloof hebt als een
mosterdzaad, gij zult tot dezen berg
zeggen: Ga heen van hier derwaarts!

en hij zal heengaan, en niets zal u onmogelijk zijn. Matt. 17, v. 19.

Het vertrouwen en de overgave wrochten wonderen. Toen het geloof in Petrus levendig was, liep hij op het water als op den vasten grond; maar zoodra begon hij niet te vreezen, of het element verloor zijn draagvermogen, en de deelnemende Meester reikt hem in het gevaar de hand en zegt: „Gij kleingelovige! waarom hebt gij getwijfeld?” Bij eene andere gelegenheid, toen de door den storm opgezweepten baren de apostelen dreigden te verzwelgen, zeide Jesus, alvorens Hij aan wind en zee gebod, tot hen: „Waar is uw geloof? Waarom vreest gij? Hebt gij dan geen geloof?”

Het vertrouwen, het schijnt, dat dit alleen de geheime kracht, die alle kwalen geneest, van Jesus doet uitgaan. Met hoeveel lof spreekt Hij over hetzelfde! De hoofdman weigert de eer van het Goddelijk bezoek: Indien ik, een mensch, wiens macht zoo beperkt is, mij van mijne soldaten weet te doen gehoorzamen, is voor U, o Heer, eene enkele handeling van Uwen wil voldoende om een wonder uit te werken.

„Maar spreek slechts één woord, en mijn knecht zal gezond worden.” „Ga, en gelijk gij geloofd hebt, geschiede u.” En Jesus bewonderde dien mensch en sprak tot degenen, die Hem volgden: „Voorwaar, ik zeg u, ik heb in Israël zoo groot een geloof niet gevonden.” En aan die smeekeende moeder, die zich niet door afwijzing, stilzwijgen en minachting van voor de voeten van den Heiland laat verwijderen, drukt Hij Zijne bewondering uit en zegt tot haar: „O vrouw, hoe groot is uw geloof! *Mulier magna est fides tua!* U geschiede, gelijk gij wilt.” Aan Magdalena zijn vele zonden vergeven, wijl zij zoo veel bemind heeft, dat het levendig besef harer ongeregtheden haar vertrouwen niet heeft kunnen verzwakken. Het vertrouwen is het, dat haar gered heeft. *Fides tua te salvam fecit.*

En wij, in wie, nadat Christus ons Zijn gewond Hart getoond heeft, het vertrouwen moet verdubbelen, zeggen wij in al onze noodwendigheden en beproevingen: Mijne hoop voor tijd en eeuwigheid is God, *Spes mea Deus in aeternum*; het is de God mijner zaligheid, het is mijn Jesus, en ik ken het

mic
ster
ken
wer

o
tro
Jes
u
bez
ker
nie
U

tot
kw
lig
ve
zo
he
bo
CH
ge
H
vl
ke
di
zi
tr

middel om Hem gunstig voor mij te stemmen: „Ik zal tot Zijn Hart spreken, en er alles van verkrijgen wat ik wensch.” (H. Bonav.)

„O goede Moordenaar, o Magdalena, o alle heiligen, gij die door het vertrouwen den toegang tot het Hart van Jesus hebt weten te vinden, indien ik u navolgde! Indien ik dat vertrouwen bezat, dat de Heer in mij kan verwekken, zou het mijn kwijnend leven nieuwe krachten bijzetten. Ontferm U mijner!

Oefening. — De H. Gertrudis, zich tot de H. Communie voorbereidende, kwam op de gedachte om aan den Zaligmaker den overvloed van genade te verzoeken voor zooveel boetvaardige zondaars als Hij dien dag zielen uit het vagevuur verlost had; voor de onboetvaardige durfde zij niet bidden. Christus berispte haar evenwel over dat geringe vertrouwen, en zeide tot haar: Hoe! is de tegenwoordigheid van mijn vlekkeloos lichaam en die van mijn kostbaar bloed niet voldoende om zelfs diegenen, die op den weg des verderfs zijn, terug te brengen? — De H. Gertrudis, door deze eindelooze goedertie-

renheid vrijmoedig geworden en hare gebeden met de liefde en verlangens van alle schepselen vereenigende, verzocht toen den Zaligmaker om haar nog zoo-veel zondaars in gevaar van verloren te gaan en in de genaden te herstellen, als Hij zielen uit het vagevuur de hemelsche vreugde had doen binnengaan. En daar zij wenschte te weten, welk gebed zij voor hen kon doen, antwoordde haar de Zaligmaker met een gelaat vol zachtmoedigheid. Het vertrouwen alleen kan u gemakkelijk alles doen verwerken; maar bijaldien uwe ijver er ten overvloede iets bij wil doen, bid dan drie honderd vijf en zestig maal den psalm *Laudate Dominum*, om den lof, dien zij verzuimd hebben mij te geven, aan te vullen.

Ps 116. Looft den Heer, alle natiën prijst Hem alle volken.

Eere zij den Vader, en den Zoon en den Heiligen Geest.

Gelijk het was in den beginne, nu en altijd en in de eeuwen dereeuwen. Amen.

Vereer dien dag de gevoelens van het Hart van Jesus gedurende het zeven en twintigste jaar van Zijn leven... draag dezelve aan Zijn

hem
zond
(Onz
Co

A
Godd

H
mon
Die
hebb
de
zulle
in A
penn
O z
verm
uitw
met
van
sfere
wij
houd
klaar
liefde
aan

hemelschen Vader op voor de bekeering der zondaars en de verheffing der H. Kerk. (Onze Vader.)

Cor Jesu, blad. 25.

ACHT EN TWINTIGSTE DAG.

Goddelijke heloften aan vertrouwende zielen.

Hooren wij, wat de Heer door den mond van den koninklijken profeet zegt: Die op den Heer hopen, zullen sterkte hebben; zij zullen vleugels nemen gelijk de adelaar; zij zullen vliegen en zij zullen niet moede worden... *qui sperant in Domino habebunt firmitudinem, assument pennos ut aquilae, volabunt et non deficient.* O zoet vertrouwen in Hem, die alles vermsg, ziedaar dan uwe wonderdadige uitwerking! Gij bedeeft ons met kracht, met Goddelijke kracht; gij heft ons op van de aarde om ons naar de hoogste sferen op te voeren; wij gaan niet meer, wij vliegen altijd, altijd, zonder op te houden; wij gaan van klaarheid tot klaarheid, van deugd tot deugd, van liefde tot liefde, totdat de Heer zich aan ons openbaart in Sion.

En vanwaar komt dat wonder? Het komt, wjl het vertrouwen eene verklaring van geloof en liefde in zich sluit: van een geloof, dat niet met meer oordeel geschonken kan worden; van eene liefde, die hoogst innemend is; van eene verootmoediging, die hoogst vereerend is voor God. Door het vertrouwen geloof ik alles wat God mij verkondigt, zelfs dan wanneer de wetten der natuur verkracht moesten worden: is Hij niet de Almachtige? Al het onbegrijpelijke, dat Hij mij belooft, neem ik aan door de enkele logica van het hart: God heeft zooveel bemind. Mijne onwaardigheid kan Zijne mildheid niet beletten, omdat Zijne liefde mijne ellende de uitgestrektheid van het oneindige overtreft; en hoe dieper de afgrond van onze jammeren is, hoe schitterender Zijne barmhartigheid uitblinkt.

„Die zich aan mij toevertrouwt, zeide de Zaligmaker tot de H. Catharina van Genua, kan zelfs op zich zelve staat maken. Weet, dat alle redeneeringen, gedachten, besluiteloosheid en twijfel, die den mensch verontrusten, nergens anders uit ontstaan dan uit den bedorven wortel der eigenliefde.”

En inderdaad, vanwaar komt dat zedelijk verval van krachten? Het komt, omdat wij in ons zelven steun zoeken; wij maken staat op onze voornemens, rekenen op onze vernuftigheid en onze inspanningen. Het komt, wijl wij te veel op de hulp der menschen rekenen, en deze broze riethalmen breken in onze hand en rijten haar open. „Maar die hunne hoop op den Heer hebben gesteld, die hebben de kracht.” *Qui sperant in Domino habebunt fortitudinem.* Wanneer ik op God steun, ben ik gelijk een leeuw, die zijne kracht gevoelt; ik zie den vijand komen, en ik wacht hem af, ik trotseer hem; want die in mij is, is sterker dan alle machten der aarde en der hel.

Wie kan de vertrouwende ziel tegenhouden? Zij ziet de hindernis wel tegen haar opwerpen, maar zij zegt: *In Deo meo traasgrediar murum.* Niet door mijne kracht; maar door de kracht Gods zal ik die muren omwerpen, ik zal er doorheengaan als door de lucht; Hem is niets onmogelijk, en als ik in Hem en Hij in mij is, vermag ik alles. Ik kan niet, zegt de ziel, die hare sterkte niet in den Heer gesteld heeft. Ik kan

alles in Hem, die mij versterkt, zegt de ziel, die ook wel hare zwakheid beseft, maar daaraan tegenoverstelt die onbegrijpelijke macht van den God, die haar God is, van den Almachtigen God, wiens steun niemand haar ontnemen kan!

Qui sperant in Domino assument pennas ut aquilae, volabunt. Wanneer de ziel, die vertrouwt, over alle hindernissen, die hier op aarde zijn, gezegevierd heeft, wordt zij weggenomen door dengenen, die haar steun is. Hij geeft haar vleugelen, de vleugelen van den adelaar. Zij ontvouwt ze, zij vliegt, zij drijft op de lucht; en wie zou kunnen zeggen, tot welk eene hoogte zij zich verheft? — Die alleen, waarop zij steunt, die haar in Zijne reuzenvaart medesleept. Alle ijdele schrikbeelden, die wantrouwende zielen tegenhouden, zijn voor haar weggevaagd en verdwenen; pijlsnel is hare vaart naar de zon, zij dompelt zich er in, drinkt van hare stralen, zij laat er zich door verblinden, en ziet niets meer hier op de aarde.

Qui sperant in Domino... non deficient. De ziel, die op den Heer hoopt, verzwakt niet; nooit vernedert zij zich. Hoeveel zielen, die met een vurig hart de

loopbaan binnentraden en die, het einddoel gewaarwordende, meenden het reeds bereikt te hebben. De genade droeg haar, en zij hadden zich slechts te laten optillen; zij dachten, dat al hunne dagen gelijken zouden op die zonnige dagen; doch toen later de zon ter kimme neigde, en zij hun weg in de schemering van het geloof al tastende moesten vervolgen; toen zij die voor een oogenblik door de werking der genade ingesluimerde hartstochten, die zij meenden ten onder gebracht te zijn, in zich voelden ontwaken, en al hare dagelijksche onvolmaaktheden, hare zwakheid, haar onvermogen tot al wat goed is zich wederom vertoonden; toen hebben zij tot zich zelve gezegd: Is het dat wel, wat ik gehoopt had, den Heer aan te bieden? Een weerbarstigen wil, een ondankbaar hart, een leven vol hervaling, nuttelooze dingen en beuzelarij... alles is verloren!

De vertrouwende ziel daarentegen kent geene ontmoediging, die kracheloosheid der kleinmoedige en bekrompen zielen; zij is in God vastgeworteld, en niets is in staat haar moed te doen verflauwen. — Ik zie niet meer, ik

voel niet meer, ik vlieg niet meer, ternauwernood ga ik, sleep ik mij met moeite voort: het is waar, maar God is er. Hij is altoos dezelfde, altoos mijne liefde waardig, altoos werkende aan de heiligmaking mijner ziel, gelijk de zon steeds bezig is de lucht te verlichten. *Deus semper operatur justificationem hominis sicut sol semper operatur illuminationem aeris* (St. Th.) Zijn hart blijft voor mij geopend, Zijne verdiensten Zijne vurige liefde zijn voor mij, steeds zal ik in Hem, zelfs voor mijne zwakheden, eene aanvulling vinden van wat mij ontbreekt. *Cum infirmor tunc, potens sum.* Door op den Heer te hopen, zal ik niet te kort komen, niet geschokt worden, niet beschaamd staan. Nu is het oogenblik gekomen, om aan God van mijne getrouwheid te doen blijken, mij zelven zekerheid omtrent den door mij bewandelenden weg te geven. Tot heden kon ik twifelen en tot mij zelven zeggen: is het de vertroosting van God, of is het den God van vertroosting, dien ik zoek? — Ziehier, zoodanig heeft Hij zich aan Zijne ware vrienden vertoond: het hoofd met doornen gekroond, het lichaam geheel bebloed,

de
is
ge
m
de
va
m
G
ho
we
ve
Ik
on
da
ik
ik
vo
zal
dat
bes
ein
ma
te
den
del

v
van
jaar

de ziel ter prooi aan de grootste smarten: is het nu de tijd niet om Hem mijne getrouwheid te bewijzen? Nu zal ik misschien van val tot val komen, van de eene duisternis in de andere geraken, van de eene bitterheid in de andere; maar ik zal weder opstaan, ik zal tot God gaan, ik zal hopen tegen alle hoop in, in de wanhoop zelfs: want ik weet, dat Hij degenen, die op Hem vertrouwen, niet aan hun lot overlaat. Ik weet, dat Hij hen bevrijdt, juist omdat zij op Hem vertrouwen; ik weet, dat Hij hun schild is, hun verdediger; ik weet, dat hun niets zal ontbreken; ik weet, dat zij soms hunne verwachting voor eenigen tijd zien falen, maar het zal niet voor immer zijn; ik weet, dat Hij allen, die op Hem vertrouwen beschermt, wie zij ook zijn mogen; en eindelijk, dat ééne zaak voor den almachtigen Heer en God onmogelijk is, te weten: geen deernis te hebben met den rampzalige, die zich onvoorwaardelijk aan Hem overgeeft.

Vereer dien dag de gevoelens van het Hart van Jesus gedurende het acht en twintigste jaar van Zijn leven ... draag dezelve aan Zijn

hemelschen Vader op voor de bekeering
der zondaars en de verheffing der H. Kerk.
(Onze Vader.)

Cor Jesu, bladz. 25.

NEGEN EN TWINTIGSTE DAG.

**Het teeken, waaraan men herkennen zal, of
men het Hart van Jesus bemint, en of
men er van bemind wordt.**

*Si diligitis me mandata
mea servate. Qui diligit
me et ego diligam eum.*

(Joan. XVI.)

Indien gij mij lief-
hebt, onderhoudt mijne
geboden. Die mij lief-
heeft, zal ik ook lief-
hebben.

De liefde van Jesus is mateloos, zij
is grenzenloos en gaat al hetgeen Hij
ons daarvan heeft getoond eindeloos
ver te boven; en nogtans heeft Hij
gewild, dat deze liefde, die Zijn God-
delijk Hart verteerde, zich in werken
zou openbaren. Hij heeft gewild, dat
Hij een voortdurend offer zou zijn.
Waarom? Opdat ook wij door de
werken zouden toonen Hem te bemin-
nen, en opdat wij ons daardoor op-

gewekt zouden voelen Hem door een onafgebroken offer het bewijs onzer liefde te leveren. Wat gezegd is van het geloof zonder de werken, het doode geloof, is ook waar met betrekking tot de liefde. Eene liefde zonder de werken is eene onvruchtbare, eene koude liefde. Het is derhalve tevergeefs, dat wij zeggen: ik bemin. — Men zal ons antwoorden: toon het door werken. Niet die zeggen: Heere, Heere! zijn het, die het rijk des hemels zullen binnengaan, die toegelaten zullen worden in die doorluchtige woning, in het Hart van Jesus, en bij voorkeur door Hem beminnd zullen worden. De liefde vordert werken. Het woord van Jesus is duidelijk en klaar: „Die mijne geboden heeft en die onderhoudt, hij is het, die mij liefheeft.” En de oneindig groote belooning Zijner liefde zal zich niet laten wachten; want Hij zegt: „En die mij liefheeft, zal van mijn Vader geliefd worden, en ik zal hem liefhebben, en mijzelven aan hem openbaren. Zoo iemand mij liefheeft, hij zal mijn woord onderhouden, en mijn Vader zal hem liefhebben: en wij zullen tot hem komen en woninge bij hem maken.” Die

mij niet bemint, zal men gemakkelijk aan dit teeken herkennen, dat hij mijn woord niet onderhoudt. Wilt gij tot mijne vrienden behooren? Ik wil het gaarne; gij zult het, want ik weiger die gunst aan niemand; maar onder ééne voorwaarde, namelijk: „Indien gij doet, wat ik geboden heb.” Er zijn er die ik weleer door eene liefdevolle blik tot mij heb getrokken, ik had eene voorliefde voor hen; maar zij hebben zich van mij teruggetrokken, toen ik hen om het bewijs der liefde vroeg, namelijk om het offer. — Wilt gij het geheim kennen, het eenige middel om voor altijd in mijne liefde te blijven, van mij bemind te worden? Welnu: onderhoud mijne geboden, gelijk ook ik mijns Vaders geboden onderhoud heb. Ik heb u het voorbeeld en het voorschrift gegeven, toen ik gezegd heb: „Maar opdat de wereld erkenne, dat ik den Vader liefheb, en zoo doe als de Vader mij geboden heeft. Staat op, laat ons van hier gaan!” En waarheen, Heer? Naar den dood, naar de folterplaats. naar de bespotting, naar de versmading, naar den dood, naar den dood des kruises. — De beminde en

zoozeer beminnende leerling heeft dan ook het voorschrift van den Meester niet vergeten en herhaalt het na Hem: „Mijne kinderen, beminnen wij niet alleen in gesprekken, in woorden, maar in werken en in waarheid.” O ziel, die gekweld wordt door het gedurig verwijt: ik doe niets voor God, ik geef Hem niets terug, ik ben slechts woord en wat mijn mond spreekt wordt niet door daden gevolgd, zie u hier den weg aangewezen: „Onderhoud de geboden,” deinst voor geen offer terug, niet om Hem terug te geven wat gij Hem verschuldigd zijt — zoudt gij dat ooit kunnen? — maar wat in uwe macht is, wat Hij van u verwacht; de onderhouding der geboden. De Heer heeft verklaard, dat niemand gekroond zal worden, die niet gestreden heeft. Niemand, wij hooren het, groot of klein, koning of onderdaan, rijk of arm, er is geen onderscheid. De inspanning, de strijd, ziedaar de voorwaarden, zonder welke noch overwinning noch belooning denkbaar is. En wat is het strijdperk? De geboden Gods.

Dat nogtans niemand zich door ongegronde vrees late terughouden; want

Hij, die de wet gemaak heeft, heeft ook het middel gevonden haar te verzachten. „Meester, welk is het grootste gebod in de wet?” vroeg Hem een leeraar der wet. En Jesus sprak tot hem: „Gij zult den Heere uwen God liefhebben uit geheel uw hart, uit geheel uwe ziel, en uit geheel uw verstand. Dit is het grootste en het eerste gebod. En het tweede, aan dit gelijk, is: Gij zult uwen naaste liefhebben als u zelven. Aan deze twee geboden hangt de gansche wet en de profeten.” De geboden des Heeren zijn dus gemakkelijk te onthouden, zij doen het hart goed, want zij laten zich herleiden tot het eene woord, tot het zoetklinkend woord: liefde. Die bemint heeft deze verkorten weg gevonden; hij kan doen, wat hij wil, hij zal altijd doen, wat God van hem verwacht, hij zal altijd de wet vervuld hebben. Indien ik God bemin, indien ik Hem mijn hart geheel onverdeeld schenk, indien mijne ziel met al hare vermogens aan Hem is overgegeven, indien mijn geest voortdurend Zijne wet overweegt, indien ik Hem ook zoek door het werk mijner handen; alsdan zal Zijn heilige naam

steeds op mijne lippen zijn, niet om dien te ontheiligen, maar te loven en te zegenen; alle dagen mijns levens zullen feestdagen voor mij zijn, op welke ik den Heer zal verheerlijken, zonder te wachten, totdat de zevende dag mij naar Zijn tempel roept. Indien ik in God tot zelfs mijne vijanden bemin, zal ik van Zijn welbeminden Zoon het voorschrift der kinderlijke liefde leeren.

Indien ik elke ziel, die vrijgekocht is door het bloed van Jesus Christus bemin, gelijk Hij mij bemind heeft, en bereid ben om voor mijn broeder den marteldood te sterven; zal het dan wel noodig zijn, mij te bevelen zijn leven te eerbiedigen, hem die goederen van eenen dag, die ik minder acht dan slijk, niet te ontrooven of ze hem niet te benijden. In een woord, indien ik God en den evennaaste bemin, zal „al wat waar, al wat eerzaam, al wat recht, al wat heilig, al wat beminnelijk, al wat van goede faam is, indien er eenige deugd, indien er eenige lof der zede is” het voorwerp mijner gedachten en mijner verlangens zijn.

Als ik, God beminnende, Zijne ge-

boden onderhoud, zal ik die van de H. Kerk onderhouden en die Bruid des Heeren, mijne moeder, beminnen. En wel verre de voorschriften, die zij mij als een middel om die van haar Goddelijk hoofd na te leven gegeven heeft, te overtreden, zal ik haar, door in zake van boetvaardigheid en godvruchtige oefeningen nog meer te doen dan zij van mij vraagt, voor de nalatigheid van vele harer kinderen vertroosting schenken. Als een eerbiedig en toegewijd kind, zal ik naar haar luisteren, haar gehoorzamen, haar vereeren, haar verdedigen: gelijk ik Jesus Chriitus, indien Hij zich gewaardigde tot mij te spreken, zou aanhooren; gelijk ik Hem, wat offer Hij ook van mij mocht eischen, zou gehoorzamen; gelijk ik Hem zou vereeren, als Hij weder op de aarde verscheen; gelijk ik Hem, zelfs met gevaar van mijn leven, zou verdedigen, als Hij mij de uitstekende eer bewees van mijne nederige diensten aan te nemen. Onmogelijk is het, Jesus Christus te beminnen, en niet Zijne Kerk, die Hij zich voor den prijs Zijns bloeds verworven heeft, en ongevoelig te blijven bij haar strijd, hare zegepraal

en hare rampen! O heilige Kerk van mijn God, mijne moeder, door wie ik het leven verkregen heb; die mij hebt opgevoed, gespijst, gedrenkt aan de zuivere bronnen des Geloofs en der Sacramenten, gevoed hebt met het vleesch van uw Goddelijken Bruidegom, die mij met u boven alle verhevenheden der aarde op de steenrots bevestigd en mij eenen naam boven alle namen, dien van Christen, gegeven heeft; heilige Kerk, zoo ik u ooit vergeet, indien ik ooit, uwer niet meer gedachtig zijnde, u den eerbied en de gehoorzaamheid, welke een kind aan zijne moeder verschuldigd is, weiger, dat dan mijn naam geschandvlekt zij.

Ziedaar dan de ware godsvrucht tot het Hart van Jesus, ziedaar het middel om Zijne liefde te verwerven. Zijne wet moet in het binnenste van ons hart haar zetel vestigen, het richtpunt onzer neigingen zijn, en op al onze werken haar zegel drukken: want daar, waar de liefde leeft, handelt zij ook, *amor ubi est operatur*: zij moet zich openbaren, zij moet zich duidelijk vertoonen, zij wil zich weggeven, zich offeren, niets schijnt haar bezwaarlijk.

Vandaar die ontboezemingen, die haar zoo eigen zijn: Ik geef u mijn hart, ik geef u mijn leven, ik wenschte voor u te sterven. En als wij willen weten, waarom Christus slechts deze wedervergelding, die allen Hem kunnen geven, namelijk de liefde, van ons geeischt heeft; waarom Hij van allen slechts dit geschenk, waardoor het geven van andere gemakkelijk wordt gemaakt, namelijk het hart, vraagt: het is, wijl uit het hart zoowel het goede als het kwade voortkomt, leven zoowel als dood er uitvloeit, en de werken zich naar deszelfs neiging richten. Het werk der heiligmaking begint dan ook altijd met het hart, en het eindigt met het hart. De nederigheid begint met het hart, de gehoorzaamheid begint met het hart, de zuiverheid begint met het hart; in een woord, het leven eener ziel, die zich volkomen aan God overgeeft, begint met het hart. Alles wat de werkdadige liefde voorafgaat is eene vatbaarheid tot het leven; maar het is het leven niet. Onze geest kan bevreesd zijn voor de oordeelen Gods, aange trokken worden door de zoete hoop, die het geloof doet geboren worden; het

is
ma
De
Ch
be
en
me
Zij
an
an
ha
Ha
wa
de
ge
lie

on
ha
ha
be
K
in
be
w
w
W
za
el

is eene vatbaarheid voor het leven, maar het is niet het leven der ziel. De mensch begint niet eerder voor Christus te leven, dan wanneer hij begint Hem te beminnen. Het hart en de liefde vormen dus den ganschen mensch. En voor den juisten schatter Zijner eigen gaven, heeft in ons niets anders waarde, en komt bij Hem niets anders in aanmerking dan alleen ons hart; ook schenkt Hij Zijn vergoddelijkt Hart slechts dengenen, die Hem in waarheid beminnen, namelijk: die door de werken, door de onderhouding Zijner geboden een doorslaand bewijs hunner liefde geven.

Oefening. — Om de wet Gods te onderhouden, is het een hoofdvereischte, haar te kennen. Bestudeer haar aan hare bron; leer haar kennen uit die beknopte samenvatting, de leer der Kerk, welke de H. Kerk ons aanbiedt in den Catechismus. Dit boekje bevat op enkele bladzijden meer verheven waarheden, meer wijsbegeerte, dan de wetenschap van alle wijzen bij elkaar. Word weder kind, en ga de gemeenzame uitlegging er van hooren, die elken Zondag in de kerk gedaan wordt.

Gij zult zien, dat gij met de jaren veel vergeten zijt, en weldra zult gij smaak krijgen in dat manna, dat onder die zoo eenvoudige en tevens zoo verhevene leering verborgen ligt: eene leering, die door haar vormen, hare ongekunsteldheid aan de gemeenzame onder-richtingen van Jesus, toen Hij onder de menschen verkeerde, herinnert.

Schietgebed. — *Legem tuam in medio cordis mei.* Grif Gij zelf o Heer, Uwe heilige wet in mijn hart.

Vereer dien dag de gevoelens van het Hart van Jesus gedurende het negen en twintigste jaar van Zijn leven... draag dezelfde aan Zijn hemelschen Vader op voor de bekeering der zondaars en de verheffing der H. Kerk. (Onze Vader.)

Cor. Jesu, bladz. 25.

in
ho
di
he
de
va
de
Je
va
ze
de
en
lev
za
all
de

DERTIGSTE DAG.

Over den ijver.

Ignem veni mittere in terram et quid volo nisi ut accendatur?

Ik ben het vuur op de wereld komen brengen, en wat zou ik anders willen, dan dat het brande?

Hoe zal dat heilig vuur branden, indien niemand het ontsteekt, onderhoudt en aanwakkert? Gij allen, die dit gehoord hebt, die reeds brant, doet het vuur uitbarsten, en omgordt u met de vlammen, en wandelt in het licht van uw vuur (Is. 4, 44), van dat Goddelijk vuur, dat uit het Hart van Jesus is voortgekomen. Dat de liefde van Jesus u aanspore, niet meer voor u zelve, maar voor Hem te leven, en voor degenen, die Hij zoozeer bemind heeft en voor wie Hij zich heeft overgeleverd. Indien gij Hem toebehoort, zal Hij u toebehooren; Hij zal u niet alleen laten, maar Hij zelf zal u bij de werken van uwen ijver bijstaan,

want dat is de hulp, die Hij beloofd heeft aan degenen, die zich aan Zijn Hart toewijden. „Een eigenlijk, heeft Hij gezegd, die mijn hart zal vereeren, en maken zal, dat het vereerd wordt, zal het vermogen ontvangen om de verstoktste harten te vermurwen, en zal met een wonderbaar goed gevolg aan het heil der zielen arbeiden.” Deze woorden verdienen door allen, wien het heil der zielen ter harte gaat, met aandacht overwogen te worden. Talrijk zijn de gevallen, waarin de onder-vinding geleerd heeft, op dat woord zijn net uit te werpen: *In verbo autem tuo laxabo rete.* (Luc. 5, v. 5.)

Dit tegenwoordig leven, dat zoo vol bezwaren is en zoo vermengd met lijden, is gegeven tot een worstelperk, waarin de vrije mensch zou leeren, met de hulp Gods, door liefde en moed zijn lichaam, zijne ziel en God en alle harten te veroveren, opdat alle gezamenlijk het beeld van God zouden zijn. Geef, o mijn God, dat ieder mensch en de geheele hedendaagsche maatschappij zich door de verovering van alle harten door alle harten zich onbeschroomder en spoediger naar Uw beeld herscheppe.

D
ons
eeni
Zij
ijver
te
bem
dien
eene
die
zich
besl
van
blik
hede
o H
O
verl
hun
mak
vert
zal
hem
God
en
die
(H.
van
mijn

De godsvrucht tot het H. Hart voert ons tot dat groote levensdoel, de vereeniging van alle harten in God, terug. Zij vraagt van ons een onverdroten ijver om te kennen, te beminnen en te dienen, ten einde God, die ons bemint, te doen kennen, beminnen en dienen. Maar wat is ijver? Het is eene mededeelzame liefde; eene liefde, die zich niet meer kan inhouden, die zich wil verspreiden en uitbarst als besloten vuur. De ziel, die het hart van haren God genaderd is, die eene blik op deszelfs beminnelijke hoedanigheden heeft kunnen werpen, zegt: o Heer, indien de menschen U kenden! *O Domine, si homines te noscent!* Het verlangen om de oneindige liefde, die hun getoond is geworden, bekend te maken, is het vuur, dat de heiligen verteert. „Een stroom van levend water zal ontspringen uit de ingewanden van hem, die zich door het geloof met den Goddelijken Verlosser zal vereenigen: en die stroom is de liefde, de liefde, die zich aan haar evennaaste wil geven.” (H. Aug.) Ik heb, schreef de H. Catharina van Genua, zulk een groot vuur in mijn binnenste, dat ik wenschte, dat

ieder het kon begrijpen; en ik ben verzekerd, dat indien ik op alle schepselen kon blazen, ik ze allen van de Goddelijke liefde zou doen ontvlammen en branden.”

Ook gij dan, aan het Hart van Jesus toegewijde ziel, gij, die in deze godsvrucht een onuitputtelijken schat gevonden hebt, begraaf dien niet onder de aarde; doe er voordeel mede, ontdekt hem aan allen, en hoe meer gij er van zult uitdeelen, hoe meer gij u zult verrijken. Het betaamt niet, dat gij alleen de Goddelijke liefde geniet, dat gij alleen Hem bemint. Roep alle zielen tot U, en zeg haar: *Magnificate Dominum mecum*, looft den Heer met mij, verheffen wij Zijne barmhartigheid in Hem zelve, in Zijn eigen hart, dat zich met zooveel welwillendheid tot de rampzaligen neigt: *Et exaltemus nomen ejus in idipsum*. Gij weet, wat Hij tot de bewaarster der geheimen van Zijn Goddelijk Hart gezegd heeft: „Weet, dat gij u die genade, die ook voor anderen bereid is, niet moet toe-eigenen: ik wil mij van uw hart bedienen als van een kanaal, om dezelve naar mijne plannen in de zielen te storten.”

Dat dan niemand zegge: Ik denk het eerst aan mijne eigen zaligheid, ik ben niet belast met de zorg voor die mijner broeders... Het is onmogelijk, alleen behouden te blijven, alleen verloren te gaan. Wij zijn zoodanig door verwantschap en maatschappelijke betrekkingen aan elkander gebonden, dat er onvermijdelijk een wederzijdsche invloed onder ons moet bestaan. Er rust op ons allen eene verplichting jegens onze broeders, allen zijn wij gehouden ijver aan te wenden: en dat is een gebod, geen raad, want Christus heeft gezegd: „Dit is mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijk ik u heb liefgehad.” Hoe heeft Hij ons bemind! Hoezeer is Hij voor onze zaligheid bezorgd geweest! Is onze ziel Hem onverschillig geweest? Heeft Hij niets gedaan, niets geleden om haar aan het eeuwig verderf te ontrukken?.... Meten wij daarnaar onze plichten jegens onze broeders af. O ziel, zeg nooit: wat kan ik doen, en waartoe zal zulk een zwak werktuig als ik dienstig zijn voor het welzijn der Kerk en de zaligheid mijner broeders? Ach! uwe gebeden, uwe voorbeelden, uwe aalmoezen, uwe goede werken,

welke die ook zijn mogen, vermogen veel, indien gij bezielde zijt met den waren ijver en brandende van naasten-liefde. Wanneer elke bloem van een uitgestrekt veld haar geur verspreidt, is de lucht weldra geheel daarmede vervuld; en indien elke inwoner eener stad voor zijne woning eene lamp, hoe eenvoudig ook, ophangt, krijgt die stad dadelijk een feestelijk aanzien.

Laat u dan door geenerlei beschouwing in de roemrijke onderneming van uwen ijver tegenhouden, deins voor niets terug, dat niets zijn gang vertrage. Doe uw voordeel met alle gelegenheden, die zich voordoen, en laat niet eene onbenut; zeg aan de rechtvaardigen, dat de godsvrucht tot het Hart van Jesus het middel is om in rechtvaardigheid toe te nemen; aan de heiligen, dat zij het geheim is om met groote schreden op den weg naar eene nog verhevener heiligheid voort te gaan; aan de aan God toegewijde zielen, dat zij de verkorte weg tot de volmaaktheid is, de vervulling der belofte, die zij aan den Heer gedaan hebben. Zeg aan de armen en bedrukten van harten, dat zij in het Hart van Jesus een onmete-

lijken schat zullen vinden en eene bron van overvloedige vertroosting; aan de zondaars, dat het de kwijschelding van hunne schuld is, en de fontein der levende wateren, die hen zullen reinigen; aan hen, die aangevochten worden, dat het Hart van Jesus het schild van den soldaat van Jesus Christus is, waartegen alle pijlen van Satan verstompen. Zeg aan de kleinen, dat de liefde tot Jesus hun kennis en verstand zal schenken; aan het aankomend geslacht, dat zij die vuuroven is, waarin de hemelsche geneugten de aardsche genoegens als rook doen verdwijnen. Zeg aan de zieken, dat de liefde tot Jesus de gezondheid der ziel en de genezing des lichaams is; aan de stervenden, dat het Hart van Jesus de rustplaats voor de eeuwigheid is, en dat de vijand der zielen hen in dat Goddelijk verblijf niet kan overweldigen. In 't kort, verhef luide uwe stem en houd niet op: *Clamare cesses*.

Wat gij niet door uwe woorden zult kunnen verkrijgen, zult gij door uwe vurige gebeden verwerven. Indien de zielen hier op aarde doof zijn voor uwe uitnoodiging, stijg dan op naar den

hemel; wend u tot de heiligen, tot de uitverkorenen van God, die met Hem in Zijne heerlijkheid regeeren, herinner hen aan den ijver, dien zij tijdens hun strijd hier op deze wereld voor de zaak Gods ten toon hebben gespreid, en eisch hen op om door u of anderen het zoo roemrijk door hen begonnen werk voort te zetten. Wend u tot die gloeiende vlammen, die gelukzalige geesten, die niets dan ijveraars zijn, opdat zij de liefde, die hen verteert, aan alle zielen mogen inboezemen. Ga tot Maria, in wier hart al de liefdevlammen van geheel het hemelsch hof tot in één punt zich vereenigen, en wier ijvervuur dat van anderen overtreft in zulk eene onberekenbare verhouding, hoedanige ons zwak begrip niet kan bevatten; doe vooral uw geroep weerklinken in het Hart van Hem, die het vuur Zijner liefde op aarde is komen brengen en die wil, dat het zal branden, dat het alle harten zal verteren. God is rijk voor degenen, die Hem inroepen: spreek Hem in het belang van dezulken, tot wie Gij niet van God zoudt durven spreken. Wanneer gij ziet, dat zij verstokt zijn en tegen de deugd ingenomen,

doe dan gelijk Mozes, de vriend Gods: ga ver van het volk op den berg, spreek daar gemeenzaam van aangezicht tot aangezicht met Hem; keer terug met den luisterrijken stralenkrans, met welken dit onschatbaar onderhoud uw hoofd zal hebben gesierd; dat het gebed bij dezen arbeid de bron uwer voorlichting zij... Wie zal mij dien geest des gebeds geven, waardoor men alles, zelfs op God vermag... O Geest des gebeds, gij zijt het, die nieuwe apostelen zult vormen om het aanschijn der aarde te vernieuwen! O Geest, o liefde, komt ons bezielen, komt ons leeren bidden, en bidt voor ons! Onophoudelijk bidden om God te beminnen en te doen beminnen: ziedaar het leven van den apostel. Leef dat leven met Jesus in God verborgen!... Dan zult gij eene kolom zijn in het huis Gods, dan zult gij het geliefde kind der Kerk zijn, hare vreugde uitmaken." (Fénelon.)

Oefening. — De ijver der zielen, die zich aan het Hart van Jesus, aan Zijne liefde toewijden, moet zich over alles wat betrekking heeft op den godsdienst uitstrekken: het onderrichten der onwetenden, het troosten der bedrukten,

het ondersteunen der armen, de werken van barmhartigheid naar ziel en lichaam, maar inzonderheid wat aangaat het H. Sacrament van liefde. Zij moeten derhalve het onderhouden der lamp, die voor het tabernakel brandt, het waslicht, de aanbidding van het H. Sacrament, vooral als het is uitgesteld, de zorg voor het linnen, dat met het Lichaam des Heeren in aanraking komt, de zindelijkheid en de versiering van het heiligdom beschouwen als eene bediening, die zij voor zich verkregen hebben.

Indien zij boeken wenschen te verspreiden moeten zij, na die, welke de eerste en noodzakelijkste onderrichtingen bevatten, zooals de catechismus, het bij voorkeur die doen, welke over het H. Sacrament en het Hart van Jesus handelen.

Vereer dien dag de gevoelens van het Hart van Jesus gedurende het dertigste jaar van Zijn leven... draag dezelve aan Zijn hemelschen Vader op voor de bekeering der zondaars en de verheffing der H. Kerk. (Onze Vader.)

Cor Jesu, bladz. 25.

EEN EN DERTIGSTE DAG.

Eer aan het Hart van Jesus.

Bij de Ouden was het gebruikelijk een vriendschappelijken groet als opschrift aan het hoofd hunner brieven te plaatsen. Wij hebben een der verwoedste vijanden van Jesus Christus en Zijn heiligen godsdienst zijne gewone brieven aan zijne vertrouwelingen met eene afgrijzelijke godslastering zien beginnen. Geven wij, zooveel in ons is, vergoeding voor zulk een goddeloos bestaan; en trachten wij, in wat wij zeggen of schrijven, den naam van onzen Verlosser en iets dat aan Zijne liefde en Zijn roem herrinneren doet er onder te mengen. Eer en liefde zij het Heilig Hart: dusdanig is het opschrift en het schietgebed, dat door de aan het Hart van Jesus toegewijde zielen is aangenomen; dat het ook het onze zij. En opdat deze woorden geene holle klanken maar eene ware lofspraak en betuiging van liefde mogen zijn, zoo onderzoeken wij den daarin verborgen zin — Zien wij, of daarin eene Gode

waardige wensch, die geschikt is om Zijn Hart te bevredigen, ligt opgesloten.

Daar God tot onze lichamen toe zal verheerlijken, en in die lichamen zelfs de leden, die het meest voor Zijne eer geleden en gearbeid zullen hebben, zoo moet het Hart van Jesus insgelijks op eene matelooze wijze verheerlijkt worden daar het onverpoosd aan het rijk Gods en de verlossing onzer zielen gewerkt heeft. Arbeid, versmading, tegenspraak, lijden, verlatenheid, angsten en benauwdheid, dat alles heeft Zijn Hart uitstaan, van dat alles was Zijn Hart het brandpunt, waardoor Hij, dat alles vooruitziende, van het eerste oogenblik van Zijn bestaan tot aan het laatste toe het vereenigd bedrag van al de beproevingen, die Hij voor de eer Zijns Vaders en onze zaligheid aanvaard had, had te verduren. Is het dat niet, wat de Heilige Geest ons wil leeren, wanneer Hij zegt: Het is door Zijne wonden, dat wij genezen zijn. *Cujus livore sanati sumus*. Ach! ongetwijfeld, ik vereer het heilig lichaam mijns Verlossers, dat in Zijn smartvol lijden van de voetzolen af tot aan den schedel met wonden is overdekt geworden; aan Hem is niets

ong
gel
kor
de
vu
loo
Zij
wo
in
da
on
da
en
U
go
pl
vo
H
ti
zij
ze
be
Z
ee
st
he
ne
ge

ongedeerds gebleven, alles gekwetst en gekneusd, en Zijne ontbloote beenderen kon men tellen.... Maar het is van de Goddelijke liefde, die Zijn Hart vervulde, dat elk Zijner smarten hare belooning ontvangt. Doch de wond in Zijn Hart dagteekent van Zijne vleeschwording af, en wij weten, dat zij tot in den hemel zelfs nog open is. In dat Hart is het dan ook, dat God eene oneindige eer wordt aangedaan, wijl dat Hart alleen Hem kent, Hem prijst en Hem bemint, gelijk Hij het verdient. Uit dat Hart is het ook, dat ons alle goede gaven geworden zijn, daar alle plannen tot zaligheid in dat Hart gevormd en verwezenlijkt zijn, Aan dat Hart derhalve de eer: het is eene schatting, die wij aan hetzelfde verschuldigd zijn, het is eene belooning voor deszelfs arbeid, welke Zijn Vader Hem beloofd heeft. „Vader verheerlijk uwen Zoon”, zeide de Goddelijke Verlosser eenige dagen voor Zijn dood. Eene stem liet zich hooren, en sprak: — Ik heb Hem reeds verheerlijkt, ik zal Hem nogmaals verheerlijken.

Mijne broeders, zeide de groote Apostel, geeft een ieder wat hem toekomt: de

schatting aan wien de schatting toekomt,
 de belasting aan wien de belasting toekomt,
 de vrees, aan wien de vrees toekomt; maar
 aan God alleen de eer en heerlijkheid. . .
Soli Dei honor et gloria. De Heer onze
 God is oneindig mild; Hij opent de hand
 en vervult elk schepsel met Zijne gaven,
 Hij geeft ons zelven aan ons zelven,
 Hij geeft ons elk oogenblik van den
 tijd, al den luister en de pracht van
 de schepping, al de schatten Zijner
 liefde en genade; eindelijk, geeft Hij
 ons zich zelven in de drievuldigheid
 Zijner personen, en de vleesch geworden
 God geeft ons in het Sacrament Zijner
 liefde zoo dikwijls wij willen Zijn vleesch
 en bloed; Hij geeft zich in den tijd en
 in de eeuwigheid; maar ééne zaak is
 er, waarop Hij uiterst jaloersch is,
 eene enkele zaak, welke Hij zich voor-
 behoud: de eer. Hij heeft het plechtig
 verklaard. Ik ben de Heer, aan nie-
 mand zal ik mijne eer afstaan: *Gloriam*
meam atteri non dabo. (Is. 48, v. XI.) —
 Die terugstraling der grootheid, der
 macht, van het gezag, der vorstelijke
 mildheid behoort slechts aan mij, van
 wien, door wien, in wien alles bestaat,
 en met niemand zal ik die, hetzij in

den hemel of op de aarde, deelen. En geheel de aarde is vervuld van Zijne glorie... Geheel de aarde is genoodzaakt haar bekend te maken, en de hemelen vertellen Zijne glorie, de nacht verkondigt haar aan den dag, en de dag aan den nacht. — Doch het is niet voldoende, o Heer, dat die onbezielde wezens U loven! De mensch, de levende, de met rede begaafde mensch, die vooral is het, die U moet verheffen. Gij zijt jaloersch op de vrijwillige eer, die hij bewijzen kan. De eer, ziedaar de hulde, die Gij van hem verwacht. Hooren wij, wat de Psalmist zegt: Kinderen Gods, brengt den Heer eer en glorie, brengt Hem de eer, aan Zijn onmededeelbaren naam verschuldigd; zij moet verkondigd worden onder de volkeren, en alle koningen moeten Hem hulde bewijzen... En hier op aarde in den tijd zoowel als in de eeuwigheid, moeten allen Zijnen roem verhalen. *Afferte Domino filii Dei... gloriam et honorem; afferte Domino gloriam momini ejus... Et in templo ejus omnes dicent gloriam.*

Ook heeft God ons in den beginne om Zijne eer geschapen, dat wil zeggen: om ons Zijne Goddelijke goedheid te

doen kennen, en wij haar zouden loven. *Gloria est clara cum laude notitia divinae bonitatis.* — Maar de plicht vergeten mensch miskende weldra den God, die hem geschapen had, twijfelde aan Zijne goedheid en hield op den lofzang der erkentelijkheid uit zijn hart tot Zijn troon te doen opstijgen. Hij sloot zich in zich zelven als in een kerker op, bewonderde en aanbad zich zelven; en al dieper en dieper zinkende, bewees hij eindelijk aan verachtelijke dieren de hulde, welke hij den Schepper weigerde. Bij de komst van Christus hier op aarde, was alles God, behalve God zelf.

Met welk doel is het Woord uit den hemel op de aarde nedergedaald? Zonder twijfel, om den mensch, dien Hij uit het slijk der aarde gevormd had, te redden; maar bovenal om de eer Zijns Vaders te herstellen. Hooren wij, hoe de engelen in het hoogste des hemels den lofzang op de Geboorte doen weerklinken. *Gloria in excelsis Deo.* — Glorie zij Gode in het allerhoogste. Is het niet, alsof zij zeiden: Verneemt, o menschen, tot welk einde dat kind u geboren is, dien Zoon u

is gegeven: het is opdat gij God eer zoudt geven door Hem, want zonder Hem kunt gij het niet. Aarde, die zoolang gezwezen hebt, hervat het onderbroken loflied van het paradijs. Gij had de goedheid van den God, uwen Schepper, vergeten, zie zij ver- toont zich aan u onder het beeld der goedertierenheid en menschheid van Jesus Christus onzen Heer. Hij komt u door Zijn voorbeeld, door Zijne gesprekken leeren, opdat gij, verzakende de goddeloosheid en de wereldsche be- geerlijkheden, zedig, en rechtvaardig, en godvruchtig levende in deze wereld, zuiver genoeg van hart moogt zijn, om God te zien, om Hem te kennen en te loven hier op aarde, in afwachting van de zalige hoop, en verschijning der heerlijkheid van onzen grooten God en Zaligmaker Jesus Christus. (Ad. Tit. 2, v. 12, 13.)

Wat ons betreft, vervolgen wij nu met de H. Kerk het gezang der engelen. — O Heer, U prijzen wij, U zegenen wij door het hart van dat kleine kind; wij aanbidden en verheerlijken U in Hem. Dat is niet genoeg, *wij zeggen U dank voor Uwe groote glorie; goedheid, licht,*

liefde, alles is voor ons in het vleesch geworden Woord Gods. Heden is die gansche godenstoet, die weleer hier op aarde aanbeden werd, in het niet verzonken. O Heer, in de blijdschap onzer harten erkennen wij het: *Gij alleen zijt heilig*, de bron van alle heiligheid; *alleen Heer*, die aanbidden waardig is; *alleen groot*, voor wien alle grootheid der aarde louter droombeeld is. O Jesus, onze Verlosser, o Christus, onze onsterfelijke Koning, onze geluk aankondigende profeet, onze priester, door wiens bemiddeling alleen onze offeranden gunstig kunnen worden aangenomen. O Jesus Christus, lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt, aan U zij eer en lof met den Heiligen Geest in de glorie des Vaders.

Dat Kind van Bethleem, dat een nieuw licht over ons heeft doen opgaan, zal grooter worden. Dat kind, door hetwelk de onzichtbare God zichtbaar is gemaakt, heeft de harten van liefde opgetogen, en geheel Zijn leven zal gewijd zijn aan dit eenig doel: de eer Zijns Vaders. Hoe zal Hij dat groote werk tot stand brengen? Door Zijne vernietiging. De eer komt niet toe aan een mensch, al ware hij God. Hij zegt het ons dan

ook
die
de
oor
gee
Op
eer
ope
ned
naa
sma
kan
jood
eene
daar
daar
heef
Vad
der
bep
peil
deri
E
zull
Chri
God
neer
te ja
te s

ook: „Mijne eer is niets.... Er is een, die haar voor mij zocht, en die over de belooning van mijne vernedering zal oordeelen. Wat mij betreft, ik wil er geene, ik maak er geene aanspraak op. Op de aarde heeft Hij dan ook alle eer verloren. Als wij het Evangelie openen, zien wij, dat men zich geen nederiger en verborgener leven, geen naam, die meer in opspraak is, geen smadelijker dood dan dien van Jesus kan verbeelden.... Een gekruisigde jood, die eene ergernis is voor de Joden, eene dwaasheid voor de Heidenen: zie daar de God, dien wij aanbidden, zie daar door welk middel Hij de wereld heeft willen vrijkoopen en de eer Zijns Vaders herstellen. O geheimzinnigheid der plannen Gods. Indien de mensch beproeft de diepte Uwer wijsheid te peilen, zal niets dan eene diepe bewondering de uitkomst er van zijn.

En wij, wat zullen wij doen, hoe zullen wij, op het voetspoor van Jesus Christus trachten, de eer van Zijn Goddelijken Vader te herstellen? Wanneer zullen wij ophouden den roem na te jagen en eene heiligschennende hand te slaan aan de gaven Gods? O Heer,

Gij hebt ons de genade beloofd in deze wereld, en de heerlijkheid in de andere: *Gratiam et gloriam debet Dominus*; maar wij willen van die verdeeling niet weten, wij moeten hier op deze wereld verheerlijkt worden.

De eer en roem, o Jesus, Gij hebt groote geesten die schaduwbeelden laten naloopen. Zij hebben jacht er op gemaakt, gemeend dezelve machtig te zijn geworden, zij zijn verzadigd geworden, men heeft hem voor groot, roemruchtig, schitterend verklaard; doch zij hebben in het binnenste van hun hart gezegd: die roem! is het anders niet? Is er geene wereld meer te veroveren, geene toejuichingen meer in te oogsten? En zij, zij hebben in hun honger, in hun dorst, altijd geloopt, altijd gejaagd, en de roem heeft niet ééne van zijne beloften gehouden. Men heeft hen hoog verheven, in triomf rondgedragen, men heeft van hen gesproken en zal nog meer van hen spreken.... Doch hier op aarde, hier, hier alleen zullen hunne namen geschreven staan.... *Et in terra scribentur*. Er is geen spraak van hen, hunne namen zijn uitgewischt in den hemel — maar wat de vrienden van

Go
hee
de
wo
kro
hui
del
He
ver
eer
zijn
de
aan
zul
geh
Wij
niet
een
wel
Zijn
toe
door
onde
er to
moe
zich
heef
naar
zal

God betreft, zij zullen in eeuwigheid heerschen. Zij zullen in zegepraal door de engelen gedragen worden, geschreven worden in de handen van God, gekroond door de handen van God, gehuisvest in het hart van God; en, eindelijk, wanneer de heerlijkheid des Heeren zal verschijnen, boven alle hunne verwachtingen verzadigd worden. De eer zal dus ook ons deel zijn. . . . Wij zijn tot de heerlijkheid voorbeschikt, de heerlijkheid des Heeren zelve zal aan ons geopenbaard worden; doch wij zullen die hebben gelijk Christus haar gehad heeft, namelijk, na onzen dood. Wij zullen er door onze inspanningen niet toe geraken, zij moet ons door een ander gegeven worden, en zelfs wel door Hem, die de eer en de kroon Zijner heiligen is. Wij zullen er niet toe geraken met haar te zoeken, maar door haar te verachten; wij zullen onder dezelfde voorwaarden als Christus er toe komen, te weten: door ons te verootmoedigen. Jesus, ons opperhoofd, heeft zich vernederd, zich vernietigd; daarom heeft God Hem hoog verheven, en een naam gegeven boven alle namen. Aldus zal het ook gaan met Zijne ledematen.

Zoo iemand dan begeerig is naar eer en roem, en hij die schitterend, degelijk en duurzaam verlangt, dat hij dan zich zelve vergete, afdale en zich vernedere. Naarmate wij ons zelve gering achten, zal God ons in eer doen stijgen. Zeggen wij het David na, die in zijne diepe verootmoediging een afbeeldsel van Christus was: „Niet ons, o Heer, niet aan ons komt de eer toe, geef die aan Uwen naam.” Dat Uw rijk ons toekome, dat is mij genoeg. Gij zijt! moet mij dat niet genoeg zijn? En waarom te treuren, dat Gij mij in de orde der natuur en in die der genade zoo klein hebt gemaakt? De Goddelijke liefde, waarnaar ik reikhals, heeft de eer van God ten doel en de vernietiging van het schepsel, — O God, Uwe goedkeuring, Uwe blikken, de groote bescheidenheid, waarmede Gij U gewaardigt over ons te beschikken: zie daar mijne eer en mijn roem! En zijn die te vergelijken bij die, welke de menschen elkander geven? Ik begeer er niet van. Wanneer Jesus Christus, mijn leven, zal verschijnen, dan, dan alleen zullen wij met Hem in Zijne heerlijkheid verschijnen. In Zijn Hart vereenigd

en vereenzelvigd met Zijn leven, zullen wij eindelijk tot het doel onzer schepping geraken: God gekend, geprezen, bemind... Hij zal in ons, wij zullen in Hem verheerlijkt worden.

O Jesus, ik weet het, Gij zult nog eenmaal komen: ziedaar mijne hoop. Gij, gedurende Uw sterfelijk leven ontdaan van allen uiterlijken glans; Gij, zonder eerbewijzing in zoovele tabernakels, in zoo menig hart, in het mijne, helaas! Gij zult eens terugkomen, zittende op de wolken vol heerlijkheid en majesteit. O hoe zult Gij schitteren! O hoe zullen Uwe vrienden zegepralen! Zij waren het voorwerp van spotternij, men lachte hen uit om hun geloof aan de lange verwachting van Uwe wederkomst... En nogtans Gij zijt aan de deur. Nog een dag en nog een dag, en alles zal geschied zijn... Het lange verbeiden zal eene onmogelijk af te meten kleine tijdruimte zijn, zoo spoedig zal zij doorleefd wezen; en Gij zult verschijnen. Wat kunnen wij bij die groote hoop, bij die glorie, waarvan 's menschen geest zich geen denkbeeld kan vormen, wat kunnen wij in dit tranendal verwachten en verlangen?

Waarom ons te verontrusten in onze vernedering van éénen dag, bedroeven over de vernietiging van onze hoop op dingen, die voorbijgaan. Eenmaal, eenmaal zullen wij bij Jesus Christus zijn, wij zullen de heerlijkheid zien, die door den Vader aan den Zoon is gegeven geworden, en wij zelfven zullen in de heerlijkheid opgenomen en er mede bekleed worden. *Ut videant claritatem meam quam dedisti mihi* (Joann. XVII v. 24.) Wat willen wij meer? Laten wij slechts weten te wachten.

Oefening. — Kunnen wij God eenige eer bezorgen? Voorzeker, daar Hij ons tot dat einde geschapen heeft. Ja, wij kunnen in het binnenste van onze ziel Zijne goedheid erkennen en verheffen; wij kunnen dit overgroote goed door onze gebeden, ons voorbeeld, onze werken aan andere zielen verschaffen en maken, dat zij de oneindige goedheid kennen en beminnen. *Ad majorem Dei gloriam*. Alles tot meerdere eer van God, tot eene immer meer schitterender, meer algemeen bekende eer: de beoefening van deze zinspreuk maakt de heiligen. Zij offeren zich op, zij verachten en vergeten zich zelfven voor

de belangen van God. Bij het najagen van dat edel doel heeft men, daar de kleingeestige begeerlijkheid tot zwijgen wordt gebracht, als Christus slechts wordt verkondigd, alles wat men verlangt. In alle dingen niets anders zien, niets anders zoeken dan de hoogste eer van God, is God in waarheid beminnen. Hoe smartelijk valt ons dan de smaad, aan Christus en Zijne Kerk aangedaan! Hij valt op ons hart terug en beknelt het. Hoe verheugen wij ons over de overwinningen van Jesus en Zijne Kerk! Het is zelfs, alsof men in de vreugde des Heeren binnengaat. Moge het Hart van Jesus de liefde voor de eer van God, die Zijn Hart verteert, in onze harten ontsteken! Alsdan zullen wij de ware grootheid en de ware volmaakt-
heid gevonden hebben.

De H. Augustinus, dat groote hart, die groote geest, die groote heilige, uitte met deze woorden zijn leed over de aanvechtingen van den ijdel roem, die hij had te verduren: „Gij ziet, o mijn God, hoe ik in deze zoo gevaarlijke en zware bekoringen, en in meer dergelijke, in het binnenste van mijne ziel beef; en ik ben verplicht te erken-

nen dat, zoo ik er niet onder bezwijk, dit niet komt, wijl ik al de wonden, die ze mij kunnen toebrengen, volstrekt vermijd; maar omdat Gij mij geneest, naarmate ik er door gekwetst word."

Hoe moeten dan wij, die zoo zwak zijn, dien strijd niet vreezen! Wanneer dan de eerezucht, die ontwaakt als men meent, dat zij ten onder gebracht is, ons komt aanvallen, ontdoen wij ons van haar, zooals de H. Gertrudis deed, te weten, meer door haar te verachten, dan door haar te bestrijden. Wanneer onder het verrichten van haar gebed of eenig ander goed werk een gevoel van zelfbehagen in haar hart oprees, maakte zij daarvan eene reden om zich zoo te vernederen, alsof zij aan die ingeving werkelijk had toegegeven, en sprak tot zich zelve: onvruchtbare aarde, indien iemand door het zien van deze handeling lust gevoelt haar na te volgen, zult gij ten minste de voldoening smaken, tot eer van God anderen de vruchten van lof en dankbaarheid, die gij zelve niet kunt voortbrengen, te doen voortbrengen.

Schietgebed. — Bidden wij het met de geheele H. Kerk, die het den ganschen

dag door zoo dikwijls de geheele wereld over herhaald: Eere zij den Vader, den Zoon en den Heiligen Geest gelijk het was, in de eenheid Zijner Godheid en in de Drievuldigheid Zijner personen in den beginne, en nu en altijd en in de eeuwen der eeuwen. Amen.

Gebod. — Dank zij U, o bron van alle goede gaven. Ik zwak en onstandvastig mensch, ik ben voor U slechts een ijdel niet. Waarop zou ik mij kunnen beroemen? Waarom naar achting verlangd? Zou het zijn om mijne nietigheid? Kan er iets onzinnigers zijn?

Inderdaad, de zucht naar eer en roem is een vreeselijk kwaad, en de grootste van alle dwaasheden, omdat zij ons de ware eer ontnemt en ons van de hemelsche genade berooft; want zoodra een mensch aan zich zelve behaagt, mishaagt hij aan U, en van het oogeblik af, dat hij naar den lof der menschen streeft, verliest hij daardoor de ware deugd. De ware eer, de heilige blijdschap is, zijn roem te stellen in U, en niet in zijne eigen deugd, in niet eenig schepsel, tenzij het om U mocht zijn, zijn genoegen te stellen.

Dat Uw naam geprezen zij, en niet

de mijne; dat men Uwe werken roeme, en niet de mijne; dat Uw heilige naam gezegend zij, en ik van allen menschen lof verstoken blijve. — Gij zijt mijne eer, Gij zijt de vreugde mijns harten. In U is het, dat ik roem, in U, dat ik mij den ganschen dag verblijd; in mij zelven vind ik geene andere reden om mij te beroemen dan op mijne zwakheid. Laat de Joden de eer najagen, welke de menschen elkander geven; wat mij betreft, ik zal geene andere zoeken dan die van den Heer komt. Want alle menschelijke roem, alle tijdelijke eer, alle wereldsche ijdelheid is niet dan dwaasheid bij de hemelsche glorie vergeleken. O mijne waarheid, mijne barmhartigheid, o mijn God, heilige Drievuldigheid, aan U alleen hulde, eer, roem en macht in de eeuwen der eeuwen. Amen.

Vereer dien dag de gevoelens van het Hart van Jesus gedurende het een en dertigste jaar van Zijn leven... draag dezelve aan Zijn hemelschen Vader op voor de bekeering der zondaars en de verheffing der H. Kerk. (Onze Vader).

Cor Jesu. bladz. 25.

TWEE EN DERTIGSTE DAG.

Liefde tot het Hart van Jesus.

Liefde, ziedaar de schatting, waarop het Hart van Jesus, met de eer, jaloeersch is, en die Hij zich uitsluitend heeft voorbehouden. Liefde tot het Woord van God, dat mij, met den Vader en den Heiligen Geest, in den beginne gemaakt heeft wat ik ben, en mij met eene eeuwige liefde heeft bemind. Liefde tot Hem, die mij bemind heeft, en die zich heeft overgeleverd om mij in den tijd voor den prijs van Zijn bloed vrij te koopen: ziedaar, wat de eenvoudige rede mij zegt, wat het Geloof mij leert, wat de Heer mij geboden heeft. En nog laat Hij voortdurend in het binnenste van mijn hart deze woorden weerklinken: „Ik heb bemind, gij zult beminnen.” — Ik zal U dan beminnen, o mijn Heer en mijn God, mijne sterkte, mijne toevlucht en mijn eenig goed; ik zal U beminnen, alleen duizendwerf beminnenswaardig Hart; maar vooral zal ik U beminnen, wijl Gij alle liefde waardig zijt, omdat Gij mij het eerst bemind hebt, omdat Uwe

liefde de dringendste behoefte van mijn Hart is en zij alleen het rust verschaft; eindelijk, zal ik U beminnen, omdat Gij mij Uw Hart geschonken hebt.

Het Hart van Jesus is alleen alle liefde waardig; want het is het Hart van den God, die zich aldus heeft laten beschrijven: *Deus charitas est*. Wat zouden wij beminnen, indien het de liefde zelve niet ware? De liefde, die in het Hart van Jesus brandt, is eene geheel Goddelijke liefde, eene oneindige liefde, die alle denkbelden, welke het talloos hier der engelen, vereenigd met het gansche menschelijk geslacht, zich er van zouden vormen, onvergelykbaar overtreft; het is de liefde alleen, die zijn Hart vervullen kan. Mijne ziel, sta dan op: wat trekt u aan, wat houdt u terug, wat houdt u geboeid? De gansche wereld met al hare pracht en praal: wat is dat? God heeft haar onder uwe voeten gesteld; plaats uwe liefde boven u, kies een verhevener voorwerp voor haar, zoek het in den hemel: bemin God, de liefde, die u geschapen heeft om Zijne liefde, en die alleen grooter is dan uw hart.

Het Hart van Jesus heeft mij het

eer
mi
do
we
del
on
ni
ho
lee
de
H
st
ee
he
da
da
s
in
s
s
c
c
c
v

eerst bemind. Welk een ongeluk: be-
 mind te worden, voorkomen te worden
 door de liefde van een God, het voor-
 werp van elke klopping van dat God-
 delijk hart te zijn, en geheel zijn leven
 onbewust daarvan te blijven en Hem
 niet te beminnen! Willen wij de aan-
 houdendheid en de hevigheid dier liefde
 leeren kennen, hooren wij dan, wat
 de heiligen ons daarvan zeggen: „De
 H. Catharina van Genua zag een liefde-
 straal uit die Goddelijke bron naar
 een mensch uitgeworpen worden om
 hem geheel te verteren; ook zag zij,
 dat wanneer Christus tegenwerking
 daarin ontmoette, zulk eene der grootste
 smarten voor Hem zou geweest zijn,
 indien het mogelijk was, dat een God
 smart leed. Het scheen haar, dat die
 straal niets anders te doen had, dan
 om te trachten de ziel te doordringen;
 dat, als zij niet doordrongen werd,
 dit alleen aan den mensch te wijten
 was, want de heilige zag, dat deze
 straal hem van allen kanten omgaf
 om naar binnen te dringen, maar de
 eigenliefde had hem zoo verblind, dat
 hij er niets van gewaar werd. En
 wanneer God ziet, dat eene ziel hare ver-

doemenis te gemoet gaat en Hij uit hooftde van hare verstoktheid niet meer in haar kan komen, was het, alsof Hij met droefheid zeide: En nogtans is de liefde, welke ik die ziel toedraag, zoo groot, dat ik mij verblijden zou haar nooit te verlaten en nog eens voor haar te sterven.”

Het Hart van Jesus heeft mij een gebod er van gemaakt, om Hem te beminnen met geheel mijn hart, geheel mijne ziel, met geheel mijn verstand, met al mijne krachten; Hij wil alles, volstrekt alles, den geheelen mensch, zijne ziel en zijn lichaam, Hij zondert niets uit. Dit gebod, dat in het paradijs in het hart van den mensch gegrift is geworden; op den Berg Sinai te midden van bliksem en donder vernieuw werd, heeft de mensch geworden God onder de Wet der genade andermaal vernieuwd. Hij heeft het met Zijn eigen mond gezegd: „Dit is mijn gebod, dat gij elkander zult liefhebben. Dit is het eerste en het voornaamste gebod, dat alle anderen in zich sluit”. Hebt gij er wel ooit ernstig aan gedacht! God, de Heer, Hij die onze Schepper, onze God is, staat ons niet slechts toe Hem te beminnen, maar Hij gebiedt

het ons, en Hij voegt er bij: „Zoo iemand mij lief heeft, hij zal mijn woord onderhouden, en mijn Vader zal hem liefhebben: en wij zullen tot hem komen, en woninge bij hem maken.” De H. Augustinus roept hier aan denkende, in zijne vervoering uit: „Wat ben ik, Heer, om mij met zulk een liefelijk en aangenaam gebod, als dat van U te beminnen, te vereeren, en niet te kunnen dulden, dat ik er aan te kort doe, zonder op mij vertoornd te worden en mij met zware straffen te bedreigen? Is het al geen straf genoeg, U niet te beminnen?”

De liefde tot God is de allernoodzakelijkste behoefte mijner ziel. Het Hart van Jesus heeft onze goederen niet noodig: de hemel en de aarde behooren die niet aan Hem? Hij vraagt slechts het hart, het overige laat Hij ons; geven wij Hem dan wat Hij vraagt en wij zullen gelukkig zijn. Overal waar ons hart rust zoekt, vindt het niets dan onrust en zorg: daarom moet het in die veilige haven, in de Goddelijke liefde, eene schuilplaats zoeken; daar alleen geniet het rust, daar alleen gaat het van helderheid tot helderheid,

van liefde tot liefde. Wanneer wij be-
minnen, wanneer het vuur onzer ziel
zich in een bemind hart overstort, is
er een tijd, waarin dit hart zich onder
den invloed der liefde ontvouwt en uit-
zet. Maar weldra vindt men bij nader
onderzoek begrensdsheid, en de tegen-
gehouden liefde, niet meer kunnende
toenemen, kwijnt en sterft. Zoolang
het beminde hart iets geheimzinnigs
aan zich had, hield men het voor on-
metelijk en ons verlangen dompelde er
zich in gelijk onze hoop in de toekomst.
Doch toen het in deszelfs geheel gezien
was, hoe bekrompen bleek het toen te
zijn! Wanneer het geene enkele plooi
meer heeft te ontvouwen, wanneer het
noch geheimzinnigs noch raadselachtigs
meer bezit, wanneer het zich altijd op
dezelfde wijze aan ons vertoont, gelijk
eene welbekende landstreek en dezelfde
klanken als eene eentonige stem; wan-
neer het zich voor ons plaatst, zonder
aan te wassen en zich te ontwikkelen;
hoe dor en schraal blijkt het te zijn!
hoe onvruchtbaar die vereeniging!

De menschelijke liefde schenkt geene
voldoening aan ons hart, het heeft be-
hoefte aan onmetelijke, aan de eeuwig-

heid
aan
tenz
en
het
van
en
dere
hoop
hart
is d
eene
loov
eng
verl
lore
H.
geen
var
dre
was
lijk
die
zei
en
dat
lijc
geg
roc

heid, aan het oneindige, in één woord: aan God gevoelt dat in alle opzichten, tenzij in deszelfs verlangens, begrensde en beperkte hart behoefte. Laat zij het ons getuigen die wanhoop des harten van al die zielen, die ons omringen, en die tevergeefs in die aardsche goederen, welke zij rondom hun hart ophoopen, bevrediging zoeken. Voor ons hart, dat vatbaarheid voor God bezit, is de berooving der Goddelijke liefde eene ramp, nog erger dan de hel; gelooven wij in dat opzicht de gevallen engelen, want zij, zij weten wat zij verloren hebben, toen zij de liefde verloren. „Ik herinner mij, verhaalt de H. Catharina van Genua van een boozen geest, die in een ongelukkige was gevaren. De geestelijke, die hem uitdreef, beval hem te zeggen, wie hij was. Hij antwoordde met een vervaarlijk geluid: „Ik ben die ongelukkige, die van de liefde beroofd is.” En hij zeide dit met zulk eene klagende stem en op zulk een indrukwekkenden toon, dat ik tot in mijn binnenste door medelijden werd bewogen, aangezien het mij gegeven was geworden, dat woord „berooving van liefde” te begrijpen.

Het Hart van Jesus heeft mij Zijn Hart gegeven: „Ziedaar mijn hart, ik schenk het u....” „Zoo hebt Gij tot eene van Uwe dienaressen gesproken, en Gij hebt er bijgevoegd, dat die schat voor allen was, die zich denzelven zouden willen toeigenen. Gij hebt beloofd, dat hart te zullen uitstorten over allen, die het vergoeding zouden geven voor de beleedigingen en ondankbaarheid der menschen, en die U in het H. Sacrament Uwer liefde in hunne harten zouden ontvangen. Indien ik dan naar mijne zwakke vermogens beproefd heb U die verlangde eer te geven, hoe onvolmaakt dan ook, zoo hebt Gij Uwe belofte vervuld, Gij hebt mij Uw Hart gegeven, Gij hebt het over mij uitgestort. O mijne ziel, indien gij dat geschenk van God kendet, en dengenen, die u zijn hart geeft! Ik zegen u dan o Heer, ik dank U, dat Gij mij in dezen tijd hebt laten leven; wel is waar een rampspoedige tijd; maar ook tevens een gelukkige tijd, daar Gij in denzelven Uw Hart hebt geopenbaard en ons hebt opgeroepen om met hetzelfde te lijden en te herstellen. O Heer, wat is de mensch, dat Gij zijner ge-

den
Uw
Gij
hee
har
zoo
Lie
Jes
C
Har
dra
aan
zich
al
ma
zij
He
oef
ver
too
zeg
het
ik
ver
we
wa
zijt
en
vol

Zijn denkt! Wat is de mensch, dat Gij Uw Hart tegen het zijne drukt, dat Gij hem Uw Hart geeft! En wat heeft hij niet van Uwe oneindige barmhartigheid te verhopē, sedert Gij U zoo inschikkelijk jegens hem betont! Liefde, liefde dus tot het Hart van Jesus in den tijd en in de eeuwigheid.

Oefening en voorbeelden. — Het Hart van Jesus aan Hem zelve opgedragen om het onvoldoende voor ons aan te vullen. Toen de H. Gertrudis zich eens tevergeefs inspande om met al het ijvervuur, aan de Goddelijke majesteit verschuldigd, te bidden, zeide zij in diepe droefheid tot zich zelve: Helaas! wat vrucht kan ik uit deze oefening trekken, die ik met zooveel verstrooidheid verricht heb? Christus toonde haar toen Zijn Goddelijk Hart, zeggende: „Ziedaar mijn liefdadig Hart, het werktuig der H. Drievuldigheid; ik schenk het u, teneinde gij u met vertrouwen tot hetzelfde zoudt kunnen wenden en het verzoeken, om alles, waartoe gij uit u zelve niet bekwaam zijt, in u te volvoeren en uit te werken, en ik alzoo niets in u zie, dat niet zeer volmaakt blijkt te zijn... Mijn Hart

zal voortaan, op welk uur het moge zijn, bereid wezen uwe nalatigheden te herstellen; want dat hart, dat de menschelijke onstandvastigheid en broosheid kent, verlangt met eene ongeloofelijke vurigheid, en wacht voortdurend om uitgenoodigd te worden, al is het niet door woorden, dan ten minste door eenig teeken, om datgene in de zielen uit te werken, wat zij zelven er niet in kunnen uitwerken. En daar deszelfs alvermogene kracht het zonder inspanning doet handelen, en het door deszelfs ondoorgrondelijke wijsheid weet, hoe te handelen; zoo doen deszelfs steeds brandende liefde en onverdroten bereidvaardigheid een vurig verlangen in hetzelfde ontstaan om zich tot deszelfs uitverkorenen te neigen en hunne tekortkomingen en onvermogen aan te vallen."

Schietgebed. — Liefde tot het Heilig Hart van Jesus.

Vereer dien dag de gevoelens van het Hart van Jesus gedurende het twee en dertigste jaar van Zijn leven.... draag dezelve aan Zijn hemelschen Vader op voor de bekeering der zondaars en de verheffing der H. Kerk. (Onze Vader.)

Cor Jesu, bladz. 25.

DRIE EN DERTIGSTE DAG.

Het leven in het Hart van Jesus.

De mensch, dat samenstel van tijd en eeuwigheid, lost zich geheel in den tijd op; zijn leven biedt drie onderscheiden gedaanteverwisselingen aan: de vereeniging van de ziel met het lichaam: een tijdperk van beproeving en strijd, dat bij den dood eindigt; de scheiding van ziel en lichaam, welk tijdperk bij het algemeen oordeel eindigt; de hereeniging van ziel en lichaam, waarmede de eeuwigheid aanvangt. Dit laatste is, om het juist uit te drukken, het volledige en het voor ons bestemde leven. Het is het langste, het heeft geen einde, en niettemin is het dat, waarmede wij ons het minst bezighouden. De dag van heden neemt al onze gedachten in beslag, zonder het minst bezorgd te zijn voor den eeuwigen dag van morgen. Welk eene dwaasheid! En nogtans de overgroote meerderheid der menschen is daarmede behept. Wij zijn vindingrijk, werkzaam, vernuftig wat onze tijdelijke belangen betreft, maar wij slapen ons leven lang wat aan-

gaat onze eeuwige belangen; en als het uur slaat, dat wij voorgoed moeten ontwaken, zullen wij van die schatten, van die eer, van die vermaken, aan welker verwerving en genieting de weinige uren van onzen snellen doortocht zijn besteed geworden, niets in onze handen hebben. Waaraan denken wij? Wij willen allen leven, gelukkig leven, altijd leven: dat is elk geschapen wezen, dat van zijn bestaan bewust is, ingegeven. En in plaats nu van te gaan tot Hem, in wien het leven is, tot Hem, die zegt: „Ik ben het leven, ik ben gekomen, opdat zij in mij het leven zouden hebben, dat zij het overvloedig zouden hebben” dat zij het in toeneemende mate tot aan de eeuwigheid en aan gene zijde derzelve zouden hebben; wenden wij ons tot die onmachtige en beperkte schepselen, die ons niet kunnen geven, wat ze zelven niet bezitten. Wij verkleinen ons zelven in de verhouding hunner onbeduidendheid. Geschapen om van God te leven, leven wij van het niet. En nogtans hebben wij het ware leven in onze macht, het biedt zich zelf aan ons aan. Het leven, het eenige gelukkige, het leven, dat van den tijd

af
gele
die
Ons
ster
is J
E
wij,
het
heef
in z
het
leve
heef
de l
des
D
men
nad
trek
eeu
en
God
gelij
maa
gena
van
Zijn
Har

af ons tot den ingang onzer eeuwigheid geleidt, is God te kennen en dengenen, dien Hij gezonden heeft, Jesus Christus. Ons levend leven, zonder hetwelk wij sterven, alhoewel wij schijnen te leven, is Jesus Christus.

Hij alleen bezit het leven, hooren wij, wat Hij zegt: „Gelijk de Vader het leven in zich zelve heeft, insgelijks heeft Hij den Zoon gegeven, het leven in zich zelve te hebben. Hij alleen kan het leven geven: In mij is alle hoop des levens.” *In me omnia spes vitae.* En Hij heeft het op drie manieren gegeven: door de heiligmaking, door het H. Sacrament des altaars en door Zijn heilig woord.

De genade wordt leven genoemd, en men zegt met reden het leven der genade; zij is het, wat ons uit het niet trekt en uit de duisternis van den eeuwigen dood; zij is het, wat ons heilig en rechtvaardig maakt in de oogen van God; zij moet onze ziel levend maken, gelijk onze ziel het lichaam levend maakt; doch van waar komt ons die genade zelve, tenzij van de verdiensten van onzen Heer Jesus Christus, van Zijn vergoten bloed, van Zijn gewond Hart, van Zijne grenzenlooze liefde.

Het leven der genade is dus in Jesus Christus; wij verkrijgen het door Zijne oneindige milddadigheid.

Elken keer, dat Jesus van het heilig Sacrament Zijner liefde spreekt, belooft Hij het leven: „Dit is het brood, hetwelk uit den hemel nederdaalt, opdat zoo wie daarvan eet niet sterve. Ik ben het brood des levens. — Zoo iemand van dit brood eet, die zal leven in eeuwigheid. Ik ben het levende brood, die uit den hemel ben nedergedaald. Zoo iemand van dit brood eet, die zal leven in eeuwigheid. Tenzij gij het vleesch van den Zoon des menschen eet, en Zijn bloed drinkt, zult gij het leven niet in u hebben. Die mijn vleesch eet, en mijn bloed drinkt, heeft het eeuwige leven, en ik zal hem ten jongsten dage opwekken.” Dit is het brood, hetwelk uit den hemel is nedergedaald; niet gelijk uwe vaderen die manna gegeten hebben, en gestorven zijn: die dit brood eet, zal leven in eeuwigheid.

Zijn woord geeft geest en leven. „De woorden, die ik tot u gesproken heb, zijn geest en leven”; zij zijn het levenslicht, *lumen vitae*, voor wie ze ontvangt; zij zijn het eeuwige leven, voor wie er

Jesus
Zijne

heilig
gelooft
het-
opdat

Ik
mand
en in
rood,
aald.

e zal
het
chen
ij het
esch
het
ong-
ood,
ald;

anna
die
heid.
„De
neb,
ens-
ngt;
e er

aan gelooft. „Dit is de wil mijns Vaders, die mij gezonden heeft; dat een iegelijk, die den Zoon ziet en in hem gelooft, het eeuwige leven hebbe”; zij zijn een levensdrank: „die in mij gelooft, zal nimmer dorsten.” De rechtvaardige bewaart ze in zijn hart, om er het leven in te houden; hij bidt God hem in overeenstemming met Zijn woord te laten leven, hem door Zijn woord uit den slaap zijne lauwheid te doen ontwaken, hem door Zijn woord in eene kinderlijke vrees te doen leven, Zijne ontferming en zaligheid te zenden volgens Zijn woord; en toen Jesus, den afval van zoovele zielen ziende, tot Zijne vrienden en tot de apostelen zeide: „Wilt ook gij weggaan?” werd Hem geantwoord: „Heer, tot wien zullen wij gaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens.”

De genade, het H. Sacrament des altaars, het woord van Christus zelven, Zijn levend Hart in ons en ons levend hart in het Zijne: ziedaar ons leven. Men zal zeggen: ik voel dat leven niet. Het bezielt u nogtans. Gevoelt gij het leven des lichaams in die verrichtingen, die het onafscheidelijkst zijn

van het wezen en deszelfs leven, zooals de ademhaling, den omloop des bloeds, de omzetting der spijsen in onze zelfstandigheid?... Op dezelfde wijze volvoert Christus, zonder ons en zonder het ons te zeggen, de schitterendste werken Zijner genade; in de eeuwigheid zal Hij het ons zeggen en wij zullen er door in eene aanhoudende verrukking worden gebracht. Hier op deze aarde zouden wij het gewicht van zooveel liefde niet kunnen torschen, den glans van zulk een schitterend licht niet kunnen verdragen. Geven wij slechts aan dit leven, wat wij in onze macht hebben; geven wij het deszelfs voedsel, namelijk het gebed, gelijk wij aan het lichaam de voor hetzelfde bestemde voeding geven; werpen wij ver van ons het vergift, dat hetzelfde doodt of verzwakt, dat is de doodzonde en de dagelijksche zonde, gelijk wij het lichaam voor alle gevaren, die het bedreigen behoeden: alsdan zal elken dag het leven der ziel, het leven van Jesus Christus, zich in ons ontwikkelen.

O Heer, Gij hebt mij de wegen, die tot het leven geleiden, leeren kennen; zij kunnen verschillend zijn, maar alle

loop
zam
in
lijk
zal
voe
zoo
din
lev
zal
pu
he
mi
Da
ric
el
zu
di
he
ee
D
G
m
U
H
H
i
v
v

loopen uit op U; alle komen in U te
 zamen. En in U zelven, vind ik mijn leven,
 in de bron van het Uwe, in Uw Godde-
 lijk Hart; ik vind er mijn heil en mijne
 zaligheid, daar is mijne rustplaats
 voor de eeuwigheid! Het verveelt mij,
 zooveel te spreken zelfs van heilige
 dingen; ik wil beminnen, dat is mijn
 leven. En het leven der liefde, waar
 zal ik het leeren, waaruit zal ik het
 putten, tenzij uit Uw Hart? Daar is
 het dan, dat ik de nog overige dagen
 mijner ballingschap zal doorbrengen.
 Daar is het, dat Gij mij zult onder-
 richten, dat Gij mij volgens Uw woord
 elk oogenblik nieuwe levenskrachten
 zult instorten. O Heer, zalig zijn zij,
 die in Uw Hart hunne woonsteden
 hebben, die Uw leven leven; in alle
 eeuwigheid zullen zij U loven en prijzen.
 De woning is uitgestrekt en prachtig,
 Gij noodigt er ons ten feestdich;
 maar hoe weinigen zijn er, die aan
 Uw dringend verzoek voldoen! In het
 Hart van Jesus leven, alsof slechts
 Hij en wij in de wereld waren, dat
 is, zich met Hem alleen onderhouden,
 verblijden, bedroeven; bij Hem licht
 vragen in twijfelachtige gevallen; in

Hem, in Zijne voorbeelden, in Zijne leer, in Zijne verdiensten, de overwinning over al onze bekoringen, het geneesmiddel tegen al onze kwalen zoeken: is er iets liefelijkers? Wij vinden, als wij ons tot de menschen wenden, zoo weinig overeenstemming van gevoelen, zoo weinig doorzicht bij hen, en zij verleenen ons zoo luttele hulp. Waarom dan nog op die zwakke riethalmen gesteund? Laat u dan, o mijne ziel, door niets in verwarring brengen, dat niets u doe ontstellen; op alle aanzoeken van het vleesch, van den menschelijken wil om het leven der wereld te leven, zal ik antwoorden: God is mijn leven, ik leef in het Hart van mijn God.

Welk eene diepe verborgenheid, dat inwendige leven, dat in God, in Zijn Hart, in Zijne liefde verborgen leven! En nogtans ziet men als eene uitstraling er van in degenen, die het bezielt: er is zoo iets in hen, dat de tegenwoordigheid van God aanduidt. Hun gang is statig en zedig tevens; in geheel hun wezen heerscht eene bezielde kalmte, die aan den Zaligmaker doet denken, hoedanig Hij gedurende Zijne omwandeling onder

de m
in h
door
God
Het
zich
drin
van
spre
dat
dat
hun
het
de
De
zijd
zin
lev
bel
Inc
me
mi
en
mi
da
va
ge
ee

de menschen moet geweest zijn. Er is in hunne blikken eene helderheid en doordringendheid, die ons herinnert aan God, die in hunne harten heerscht. Het schijnt, of bij hen die blik de geheele zichtbare wereld doorloopt om binnen te dringen tot in den hemel, waar de God van hun hart woont. Wanneer zij spreken of handelen gevoelt men het, dat hunne ziel aan God is vastgehecht, dat hun hart tot God spreekt, dat hunne hand in de Zijne is, dat slechts het nietigste deel van hun wezen met de uitwendige dingen in aanraking is. De anderen schijnen slechts de buitenzijden der dingen te zien, slechts in zingenot te leven. O Jesus, is dat leven in U niet de onontbeerlijkste behoefte voor de ziel van elken Christen! Indien dat leven in gemeenzaamheid met u, dat leven waarvan Uw Hart het middelpunt is, dat leven, dat de vreugde en de trotsch Uwer vrienden is, het mijne niet wordt, ik er niet toegeraak, dan zullen al de oogenblikken, die ik van U, mijn middelpunt en mijn leven, gescheiden ben geweest, verlies van eeuwige liefde voor mij zijn.

Oefening. Toen de Zaligmaker aan

Margaretha Maria Alacoque verscheen, ziede Hij tot haar: Ziehier de wond van mijne zijde om er uw verblijf voor tijd en eeuwigheid in te vestigen.... Voortaan zult gij het leven van een God-mensch leven; gij zult leven, alsof gij niet meer leefdet, opdat ik volkomen in u zou leven. Gij zult aan uw lichaam en aan alles wat het zal overkomen, niet meer denken, dan alsof het niet bestond. Daartoe is het noodig, dat uwe vermogens en zinnen als in mij begraven blijven, en dat gij met betrekking tot aardsche dingen doof, stom en blind zijt; gij moet willen als niet willende...; zonder wil dan die van mijn welbehagen, dat geheel en al uw genoegen moet uitmaken. Zoek niets buiten mij, indien gij mijne macht niet wilt smaden en mij beleedigen, want ik wil alles voor u zijn... Neem u in acht, u ooit voor iets te houden zonder mij. „Een hart, ééne liefde, één God.

Vereer dien dag de gevoelens van het Hart van Jesus gedurende het drie en dertigste jaar van Zijn leven.... draag dezelve aan Zijn hemelschen Vader op voor de bekeering der zondaars en de verheffing van de H. Kerk. (Onze Vader enz.)

Cor Jesu, bladz. 25.

VIER EN DERTIGSTE DAG.

Leven en sterven in het Hart van Jesus.

*Mihi vivere Christus est
et mori lucrum.*

(Ad. Phil. 1, v. 21.)

Want mij is het leven
Christus, en het sterven
gewin.

Wij kunnen God niet zien, zonder te sterven, en wij vreezen den dood.... Wat zullen wij daarvan zeggen? Wij moeten derhalve God niet beminnen! De heiligen dachten er geheel anders over, zij zeiden: Wanneer zullen wij van hier gaan, wanneer zal ik voor mijn God verschijnen? *Quando veniam et apperebo ante faciem Dei...* Ik berust er in om te leven, ik leef gelaten maar ik sterf met genoegen, *patienter vivit delectabiliter moritur* (St. Aug.) Het verlangen, dat mij verslindt, is ontbonden te worden en met Christus vereenigd te wezen. *Cupio dissolvi et esse cum Christo.*

Mijne ziel, waarvoor zijt gij bevreesd?

Vreest gij de smart der ontbinding?

Welnu, moet men dan ook niet eens

lijden met Jesus, die zooveel voor ons geleden heeft? Vreest gij deze wereld te verlaten, waar de ijdelheid heerscht, de hebzucht aan den wortel van alle deugden knaagt; de ongeloovigheid den scepter zwaait, waar de ondeugd de deugd heeft tenondergebracht, waar men de zonden als water inzwelgt, waar men eene proef van de hel ziet? Ontwar u uit die valstrikken en begeef u naar eene plaats, waar die akelige en afschuwelijke spookgestalten niet meer zijn." (H. Fr. de Sales.)

Hebt gij in deze wereld niet alles gezien? Laten wij beginnen te zijn, wat wij eeuwig zullen wezen: wereld, schepsels, belangen, bezorgdheid, kwellingen, des levens, ik zeg u vaarwel, ik ga daarheen, waar alles is. Ik wil niet meer, dat gij u van mijne gedachten en genegenheid meester maakt en mij mijne rust en mijn Schepper ontroof. Ik wil voor mijn laatste uur aan u afsterven, ik wil nu reeds leven met mijne metgezellen van mijn eeuwig en waar geluk, ik wil in God leven. Het is tijd om al stervende beginnen te leven, want o mijn God, ik heb nog niets gedaan voor Uw aanschijn, dat

waar
dign
V
in
Jesu
ven.
bep
om
broc
leve
doo
door
sten
den
Apo
uwe
van
ging
klo
sch
hoo
wor
gel
zal
lich
den
tus
mi

waarde heeft in Uwe oogen. *Nihil dignum in conspectu tuo egi.*

Voortaan is leven en sterven, beide in Jesus Christus, mij gewin. Ook Jesus heeft geleefd, ook Hij is gestorven. Hij heeft het leven met al deszelfs beproevingen en moeilijkheden doorleefd, om meer deernis te hebben met onze broosheid en onvolkomenheid, en ons leven te verlevendigen; Hij heeft den doodstrijd met al deszelfs bitterheden doorstreden, ten einde ons in dien laatsten strijd aan te moedigen en ons van den tweeden dood te bevrijden. O groote Apostel, zeg mij, wat ging er om in uwe groote ziel, toen gij uit uwe gevangenis te Rome en onder de bedreigingen van den dood, die u in de ooren klonken, aan uwe geliefde Philippensers schreeft: „Naar mijne verwachting en hoop, dat ik in niets zal beschaamd worden; maar bij alle vrijmoedigheid, gelijk ten allen tijde, ook nu Christus zal grootgemaakt worden aan mijn lichaam, hetzij door leven, hetzij door den dood. Want mij is het leven Christus, en het sterven gewin.”

„Mijn leven is Christus.” Ik strek mijne armen naar Hem uit en steeds

vind ik Hem te midden der duisternissen van dit ballingsoord met mijn geloof, hoop en liefde grooter wordende; ik stem er dan in toe om te leven, het leven is gewin, als men naar dat doel streeft. Doch sterven is voor mij ook Jesus Christus, het is bij Jesus Christus aanlanden, Hem bereiken, Hem omhelzen, Hem voor immer in den luister Zijner heerlijkheid bezitten. Welk een gewin!

Mijn leven is Jesus bemind te zien in de onzekerheid van den strijd; mijn sterven is Jesus bemind te zien in de zekerheid van de overwinning. Ik weet niet, wat ik wil; Hij weet, wat mij dienstig is, en daarom laat ik aan Hem de keus, en alles wat uit Zijne hand en uit Zijn Hart komt zal gewin voor mij zijn. Wat maakt mij het leven, wat de dood, aangezien wij, hetzij wij leven, hetzij wij sterven, aan Christus toebehooren; aangezien ik die groote belofte heb, die mij tegen alle kansen van beide beproevingen verzekerd: „Maar dit alles overwinnen wij door Hem, Die ons heeft liefgehad. Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch heerschap-

pijen
woor
sterk
noch
kun
well
(Ad
V
wat
Hij
zal
lev
het
ove
in
ber
har
op
vlo
mi
Zi
ge
ve
te
ha
on
da

pijen, noch machten, noch het tegenwoordige, noch het toekomende; noch sterkte, noch hoogte, noch diepte; noch eenig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jesus onzen Heer. (Ad. Rom. 8. v. 37, 38, 39.)

Wat is er mij gelegen aan het leven, wat aan den dood? Jesus Christus is. Hij was gisteren, Hij is vandaag, Hij zal in alle eeuwigheid zijn; hetzij ik leve, hetzij ik sterve, beide is mij hetzelfde, dewijl niets van hetgeen mij overkomt Zijne macht en mijn geluk in den weg staat.

Mijn leven is Jesus Christus gekend, bemind en verheerlijkt te zien. Mijn hart wordt ruimer, mijn vleesch springt op van vreugde en gevoelt een overvloediger leven, wanneer de God van mijn hart in eere toeneemt, wanneer Zijne Kerk bloeit, wanneer Hij heerscht.

Mijn sterven is Jesus miskend, aangerand en gesmaad te zien... Al die versmaadheden vallen op mijn hart terug, benauwen mijne ziel, dooven haar leven uit, en doen haar verlangen om ontbonden te worden, den kerker des lichaams te verlaten, ten einde bij

Hem te zijn in de eindelooze eeuwigheid, waar Hem eindelijk gerechtigheid, liefde, eer en roem geworden zullen. — Ik heb genoeg van die treurtooneelen des levens; dat men mij niet meer er van spreke. Gode zij dank, reeds ben ik zelfs met Christus gestorven, men heeft mij met Hem in de wateren des doopsels begraven, men heeft mij in het verblijf der dooden nedergelaten, in de stilte van het graf.

En daar leef ik niet meer dat zinnenleven, dat ik met de redelooze wezens gemeen heb; dat lage en verachtelijke leven, welks buitensporigheden ons beneden het redelooze vee doen dalen; niet meer dat leven des geestes, welks gansche strekking het verwerven van beperkte kennis is, of geheel is toegewijd aan de beuzelachtige belangen van den tijd, of aan de vergoding van zich zelven: maar ik leef het leven van het Hart van Jesus. Wat meer is, ik ben het niet, die leeft, maar Christus leeft in mij, Zijne gevoelens zijn de mijne, Zijne neigingen zijn de mijne, ik oordeel in Hem het beeld dezer wereld, die voorbijgaat, hare vreugde, hare toejuichingen, hare groot-

heid
droe
Al
verl
zinn
voo
nat
is a
ik
mij
het
gev
lev
Jes
Go
daa
ik
mij
Zij
da
uit
da
He
wa
wa
of
bl
va
in

uwig-
 rheid,
 n. —
 eelen
 er er
 s ben
 men
 a des
 ij in
 ten,
 nen-
 zens
 lijke
 s be-
 len;
 elks
 van
 toe-
 gen
 van
 ven
 eer
 aar
 ens
 de
 eld
 are
 ot-

heid, hare rijkdommen, alsmede hare
 droefheid, haar versmading en ongenade.
 Al die dingen acht ik als nietig slijk; en ik
 verlang evenmin naar dezulke, welke de
 zinnen streelen, als ik beducht ben
 voor die, welke pijnlijk zijn voor de
 natuur. Indien ik Jesus Christus bemin,
 is alles mij hetzelfde. Geve God, dat
 ik niet roeme, tenzij in het werktuig van
 mijn dood en mijn leven, het kruis, op
 hetwelk ik met Christus gekruisigd ben
 geworden, gered en bevrijd. Mijn nieuw
 leven is verborgen en vereenzelvigd met
 Jesus Christus in God. Het Hart van mijn
 God is voor mij geopend geworden, en
 daar is het, dat ik in vrede rust; dat
 ik inslaap, tot op den dag, dat Jesus,
 mijn leven, verschijnende, in zich al
 Zijne ledematen zal opwekken. Dan,
 dan zal ook ik uit mijn slaap ontwaken,
 uit mijne duisternis te voorschijn komen,
 dan zal ik volgens Zijne belofte met
 Hem in de heerlijkheid verschijnen:
 want al wat er bederfelijks en sterfelijks,
 wat er onvolmaakts aan mijn lichaam
 of aan mijne ziel was, zal in Zijn
 bloed gezuiverd wezen, in Zijne liefde
 van gedaante veranderd en opgenomen
 in Zijn leven.

O Dood, ziedaar dengenen, die u overwonnen heeft, en gezegd: „Ik zal uw dood zijn.” Hij leeft in mij, ik in Hem, alles in mij is door Hem leven, een Goddelijk leven. O Dood, waar is uw prikkel, waar uwe overwinning? Zijt gij niet de voorlooper van het leven? Gij zijt het, die na de onbeduidende ongevallen en verdrietelikheden van dit kortstondig leven de banden van de vrienden des Bruidgoms slaakt en hen voor immer tot Hem geleidt. Gij zijt het, die een einde maakt aan het gezucht en geweene; zij dan welkom, en loven wij met den serafijnschen Franciscus God, dat Hij ons den dood heeft gegeven, om ons als een broeder naar het hemelsch vaderland te geleiden. Zich door Christus tot God te verheffen en zich in Hem als op te lossen, is dat sterven? En die zulk een dood liefheeft, zal God zien. Laat ons dan sterven, en gaan wij met den gekruisigden Jesus tot God, onzen Vader.

O Heer, ik hoop niets meer in deze wereld, niets trekt mij er aan, niets bekoort er mij. Gij hebt mijne boeien verbroken, ik wil tot U gaan. De opstanding der dooden en het toe-

kom
het
resu
secu
faa
wij
gel
ont
bli
gri
ha
we
mi
te
m
de
H
hi
di
en
h
te
h
te
e
d
i
A
a

komende leven is het, wat ik verbeid, het eenige wat ik verwacht. *Expecto resurrectionem mortuorum et vitam venturi seculi.* Hoe vol is ons leven van ge- faalde verwachtingen! Hoe reikhalzen wij naar ijdel geluk en voorspoed! Het geluk, dat steeds om ons heen zweeft, ontsnapt aan onze hand, op het oog- en blik, dat wij het meenden te kunnen grijpen en den lang verbeiden aan ons hart te drukken.... Schimmen, van welke natuur gij zijn moogt, ik wil mijne oogen sluiten, om u niet meer te zien. Ik verwacht het uur van mijne gedaanteverandering, ik verwacht de opstanding van die dooden van den Heer, die in Hem leefden en die ik hier op aarde heb liefgehad. Ook van die dooden, die mij zijn voorafgegaan en die ik bemin, zonder ze gezien te hebben: die heiligen, die groote chris- telijke geniën, wier zielen de mijne hebben aangetrokken. Ik verwacht het toekomende leven, waarvan dit slechts eene schaduw is. Ach! hoe lang zal die droom nog duren, wanneer zal ik in het bezit der werkelijkheid treden! Alvorens haar te bereiken, gevoel ik achter mij den tijd, die mij voortdrijft;

links en rechts, de beproeving, het lijden en den dood; maar tegen mij over en altijd bij mij, zie ik U, mijn Jesus, U alleen wil ik aanzien, op U alleen mijne blikken vestigen, Goddelijke Zon van rechtvaardigheid, opdat mijne oogen geen ander beeld dan het Uwe in zich opnemen. Ik ga tot U, ik strek mijne armen naar U uit; mijn leven is in den dood, ik omhels het leven ten spijt van den dood. Het leven, het eeuwige leven, Gij hebt het mij zoo menigmaal beloofd: wanneer ik tot Uw altaar naderde om U in mijn hart te ontvangen, hoorde ik de H. Kerk, terwijl zij U op de lippen van Uwen armen dienaar nederlegde, dezen wensch uiten: „Dat het lichaam van onzen Heere Jesus Christus uwe ziel beware ten eeuwigen leven!” Ik verwacht de vervulling van die belofte.

Vereer dien dag de gevoelens van het Hart van Jesus gedurende het vier en dertigste jaar van Zijn leven.... draag dezelve aan Zijn hemelschen Vader op voor de bekeering der zondaars en de verheffing der H. Kerk. (Onze Vader.)

Cor Jesu. bladz. 25.

MISGEBEDEN.

Bij het begin van de H. Mis.

*Versterk uw vertrouwen en vraag aan
God, dat Hij het vernieuwe.*

Ik kom, o Heer, voor Uw heiligdom om het leven en het voedsel mijner ziel te zoeken; maar ben ik zuiver genoeg om mij met U te vereenigen? O mijn God, gewaardig U, mij Uw oordeel bekend te maken. Gij behoort niet door verstokte zondaars ontvangen te worden: zij zijn niet waardig tot U te naderen.

Ik woon in Uw huis, o Heer, en verblijf daarin door eene bijzondere gunst Uwer goedheid; nogtans vrees ik, dat ik mij niet genoegzaam beproefd heb.

Heb ik onderscheiden Uw heilig lichaam en ben ik gedachtig geweest den prijs van Uw kostbaar bloed?

Mijne ziel, waarom zijt gij bedroefd, en waarom verontrust gij mij? Zal de God, die mij zoo veelvuldige blijken Zijner

liefde heeft gegeven, en die zoozeer mijn geluk verlangt, mij van zich verstooten?

O neen, mijn God! Ik hoop op U, Gij zult mijne sterkte zijn. Gij zijt het, die mij in Uw tabernakel binnenleidt, mij roepende door de liefde en geleidende door de hoop. Gij zult niet toelaten, dat ik U door eene heiligschendende communie te hoone. Zend mij, smEEK ik U, van uit den Hooge die wijsheid, waardoor ik de waardigheid van Uw heilig Sacrament besef, de schoonheid Uwer wet, de majesteit Uwer tegenwoordigheid. O mijn God, maak Uwen dienstknecht waardig Uw heiligdom binnen te gaan, en geef mij het heilig liefdevuur der zalige zielen, die met U in den hemel heerschen.

Confiteor.

Verzaak met een oprecht hart uwe zonden.

Ik gevoel mij diep vernederd, o Heer, bij het aanschouwen mijner zonden. Ik heb Uwe heilige geboden overtreden, inbreuk gemaakt op Uwe wet, alles wat mij dienen moest om mij aan Uwe Goddelijke Majesteit welgevallig te maken, heb ik aangewend om mij strafwaardig te doen

zijn, zoowel door gedachten, woorden als werken; alles wat van en in mij is, moet ik tot Uwe eer en glorie aanwenden, daar ik alleenlijk op deze wereld geplaatst ben, om U te beminnen en te gehoorzamen. Dikwerf heb ik de plichten van gehoorzaamheid niet vervuld en ben ik ontrouw geweest aan die der liefde. Tot mijne schande zeg ik het, en ik zoek mij niet te verontschuldigen: het is mijne schuld, door mijne schuld, dat ik gezondigd heb; mijne overtredingen zijn talloos, en ik heb U beleedigd. En hoe durf ik het wagen, te gaan aanzitten aan den feestdisch, aan welken Engelen dienen; ik, die gezondigd heb zelfs in het heiligdom, waarin God mij geplaatst heeft!

Heilige Maagd, die de tempel van het vleeschgeworden Woord waart, roemvolle Voorlooper, Engel der woestijn, die den weg des Heeren bereiddet, gij getrouwe Apostelen, die Hem bij het H. Avondmaal met zooveel geloof ontvingt, vereenigt gij allen uwe gebeden met de mijne en zijt mijne voorspraak. Gij zult verhoord worden en de gramschap des Heeren zal zich van mij afwenden.

Kyrle.

Vraag aan God de vergiffenis uwer zonden.

O God, indien Gij mijne gebreken gadeslaat, kan ik niet bestaan voor Uw aanschijn, en op eene innige vereeniging met U mag ik niet rekenen. Ach, mijn God, ik ben niets dan een afzichtelijk mengsel van dwaling, broosheid en onge-rechtigheden; en zoo Gij, o mijn God, mij niet met de oogen Uwer erbarming aanziet, zal ik verpletterd worden door een enkelen bliksemstraal Uwer gerechtigheid.

O Heer, ontferm U mijner; de dagen van goedertierenheid zijn nog niet verstreken en de dag van gramschap en wraak is verschoven. Ik mag Uwen naam nog aanroepen en U mijn Vader noemen, en deze titel is zoet voor mijne ziel. Ik kniel neder in den tempel, in welken ik niets dan teekens Uwer voorkomende liefde ontwaar; voor een altaar, waarop Gij alleenlijk afdaalt om Uwe gunsten en genade uit te storten. Ja, ik zal vertrouwen en dezen troon van barmhartigheid naderen, uitroepende: Heer, ontferm U mijner, God-

deli
mij
uit
een
zitt
dis
roe

L

die
ui
le
sc
H
U
al
ee
ee
w

h
h
Z
v
C

delijke Bruidegom mijner ziel, schenk mij vergiffenis, verdrijf de duisternis uit mijn gemoed, opdat ik gelijk aan een der kinderen des lichts moge aanzitten aan den geheimzinnigen feest-disch, aan welken Uwe goedheid mij roept.

Gloria.

*Bewijs uwe hulde aan Jesus, die bezit
van uwe ziel gaat nemen.*

Ik vereenig mijne loftuitingen met die der hemelsche geesten, wanneer zij uitroepen: Glorie zij God in het Allerhoogste, en op aarde vrede den menschen, die van goeden wille zijn! O Heer, verschijnt Gij onder den sluier Uwer liefde niet vrijwillig op onze altaren en dan in onze harten? Welk eene eer voor Uwe kinderen, welke een vrede voor verontruste zielen, welk een troost voor bedrukte harten!

O God, wiens rechtvaardigheid door het onafgebroken offer van het Allerheiligst Lichaam en Bloed Uws eenigen Zoons voldaan wordt, wij zegenen U, wij aanbidden U, wij beminnen U. O Heer, bij het zien van zooveel edel-

moedigheid, majesteit, en vernedering van Uwe zijde, smeeik ik U, mij te doen herboren worden, en in mijn hart, dat Gij tot Uwen dienst hebt uitverkoren, een wonder van genade te wrochten, opdat ik nimmer ophoude U dank te zeggen voor de uitstekende gunsten, die Gij mij verleend hebt, en ik dagelijks in deugd en heiligheid moge toenemen. En laat niet toe, o Heer, dat één van degenen, die Gij in de afzondering geroepen hebt om U zelven op eene meer volmaakte wijze aan hen mede te deelen, ooit met een onverschillig of met een door zonde ontreinigd hart tot Uwe heilige Tafel nadere. Amen.

Epistel.

Verwek in u een vurig verlangen om in de waarheden des heils onderwezen te worden, het vaste voornemen makende uw gedrag daarnaar te regelen.

Uwe Profeten, o Heer, hebben Uwe wet voorspeld en Uwe Apostelen hebben haar verkondigd. Geef, dat ik mij steeds overeenkomstig Uwe voor-

schu
Pau
Hee
ik
Chr
Ik
loof
Pat
alle
hoo
zek
der
ges
na
eer
hel
den
na
Ik
lan
nen

W

ste

ring
 j te
 art,
 ver-
 och-
 ank
 ten,
 da-
 oge
 eer,
 de
 ven
 hen
 ver-
 rei-
 ere.

schriften gedrage en gedachtig zij wat
 Paulus zegt, namelijk, dat het den
 Heer is, dien ik dien, en tevens, dat
 ik lid ben eener Kerk, waarvan Jesus
 Christus de Goddelijke Bruidegom is.
 Ik vereenig mij, o God, met het ge-
 loof, de hoop en het verlangen der
 Patriarchen en Profeten, alsmede met
 allen, die in U geloofd en op U ge-
 hoopt hebben. Ik geloof aan de ver-
 zekering der Kerk, dat al de boeken
 der H. Schrift onder Uwe ingeving
 geschreven zijn. Verleen mij de ge-
 nade, o Heer, dat ik altijd een grooten
 eerbied voor Uw Heilig Woord moge
 hebben, het nooit misbruiken, noch
 den zin daarvan veranderen of dien
 naar mijne eigene opvatting uitleggen.
 Ik ben een kind der Kerk, en ik ver-
 lang Uwe wet als zoodanig te bemin-
 nen en na te leven.

Het Evangelie.

*Wek in u het verlangen op om de evangelische
 voorschriften op eene volmaakte wijze
 te beoefenen.*

Gewaardig U, o Heer, naar mijne
 stem te hooren, Gij zijt de beminde

mijner ziel, Gij hebt de woorden des eeuwigen levens. Stort rust en vrede uit in de harten, die U toebehooren. Spreek tot mij, o Heer, ik ben Uw dienstknecht, Uw kind, de beminde Uws harten. Wat wenscht Gij, dat ik doe? Is er iets, dat ik weigeren zou aan U, mijn God, die mij zoo teeder bemint, en die, door U zelve aan mij te geven, mij toelaat alles van Uwe hand te verhoppen?

Ik sidder, o mijn God, bij de bedreigingen, en ik word weder bemoedigd door de beloften, die Gij in Uw heilig Evangelie gedaan hebt; want zij zijn de uitvloeisels Uwer Goddelijke wijsheid. Ik verlang Uw heilig Evangelie tot richtsnoer van al mijne handelingen te maken, wijl ik U, o Jesus, de God van mijn hart, dien ik weldra zal ontvangen, daardoor behaag. Haast U, o Heer! deze hemelsche waarheden in mijne ziel te prenten, want zij dragen den stempel van Uw gezag en zijn lichtstralen Uwer Goddelijke wijsheid. O heilige wetten! o verhevene en heilzame grondregels, helaas! duizendmaal heb ik u veronachtzaamd; maar de God van waarheid zal, door in mijn hart te komen, mij de ge-

nade
de l

C
mij
de
Ik
wan
dro
het
wel
baa
U
gen
aan
hoe
zel
Uw
slo
ver
rijz
ver
daa
O
ber

nade verleenen van ze te verstaan, en de kracht om ze te beoefenen.

Credo

Verwek eene akte van geloof.

O mijn God, ik geloof alles wat Gij mij door Uwe H. Kerk, aan welke Gij de onfeilbaarheid beloofd hebt, leert. Ik geloof alle hoofdstukken des Geloofs, want Gij kunt noch bedriegen noch bedrogen worden. Ik geloof, dat Gij in het Sacrament Uwer liefde de geheimen, welke Gij in Uw H. Evangelie geopenbaard hebt, vernieuwt. Ik aanschouw U hier, gelijk Gij waart in Uw verborgenen leven te Nasareth, gelijk Gij waart aan het kruis hangende, daar ik zie, hoe men ook nu U vergeet en aan U zelven overlaat. Gij zijt hier, als na Uwe begrafenis, in Uw tabernakel besloten als in een graf, en ook daar vernieuwt Gij de mysteriën Uwer verrijzenis. Gij voedt ons met Uw eigen verheerlijkt lichaam en bevrijdt ons daardoor van de heerschappij des doods. O mijn God, waarom zou ik het geluk benijden dergenen, die U tijdens Uwe

omwandeling op aarde mochten aanschouwen? Door het licht des Geloofs toch, zie ik op het altaar alles wat Uwe Apostelen zagen, en de Aartsvaders en Profeten zoo vurig wenschten te zien.

O mijn God, geef dat ik voortdurend door en in het geloof leve van Uwen eenigen Zoon, onzen Heer Jesus Christus, die mij zoozeer bemint en zich zoo dikwijls aan mij heeft gegeven.

Offertorium.

Stel u in Gods tegenwoordigheid, en smeeek Hem, dat Hij eene geheele omkeering in uw hart bewerke.

O Jesus, Gij zijt alvermogend, en het is daardoor, dat Gij, door middel van de woorden des priesters, het brood in Uw allerheiligst lichaam, en den wijn in Uw allerkostbaarst bloed verandert. O mijn God, werk in mijn binnenste eene gelijke verandering uit, opdat ik niet langer, gelijk tot dusverre, tot deze wereld behoor, maar mij geheel en al van het aardse moge losrukken; dat ik slechts Goddelijke zaken zoeke, daarin alleen smaak vinde; dat heilig-

ma
mi
lij
één
in
in
zeg
bli
ha
da
he
he
zal
sle
Uv
do
mi
mi
ke
Uv
mi
en

Vr

zor
zij

makende genade, deugd en hemel in mijne oogen de eenige ware en werkelijke rijkdommen mogen zijn; dat ik, één met U in gevoelens, o mijn Jesus, in U moge herschapen worden, en Gij in mij en in allen, die met mij in den zegen Uwer liefde deelen, moogt verblijven. Almachtige God, ontvang mijn hart; ik vereenig het met het offer, dat Gij van U zelven maakt; ik stel het in Uwe handen, vervorm en heilig het. Spreek slechts één woord, en het zal geheel en al veranderd worden, slechts den zoeten aandrang volgen Uwer genade, die het de deugd zal doen beminnen. Met deze opdracht van mijn hart, o mijn God, wijd ik U tevens mijn verstand toe, opdat het U moge kennen; mijn lichaam, opdat ik het tot Uwen dienst moge gebruiken; geheel mijn wezen, opdat ik mij eens geheel en al in U vinde opgelost.

Lavabo.

Vraag aan God, dat Hij uw hart zuivere.

Gij verafschuwt, o mijn God, de zonde; hoe zuiver moet men dan niet zijn om tot U te naderen! Ach, dat

ik niet heb de zuiverheid der Engelen of die van Maria, de zuiverste der maagden, om aan Uwe heilige tafel te verschijnen! Doe, o God, mijn hart branden, door het vuur eener berouwhebbende liefde; zuiver mij door Uw bloed, o beminnelijke Verlosser; zuiver ook allen, die hun leven gewijd hebben om U in de schaduw van Uw heilighdom voortdurend te dienen en te loven. Ach, dat Gij tot ieder van ons mocht kunnen zeggen: ziehier mijn beminde, in hem is geen smet.

Prefatie.

Overweeg met aandacht het groot geheim dat gaat plaats grijpen.

Jesus zal mij weldra komen bezoeken. Laat Hem van dit oogenblik, en voor eeuwig, Zijn verblijf in mijn hart vestigen. Uw dienaar bidt; de aarde zinkt als voor mij weg, zoodat mijn hart hemelwaarts stijgt en ik in den geest de Engelen en Heiligen zie, die, in Uwe aanschouwing verzonken, U aanbidden en beminnen, hun hoogste geluk vindende in bij U te zijn. O Heer, ik ben niet waardig mijne stem te ver-

een
zal
en
mi
mi
ver
He
Go
en
Ge
uit
dal
om
sch
en
bar

vr
dat
lie
gen
kur
blo
vol

eenigen met de lofzangen der gelukzaligen; doch Gij hebt het mij vergund, en het is daarom, dat ik, hen smeekende mijne zwakke pogingen te ondersteunen, mijn lof met den hunnen meng en met vertrouwen, eerbied en liefde tot U roep: Heilig, heilig, heilig is de Heer onze God, de Heer der legerscharen! Hemel en aarde zijn vol van Zijne heerlijkheid! Gezegend zijt Gij, o Jesus, die weldra uit den hemel op dit altaar zult nederdalen, en van dit altaar tot mij komen om U met mij te vereenigen. Dat alle schepselen Hem zonder ophouden loven en van Zijne goedheid de volheid Zijner barmhartigheid ontvangen.

Canon.

Wek in u een heiligen ijver voor de heiliging der zielen op.

O mijn God, vermeerder mijne godsvrucht, en geef, dat ik op het oogenblik, dat ik U in mijn hart ontvang, mijne liefde vuriger zij dan ooit. Verhoor genadiglijk mijne gebeden. Wat toch kunt Gij weigeren aan dat kostbaar bloed, waarvan een enkele druppel voldoende is om duizend werelden te

verlossen? O mijn Verlosser, die de Zaligmaker der wereld zijt, ik draag U mijne gebeden op voor allen. Zegen Uwe H. Kerk, waarin Gij mij door den H. Doop hebt binnengeleid; ontsluit vandaag voor mij hare kostbare schatten, door mij Uw allerheiligst lichaam en kostbaar bloed te geven. Zend Uwen zegen af over onzen H. Vader den Paus, de Bisschoppen en bijzonder den Bestuurder van ons bisdom, alsook over de priesters; stort in de zielen dergenen, die Gij tot Uwen dienst geroepen hebt, een innigen en heiligen ijver; behoud hen in de zuiverheid des Geloofs en maak Uw volk volgzaam voor hunne onderrichtingen. Ontferm U over de gansche wereld, bijzonder over ons vaderland; verleen eene bijzondere genade aan hen, die Gij met het besturen van anderen belast hebt, en werp eene goedgunstige blik op Uwe geloovigen, die bij dit H. Misoffer tegenwoordig zijn; ondersteun de zwakken, verkwik de armen, verlicht de blinden en voer de verstokte zondaars tot U terug. O mijn God, gedenk de zielen, die Gij naar Uw evenbeeld geschapen hebt en door het kostbaar bloed van Uwen Zoon

verlost zijn geworden. Behoed ons allen door Uwe barmhartigheid voor de eeuwige verdoemenis.

Elevatie.

Verlevendig uw geloof, aanbid uwen wezenlijk en waarachtig tegenwoordigen God, en smeeek Hem de verdiensten van Zijn bloed op U toe te passen.

Gij verbergt U, o mijn Verlosser, Uwe aanbiddelijke tegenwoordigheid onder de schijngedaanten van brood en wijn aan onze oogen onttrekkende, opdat wij door den luister Uwer onsterfelijke Majesteit niet zouden verblind worden. O Jesus, Gij zijt de Koning der geheele wereld, de Opperbestuurder van het Heelal, ofschoon Gij onder deze nederige gedaanten verschoolen zijt. Nedergeknield voor U, o Heer, die mij geschapen hebt, aanbid ik U. Gij zijt mijn God en mijn Verlosser, geef mij U zelve tot spijs voor mijne ziel, opdat zij moge leven in eeuwigheid.

Vervolg van den Canon.

Overweeg het geluk, dat gij weldra zult genieten, bidt voor de afgestorven geloovigen.

O Majesteit van God, het altaar is

nu de troon van Uwe glorie; de hemelen zijn geopend, de engelen omringen U met eerbiedademende liefde en vergoeden door hunne aanbidding onze nalatigheid en onverschilligheid. En Gij, o Heer, zijt nog bezorgd voor mijn heil; Gij draagt U aan Uwen hemelschen Vader op als een zoenoffer voor de zonden van levenden en dooden en verlangt U met mij te vereenigen. Gij noodigt mij uit, mijn hart voor U te ontsluiten. Ach, hoe kon ik Uwe liefde verdienen? Helaas, ik heb mij dezelve door mijne zonden onwaardig gemaakt! O mijn God, aanschouw Uwen beminden Zoon, en alhoewel Gij in mij slechts het beeld der zonden ziet, in Hem is de volmaaktste heiligheid. Gij zult luisteren naar de stem van Zijn bloed en mijne kranke en zwakke ziel genezen. Geef, o mijn Verlosser, dat ik de uitvoering Uwer plannen met mij niet verhindere; dat ook anderen, die U zullen ontvangen, dezelfde genade verkrijgen, opdat wij allen met den overvloed Uwer zegeningen mogen vervuld worden. Strek, o Heer, Uwe goedertierenheid uit over de zielen der afgestorven geloovigen: zij toch beminnen

U, en Gij bemint hen teeder, en nogtans mogen zij zich niet in de glorie, die hen wacht, verheugen, wijl zij nog zonden hebben af te boeten. Mocht ik zoo gelukkig zijn, door de communie, die ik voornemens ben te doen, en waarvan ik u smEEK de verdiensten op hen toe te passen, hunne verlossing te bespoedigen. Ontsla hen uit de plaats van zuivering, en verleen hun verkwikking, licht en vrede in de verblijfplaats van geluk en heerlijkheid.

Pater noster.

Leg aan God, die de teederste der vaders is, uwe behoeften bloot.

Onze Vader, die in den hemel heerscht, kom en heersch in mijne ziel en heilig haar door Uwe tegenwoordigheid; onderwerp haar aan Uwen heiligen wil en maak haar volgzaam aan Uwe ingevingen. Voed haar nu met dat geheimzinnig brood, dat haren honger zal stillen en haar zal versterken. Verban uit mijn hart elk gevoel van haat of wrok, en vergeef mij, gelijk ik vergeef. Geef mij wijsheid om de bekoring te vermijden, en kracht om ze te wederstaan,

wanneer ik ze niet kan ontvluchten; bevrijd mij ook van de rampen, die mij kwellen. O Heer, ik spoed mij tot U, gelijk een kind tot zijn vader, ten einde gevoed te worden; gelijk een schuldige dienstknecht tot zijn meester, ten einde vergiffenis te bekomen; gelijk een onderdaan tot zijn koning, bij wien hij bescherming zoekt; gelijk iemand, die in diepe droefheid gedompeld is, tot de eenige bron van troost, ten einde verlichting te bekomen.

Agnus Dei.

Vraag aan God, dat Hij u onschuld en vrede schenke.

Vlekloos Slachtoffer, Iam Gods, dat alleen in staat is de rechtvaardigheid van Uwen beleedigden Vader te bevredigen, gewaardig U mij aan de verdiensten van Uw offer en oneindige heiligheid deelachtig te maken. Welke lessen van nederigheid, zachtmoedigheid, liefde en geduld geeft Gij mij niet! Prent deze deugden in mijne ziel, opdat ik U eene aangename woning zij, waarin Gij in vrede kunt verblijven.

Communie.

Verootmoedig u zelven en verwek in u gevoelens van vrees, hoop en liefde.

O Heer, hoezeer slaat het bewustzijn mijner groote nietigheid mij ter neder, en vervult mij de vrees, de gunst, die Gij mij verleenē wilt, onwaardig te zijn. Ik verneder mij in Uwe tegenwoordigheid en stel al mijn vertrouwen op U. Boezem mij, o God, liefde en vurigheid in, opdat ik geschikt moge zijn waardig tot zulk een heilig en ontzagwekkend geheim te naderen. Spreek slechts één woord tot mijne ziel, en daar Gij U met haar wilt vereenigen, bereid haar tot zulk eene groote eer voor.

Evangēlie van den II. Johannes.

Verwek in u gevoelens van liefde en verlangen.

O Vleeschgeworden Woord! onder eene stoffelijke gedaante verborgen ten einde U aan mij te kunnen geven, Gij zijt het leven en het licht der wereld; toon mij Uwe grootheid en schoonheid, en laat mij doordrongen en vervuld worden

van vertrouwen, dankbaarheid en liefde: want dit heilig Sacrament ontvangen, is U, o mijn God, ontvangen. Hoe diep behoorde ik van het gewicht der heilige handeling, die ik ga verrichten, doordrongen te zijn! Welk een geluk, welk eene eer! want die U ontvangt wordt een kind Gods. O Jesus, ik zink weg in de diepte van Uw onuitsprekelijk geheim, in den grenzenloozen oceaan Uwer barmhartigheid. O, hecht mij aan U door de banden der liefde, dan alleen zal ik in staat zijn U op eene waardige wijze voor Uwe veelvuldige weldaden mijn dank te betoonen.

Na het communiceeren.

Vernieuw in deze kostbare oogenblikken, waarin gij uwen God lichamelijk bezit, uw geloof. Spreek tot uwen Goddelijken Meester met een liefdevol vertrouwen over de groote zaak uwer zaligheid, waaraan Hij meer denkt dan gij; bedenk vervolgens, dat de beste dankzegging, die gij doen kunt, bestaat in niets anders te verlangen dan Jesus en alleen voor Hem te leven.

Akte van aanbidding.

Aanbiddelijke Majesteit van God! voor wien alles wat in den hemel of op de aarde is, niet waardig is te verschijnen, wat kan ik in Uwe tegenwoordigheid beter doen, dan U met het diepst verootmoedigd hart in stilte te aanbidden. Ik aanbid U, heiligen God! Ik betoon mijne verschuldigde hulde aan die Oppermajesteit, voor welke elke knie gebogen moet worden, bij welke elke macht niets dan zwekheid is, alle rijkdom armoede en het schitterendste licht niets dan diepe duisternis. Aan U alleen, grooten God, Koningdereeuwen, onsterfelijken God, komt alle eer en heerlijkheid toe. Glorie, eer, en zegen zij Hem, die daar komt in den naam des Heeren. Gezegend zij de Zoon des Allerhoogsten, die zich zoo innig met mij vereenigt en bezit van mijne ziel neemt.

Akte van liefde.

Ik heb dan het geluk U, God van liefde, te bezitten! Waarom kan ik zulk eene goedheid niet naar waarde beantwoorden? Waarom ben ik niet

geheel de Uwe, opdat ik U zou kunnen beminnen, gelijk Gij om Uwe barmhertigheid verdient bemind te worden? Doe mijne ziel, o mijn God, van liefde tot U branden, en verteer mijn hart door het vuur Uwer liefde? Jesus mijn beminde is de mijne; mijn liefhebbende Heer geeft zich zelven aan mij. Engelen des hemels, Moeder van mijnen God, Heiligen in den hemel en op de aarde, leent mij uwe liefde, opdat ik Jesus Zijner waardig moge beminnen. O God van mijn hart, ik bemin U met geheel mijne ziel uit liefde tot U, en met het vaste voornemen, slechts U alleen te beminnen. Maar, o mijn God, versterk dit voornemen in mij, die van nu af verlang geheel de Uwe zijn.

Dankzegging.

Hoe kan ik U, mijn God, een voldoenden dank betuigen voor de gunst, die Gij mij vandaag bewezen hebt? Het was U, o God van goedheid, niet genoeg mij te beminnen en zelfs voor mij te sterven, Gij gewaardigt U in persoon bij mij te komen om mij de onvergelijkelijk groote eer aan te doen van U aan mij te geven. O mijne ziel loof

en prijs den Heer Uwen God. Erken
 Zijne goedheid, verhef Zijne grootheid,
 verkondig eeuwig Zijne barmhartigheid.
 Met een van erkentelijkheid doordrongen
 hart, zeg ik U dank, o mijn Verlosser,
 voor de genade, die ik van U ontvangen
 heb. Ik ben trouweloos geweest, maar
 laat ik niet ondankbaar zijn. Dat ik
 steeds gedachtig zij, dat Gij U aan mij
 gegeven hebt; en, door mij geheel en
 voor altijd aan U te geven, mijn leven
 lang de plechtige getuigenis aflegge der
 oneindige verplichtingen, die ik aan
 U heb.

V
In
U

A

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

INHOUD.

	blz.
Voorrede	3
Inleiding	5
Uitnoodiging ter viering van de Maand van het Heilig Hart van Jesus . . .	12
Akte van toewijding aan het Heilig Hart van Jesus	14
1. dag. De Akte van toewijding aan het H. Hart	16
2. „ Over de godsvrucht tot het H. Hart	28
3. „ Het voorwerp der Devotie van het H. Hart	35
4. „ Doel der Devotie van het H. Hart.	41
5. „ Het Hart van Jesus	49
6. „ Het Hart van Jesus is het hart der Kerk	59
7. „ Het Hart van Jesus is de plaats van het leerstuk van de ge- meenschap der Heiligen. . .	67
8. „ De zinspreuk der eerste Chris- tenen	74
9. „ Het Hart van Jesus is ons altaar	82
10. „ Wij zijn de tempels van God en ons hart is Zijn altaar . .	93

	bldz.
11. dag. Deugden van het Hart van Jesus: de zachtmoedigheid.	101
12. „ Deugden van het Hart van Jesus: de nederigheid. . .	113
13. „ Beloften van het Hart van Jesus: eene zeer vurige en zeer teedere liefde. Kentee- kenen der liefde	122
14. „ Beloften van het Hart van Jesus: de volmaaktheid. . .	133
15. „ Beloften van het Hart van Jesus: een groote vermeerde- ring van Geloof, Hoop en Liefde	145
16. „ De smarten van Jesus bij de instelling van het H. Sacra- ment.	154
17. „ De aanhoudende droefheid van het Hart van Jesus	166
18. „ De doodsangst van het Hart van Jesus in den Hof Geth- semani	178
19. „ Laatste raad van het Hart van Jesus: de waakzaamheid . .	189
20. „ Laatste raad van het Hart van Jesus: het gebed	200
21. „ De lans, die het Hart van Jesus doorboorde	213
22. „ Het water en het bloed, dat uit het aan het kruis geopende Hart van Jesus vloeide. . .	221
23. „ Het Hart van Jesus met door- nen gekroond	232
24. „ Het Hart van Jesus met een kruis er in geplant	246

25. dag.	Uitnoodiging van het Hart van Jesus	259
26. „	God spreekt van vrede tot de- genen, die tot het hart te- rugkeeren	266
27. „	Men moet met vertrouwen tot het Hart van Jesus gaan . . .	274
28. „	Goddelijke beloften aan ver- trouwende zielen	285
29. „	Het teeken, waaraan men er- kennen zal, of men het Hart van Jesus bemint, en of men er van bemind wordt.	292
30. „	Over den ijver	303
31. „	Eer aan het Hart van Jesus .	318
32. „	Liefde tot het Hart van Jesus	331
33. „	Het leven in het Hart van Jesus	341
34. „	Leven en sterven in het Hart van Jesus	351
	Misgebeden	361

draagt, en ik weet niet, wat ik ben! Hoe is dan toch, dat ik zoo weinig acht, wat zoo hoog wordt geacht door U? en mij niet altijd aan Uwe geboden onderwerp? Ja, dat ik zelfs niet luister naar de liefelijke ingevingen, die mij langs verschillende wegen en door verschillende middelen voordurend van U geworden?" (H. Cat. van Genua v. 12).

Oefening van waakzaamheid. — Wat zullen wij van onze kant doen om aan de ijverige zorgen van God te beantwoorden? Wij zullen over ons zelven waken. Waken is zich niet door den slaap laten overvallen; het is een open oog hebben voor onze gevaren, de zwakke zijde onzer ziel, hare bewegingen en streven, en beducht zijn voor onze zwakheid; eene deur plaatsen voor onze lippen, een wachter bij onze zinnen en ons hart; ons geweten onderzoeken; ons een levensregel ontwerpen; den raad inwinnen van de dienaren des Heeren en hunne raadgevingen volgen; bidden om den bijstand te verkrijgen van het Hart van Jesus, die ons meer bemint, dan wij het ons zelven doen, maar die aangeroepen wil worden; eindelijk, de zaak onzer zaligheid met